

C. W. LEADBEATER

KUOLEMAN TOISELLA PUOLELLA

Englannin kielestä suomentanut

Eino Vuorinen

Tämän kirjan ensimmäinen kappale nimeltä *Näkymätön maailma* on otettu C. W. Leadbeaterin teoksesta *Some Glimpses of Occultism* ja kaikki muut kappaleet saman kirjoittajan teoksesta *The Other Side of Death*. Molemmat on julkaistu Lontoossa v. 1903.

Suomentaja

*

[Sanojen kirjoitusasua nykyaikaistettu]

Sisältö

NÄKYMÄTÖN MAAILMA.....	4
Aineen eri tilat	6
Hienommat aistit	12
Tohtori Baraducen kokeet.....	15
Laajentuneet kykymme	17
Teosofia ja terve järki.....	26
MUUTAMIA VÄÄRINKÄSITYKSIÄ KUOLEMASTA.....	29
Onko kuolema kaiken loppu?	30
Totuus kiirastulesta	34
Hämmästyttävä teoria	38
Kuolemanpelko	40
TODISTE ELÄMÄN JATKUVUUDESTA.....	42
Tila unen aikana.....	48
USKONNOLLISIA VÄÄRINKÄSITYKSIÄ	52
Valmistautuminen kuolemaan.....	53
ASENNOITUMINEN KUOLEMAAN.....	59
Tietämisen hyöty	62
Murehtiminen	63
Miksi tarvitsemme fyysistä elämää	66
TOSIASIAT	71
Näkymätön todellisuus.....	75
Mitä me näemme	76
MUUTAMIA ESIMERKKEJÄ ASTRAALIELÄMÄSTÄ.....	81
Ahneus ja mustasukkaisuus	86
Kosto.....	88
Astraaliset ajatusmuodot.....	89
Keimailijan kohtalo.....	92
Rikoksen seuraus	93

Älykäs ihminen	95
ASTRAALINEN YMPÄRISTÖ	100
Aineellinen taivas.....	103
Tiedemiehet	105
Voimmeko tuntea vainajat?	106
ELEMENTAALINEN ELONAIHE	109
Mentaalinen elementaali.....	112
Astraalinen elementaali.....	113
Tilapäinen luomus	116
Vastakkainen pyrkimys	117
Astraaliverhon uudelleen järjestely	121
Järjestelyn vahingollinen vaikutus	122
Kieltäytymisen hyöty	124
TAIVASMAAILMA	126
Ajatusten valtakunta.....	129
Jumalallinen mieli	131
Sielun ikkunat	134
Musiikin ikkuna	137
Persoonalliset suhteet.....	140
Rakkaus	141
Kehittyminen taivaassa.....	145
Sielun todellinen elämä.....	146

NÄKYMÄTÖN MAAILMA

Teosofinen opetus näkymättömästä maailmasta on hyvin paljon tarkempi ja täsmällisempi kuin mitä uskonnolliset liikkeet (Englannissa ja Amerikassa) siitä meille tavallisesti kertovat. Meidän käsityksemme mukaan on olemassa näkymätön maailma, joka on nyt tässä ympärillämme eikä suinkaan kaukana meistä ja joka on näkymätön yksinkertaisesti siitä syystä, että emme ole kehittäneet sellaisia aisteja, joiden avulla se voitaisiin nähdä. Niille, jotka ovat kehittäneet nuo aistit, tuo maailma ei ole tuntematon eikä näkymätön, vaan se on täysin heidän ulottuvillaan ja he voivat sitä tutkia mielensä mukaan aivan samoin kuin mitä hyvänsä maata täällä maapallolla. Suuret osat maapallon pinnasta olivat satoja, jopa tuhansia vuosia tuntemattomia, kunnes ilmaantui tutkimusmatkailijoita, jotka vaivautuivat sitä tutkimaan ja joilla oli siihen kykyä. Vielä nytkin on maan pinnalla alueita, joita tunnetaan vain vähän.

Näkymättömät maailmat eivät ole olleet kuitenkaan kaikille tuntemattomia, yhtä vähän kuin kaukaiset maat ovat olleet tuntemattomia tähän hetkeen asti. Esimerkiksi Etelä-Amerikassa on suuria aarniometsäalueita, jotka ovat olleet tuhansia vuosia koskemattomia ja joita tutkijat eivät ole vielä löytäneet. Mutta paljon ennen tätä aikaa siellä eli suuria ihmisrotuja, joille tuo maa ei suinkaan ollut tuntematon. Päinvastoin se oli hyvin tuttu, sillä se oli heidän koti-

maansa. Samalla tavalla ”näkymätön maailma” on tuntematon vain meille tässä ja nyt, mutta sitä se ei ollut noille suurille vanhoille roduille, niiden kehittyneemmille jäsenille, näkijöille, profetoille ja opettajille. Näkymättömästä maailmasta on olemassa paljon ilmoituksia useiden uskontojen pyhissä kirjoituksissa, ja monissa vanhoissa uskonnoissa se esitetään tarkalleen samoin, kuin mitä teosofia siitä kertoo.

Nykyisin vain täällä, erityisesti länsimaisen uskonnon kannattajien keskuudessa, näyttää vallitsevan epävarmuus näkymättömän maailman olemassaolosta. Epämääräiset ajatukset ja puheet siitä ovat aiheuttaneet sen, että koko näkymätön maailma on käynyt hämäräksi ja sekavaksi ihmisten mielissä. He tuntevat, että koska he itse eivät ole asiasta varmoja, ei sen olemassaolosta voikaan olla mitään varmuutta ja siksi se on kaukainen ja epätodellinen. Sallittakoon minun esittää, mitä teosofia opettaa tästä asiasta voidakseni osoittaa, että meillä on täysi syy hyväksyä se ja että vaikka tuo hienompi maailma ei olekaan kaikille näkyvä, ei se siitä huolimatta ole epätodellinen, vaan päinvastoin yhtä todellinen kuin tämä maailma, jota me kaikki voimme koskettaa ja jonka me voimme nähdä.

Ensinnäkin meidän on tajuttava, että näkymätön maailma on ehdotonta jatkoa sille maailmalle, jonka tunnemme. Lisäksi ne vain harvojen kehittämät aistit, joiden avulla se voidaan havaita, ovat yksinkertaisesti sellaisia toimintaan herätettyjä aisteja, jotka me kaikki omaamme. Tämä ehkä auttaa meitä ymmärtämään näkymättömän maailman todellisuutta ja näkemään, ettei ole mitään vaikeutta hyväksyä sitä. Onnettomuudeksi se, mitä useimmat ihmiset siitä tietävät — tai luulevat tietävänsä, on uskontojen heille antamaa, ja niiden selitykset ovat olleet

niin täysin epätieteellisiä, että ne ovat synnyttäneet vain seka-
vuutta ja aiheuttaneet epäluuloisuutta ajattelevien ihmisten
mielissä koko asiaa kohtaan. Tästä johtuu, että ne oikeaoppiset,
jotka täysin uskovat näkymättömään maailmaan ja jotka ovat
täysin varmoja siitä, että he tietävät, mitä tuossa maailmassa on
ja mikä on jokaisen ihmisen kohtalo kuoleman jälkeen, ovat ta-
vallisesti kaikista tietämättömämpiä ihmisiä. Niin kuitenkin ei
pitäisi olla, että vain uskonkiihkoiset ja kaikkein tietämättö-
mimmät ihmiset ovat ehdottoman varmoja näiden asioiden to-
denperäisyydestä. Päinvastoin tulisi kaikkein älykkäimpien ja
tieteellisen koulutuksen saaneiden ihmisten parhaiten kyetä kä-
sittämään näkymättömän maailman todellisuus, ja heidän pitäi-
si olla ensimmäisinä myös esittämässä se totuutena maailmalle.

Sallittakoon minun ensin sanoa jotakin niistä aisteista, joi-
den avulla näkymätön maailma voidaan tajuta sekä myös tuon
maailman rakenteesta itsestään, sillä nämä kaksi asiaa liittyvät
läheisesti toisiinsa, emmekä voi tutkia toista tarkastelematta
samalla toistakin.

Aineen eri tilat

On ilmeistä, että aine voi olla erilaisissa tiloissa ja että sen
olotiloja voidaan vaihtaa muuttamalla painetta ja lämpötilaa.
Fyysisessä maailmassa on kolme hyvin tunnettua aineen tilaa:
kiinteä, nestemäinen ja kaasumainen, ja tieteellisen teorian mu-
kaan kaikki ainelaadut voivat olla kussakin näistä tiloista, kun
ne joutuvat määrätyn lämmön tai paineen vaikutuksen alaisiksi.
Luulen kuitenkin, että on olemassa sellaisiakin ainelaatuja, joita
kemistit eivät ole onnistuneet muuntamaan toisesta tilasta toi-

seen, mutta yleisesti ottaen kysymys on vain erilaisista lämpötiloista. Kuten vesi muuttuu tavallisesti jääksi alemmassa ja höyryiksi korkeammassa lämpötilassa, samoin muutkin tuntemamme ainelaadut muuttuvat määrättyssä tilassa joko nestemäisiksi tai kaasumaisiksi. Tiedämme että itse ilma on saatettu nestemäiseen tilaan ja että muita kaasumaisia aineita on tiivistetty jopa kiinteään tilaan.

Koska asia on näin, voidaan olettaa, että kaikki aineet voidaan täten muuttaa toisesta tilasta toiseen joko paineen tai lämmön avulla. Okkulttinen kemia tuo esille vielä kaasua hienompia aineentiloja, joiksi samoin kaikki tunnetut aineet voidaan muuntaa niin, että jokainen elementti (kuten esimerkiksi vety) voi olla yhtä hyvin kaasuna kuin eetteritilassa. Kulta ja hopea tai jokin muu elementti voi olla kiinteänä, juoksevana tai riittävästi kuumennettuna kaasumaisena, ja me voimme suorittaa tutkimusta edelleen hajottamalla ne vieläkin hienompiin eetterimäisiksi nimittämiimme aineen tiloihin. Me voimme niin tehdä, koska tieteen eetteriksi määrittelemä aine ei okkulttisen kemian mukaan ole yhtenäistä ainetta, vaan yksinkertaisesti aineen toinen tila. Se ei ole mikään uusi aine, sillä kaikki ainelaadut voidaan ohentaa tähän erityiseen tilaan. Kaikkialla ympärilläämme on kiinteässä tilassa olevaa ainetta, joka voidaan muuntaa nestemäiseen tai kaasumaiseen tilaan, kuten rauta ja lyijy ym., jotka normaalitilassa ovat nestemäisiä, kuten elohopea, tai kaasumaisia, kuten typpi. On myös suuri määrä elementtejä eli aineita, jotka normaalitilassa ovat eetterimäisiä, mutta jotka erityisen käsittelyn avulla voidaan saattaa kaasumaiseen tilaan.

Tässä ei ole mitään mahdotonta tai järjetöntä; jokainen epäilijä näkee, että asia saattaa olla niin ja ettei siinä ole mitään,

mikä on tieteen vastaista. Todellakin, eetteriaine on olettamuksena ehdoton välttämättömyys, se on ajatus eräästä aineen tilasta, mikä ei ole suinkaan uusi, kuten olen esittänyt. Tavallinen tiede puhuu jatkuvasti happiatomista ja vetyatomista sekä kaikkien muiden alkuaineiden atomeista, joita kemistit kutsuvat elementeiksi ja joita ei voi enää edelleen hajottaa. Jokainen elementti on siis atomi, mikä sana kreikankielestä johdettuna merkitsee, ettei sitä voi enempää jakaa. Okkulttinen tiede kertoo meille kuitenkin, mitä monet tiedemiehet ovat usein epäilleet, etteivät kaikki ns. elementit todellisuudessa olekaan elementtejä, vaan että ne voidaan jakaa edelleen, ja että se, mitä yleisesti sanotaan hapeksi tai vedyksi, ei ole äärimmäinen atomi eikä siis itse asiassa ensinkään atomi, vaan molekyyli, joka määrättyssä tilanteessa voidaan särkeä atomeiksi.

On havaittu, että jatkamalla elementtien jakamista on lopputulos rajaton määrä fyysisiä atomeja, jotka kaikki ovat muoltaan samanlaisia. Kaikkien ainelaatujen takana on siis vain yksi aine — äärimmäiset fyysiset atomit — ja näiden atomien erilaisista yhdistelmistä koostuvat kaikki ne alkuaineet, joita kemiassa nimitetään kulta-, hopea-, platinahappi-, vety- ym. atomeiksi. Kun nämä särjetään, saavutaan takaisin äärimmäisiin atomeihin, jotka muuten ovat samanlaisia, paitsi että toiset niistä ovat positiivisia ja toiset negatiivisia tai kuten myös voidaan sanoa, toiset ovat maskuliinisia ja toiset feminiinisiä.

Havaitessamme, että asia on näin, ja muistaessamme, että heitä ei opeta vain okkulttinen tiede, vaan myös monet tiedemiehet olettavat vakavasti niin olevan, ei tiellämme ole suoranaisia esteitä. Jos asia on näin todellakin, avautuu kemiassa monenlaisia uusia mahdollisuuksia. Jos kaikilla ainelaaduilla on

sama perusta, mikä saavutetaan kohottamalla niiden lämpöä määrättyyn asteeseen tai saattamalla ne tiettyyn tilaan, totemme muuntamismahdollisuudet: voimme särkeä jonkin elementin, yhdistää osaset eri tavoin uudelleen ja muuntaa aineen täten toiseksi jättämällä ehkä pois jonkin yhdistelmän ja paneamalla sen tilalle toisen, jota siinä ei ollut aikaisemmin. Epäilemättä voimme tehdä tällaisia muutoksia aineissa, ja silloin olemme päässeet melko lähelle sitä entisajan alkemistien muuntamisteoriaa, jonka mukaan he väittivät voivansa muuttaa lyijyn kupariksi tai joksikin muuksi metalliksi: kullaksi tai hopeaksi.

Tulemme vihdoin äärimmäiseen fyysiseen ainehiukkaseen ja havaitsemme, että se on atomi, sikäli kun on kysymys fyysisestä maailmasta. Sitä emme voi enää särkeä ja säilyttää sitä fyysisessä tilassa. Se voidaan särkeä siitä huolimatta, mutta kun se on särjetty, aine kuuluu kokonaan toiseen alueeseen: se on osa siitä näkymättömästä maailmasta, josta tulen puhumaan. Sitä ei voi sanoa enää fyysiseksi aineeksi, koska se on lakannut tottelemasta fyysisen aineen noudattamia lakeja. Kylmä ei sitä enää supista, eikä lämpö laajenna, sikäli kuin me sitä tunnemme, vaikkakin todisteet osoittavat, että auringonvalo voi siihen vaikuttaa. Se ei myöskään näytä tottelevan tavallisia painovoiman lakeja, vaikka sillä on, kuten oletan, eräänlainen oma painolainsa.

Fyysisessä maailmassa on todella hyvin vaikea kuvata sanoin ja selvästi tuon maailman hienompaa ainetta. Itse asiassa voisin sanoa, että on suorastaan mahdotonta tehdä sitä täydellisesti. Kuitenkin voidaan sanoa niin paljon, että kaikki fyysisen maailman yläpuolella olevat maailmat ovat tälle suoranaista jatkoa; ne eivät ole täysin erilaisia eivätkä kokonaan siitä erotettu-

ja. Meidän on vain oletettava, että on olemassa hienompaa ainetta kuin tämä fyysinen, ja sillä on lisäksi paljon suurempi värähtelynopeus, kuin minkä me tunnemme. Olemme joutuneet tällöin kosketukseen astraalimaailman aineen yhden ominaisuuden kanssa. Sillä on monia muita ominaisuuksia, joita ei ole suinkaan helppo ymmärtää.

Huomaamme, että fyysisen atomin tuolla puolen on toinen, hienompi ainelaatu, jonka eri asteet vastaavat melko tarkasti täällä olevia kiinteitä, nestemäisiä, kaasumaisia ja eetteriaineita. Jatkamalla fyysisen aineen jakamista riittävän pitkälle tulemme viimein toiseen, astraalimaailman atomiin ja tätä prosessia voidaan jatkaa siitäkkin eteenpäin. Jos hajotamme myös astraalisen atomin, on edessämme vieläkin hienompi mentaalinen maailma, niin paljon hienorakenteisempi, että kaikki ne, mitä täällä fyysisessä maailmassa sanomme aineellisiksi muodoiksi, ovat siinä muuten erilaisia, paitsi että ne voidaan jakaa molekyyleiksi ja atomeiksi. Näemme siis, että sama ajatus kytkeytyy myös tuohon maailmaan, joten meidän ei ole pakko hypätä äkkiä tästä fyysisestä, jonka tunnemme — tai luulemme tuntevamme — jollekin henkiselle alueelle, josta emme voi muodostaa mitään selvää ja järkevää käsitystä. On kyllä totta, että nämä toiset alueet ovat näkymättömiä, mutta ne eivät ole siitä huolimatta käsittelemättömiä, kun ajattelemmme asiaa tällä tavalla.

Kaikki tutkijat ovat tietoisia siitä, että suuri osa fyysisestäkin maailmasta on ulkopuolella aistiemme havaintokyvyn, että koko tämän maailman eetterinen osa on meille olematon lukuun ottamatta sitä, että se siirtää meille värähtelyitä. Eetteriä, joka kuljettaa silmiimme valon värähtelyt, emme voi nähdä, vaikka voimmekin pitää sitä välttämättömänä olettamuksena

tajutaksemme tämän ilmiön. Aivan samalla tavalla voidaan ottaa vastaan värähtelyitä toisesta, hienommasta aineesta. Vaikka eetteriä ei voikaan nähdä, sen vaikutukset voidaan jatkuvasti tuntea ja tietää. Samalla tavalla, vaikka tavalliset silmät eivät näekään astraalista ja mentaalista ainetta, niiden värähtelyt vaikuttavat kuitenkin ihmiseen ja hän on niistä monella tavoin tietoinen, jopa tavallisesti käyttääkin niistä eräitä.

On tärkeää että teosofiseen opetukseen tutustuvat henkilöt ymmärtävät ajatuksen aineen eri tasoista tai asteista luonnossa, jotka eräessä mielessä muodostavat kukin oman maailmansa ja jotka laajemmassa mielessä ovat kaikki osia yhdestä suuresta kokonaisuudesta. Jos ihmiset saadaan tätä tutkimaan, he tulevat näkemään, että me emme suinkaan koeta saada heitä uskomaan johonkin ihmeeseen, vaan tutkimaan järjestelmää, jonka esitämme heille olettamuksena, vaikkei se meille itsellemme olekaan mikään olettamus, vaan selvä tosiasia.

Missä nämä maailmat ovat?

Ne ovat tässä meidän ympärillämme koko ajan, vaikkakin näkymättöminä. Meidän on vain avattava vastaavat aistit itsesämme voidaksemme ne tajuta, ja ne ovat täynnä elämää tarkalleen samoin kuin tämä fyysinenkin maailma, jonka tunnemme. Kuten maa, ilma ja vesi ovat täynnä erilaisia elämänmuotoja, samoin ovat myös astraali- ja mentaalimaailma täynnä niille soveltuvaa elämää. Ja näiden kahden tuntemattoman maailman asukkaiden joukossa on suuri määrä niitä, joita me kutsumme kuolleiksi.

Hienommat aistit

Miten noita maailmoja voi oppia tuntemaan?

Kuten jo sanoin, kehittämällä vastaavat aistit. Se edellyttää tietysti, että ihmisellä on olemuksessaan kaikkia näitä hienompia ainelaatuja, että hänellä ei ole vain fyysinen ruumis, vaan että hänen olemuksessaan on myös hienompaa fyysiseetteristä, astraalista ja lisäksi mentaalista ainetta, jonka värähtelyitä hänen ajatuksensa ovat. Tämä ei ole lainkaan järjetöntä ja jos ihminen voi hyväksyä sen olettamuksena, hän näkee myös, että jonkin hienomman maailman värähtelyt saattavat ottaa yhteyden hänessä olevan vastaavan aineen kanssa ja tulla hänen tietoisuuteensa tuon verhon välityksellä aivan samoin kuin fyysiset värähtelyt tulevat ihmisen aisteihin tässä maailmassa fyysisen aineen välityksellä. Asia on tarkalleen yhdenmukainen kaikissa maailmoissa.

On ehkä helpompaa käsittää noita hienompia aisteja, jos tarkastelemme ensin meillä nyt olevia aisteja. Kaikki aistimukset, jotka tulevat ulkopuolelta, ovat värähtelyitä. Mitä muuta ovat esimerkiksi lämpö ja valo? Värähtelyiden määrä ja erilaisuus näyttää olevan ääretön, sillä emme voi asettaa mitään ylä- tai alarajaa värähdyslaatuojen moninaisuudelle. Tästä erilaisten värähtelyiden rajattomasta määrästä kuitenkin vain hyvin pieni osa saavuttaa meidät tässä fyysisessä maailmassa. Silmämme havaitsevat valona vain hyvin pienen määrän jokseenkin nopeita värähtelyitä, ja kaikki näkemämme tulee havaituksi siksi, että esine joko säteilee tai heijastaa joitakin tällä vähäisellä alueella toimivista värähtelyistä.

Moni seikka osoittaa meille, että tuntemiemme värähtelyiden takana on vielä muita. Tiedämme sen esimerkiksi valokuvauksesta. Jos otamme kaksoissulfidi- tai hiiliprisman ja annamme auringonvalon paistaa sille, saamme kauniin värillisen spektrin paperille tai kankaalle tai mille hyvänsä valkoiselle pohjalle. Se on hyvin kaunis, mutta erittäin pieni spektri. Jos sen sijaan valkoisen paperin asemesta otammekin kameran herkän levyn — pitäen huolta siitä, ettei mitään muuta valoa prisman valoa lukuun ottamatta pääse levyllä — on meillä edessämme spektri, mikä on ehkä useita kertoja pitempi kuin edellinen. Emme pysty silmillämme mitenkään näkemään tätä suurempaa spektriä, mutta kaikesta huolimatta se on siinä. Toisilla kokeilla voidaan osoittaa, että siinä on myös lämpösäteitä, jotka ulottuvat spektrin punaisen värin ulkopuolelle.

Jos sitten tarkastamme tämän suuren väriasteikon toisen pään hyvin hitaita värähtelyitä, toteamme eräät niistä niin hitaiksi, että ne vaikuttavat ilmakehän hyvin raskaaseen aineeseen ja koskettavat korvamme rumpukalvoa: me kuulemme ne äänenä. Saattaa olla ja täytyykin olla olemassa rajaton määrä äänivärähtelyitä, jotka ovat joko liian matalia tai liian korkeita korvamme kuulokyvylle. Kaikille sellaisille äänille — ja niitä täytyy olla miljoonia ja taas miljoonia — korvamme ovat täysin kuuroja. Jos on olemassa niin hitaita värähtelyitä, että kuulemme ne ääninä ja toisia taas hyvin nopeita, jotka näemme valona, niin mitä ovat sitten muut värähtelyt? Epäilemättä on olemassa myös värähtelyiden väliasteita, jotka esiintyvät erilaisina sähköilmiöinä, kuten esimerkiksi röntgensäteet. Koko röntgensäteen salaisuus on yksinkertaisesti siinä, että se tuo silmämme näkökenttään muutamia säteitä lisää, muutamia värähtelyiden

hienompia lajeja, joita emme normaalioloissa pystyisi näkemään.

Monet uskovat, että sielunkykymme ovat rajoitetut, että niillä on määrätty rajansa, jonka yli emme voi mennä. Mutta ei asia ole niin. Silloin tällöin tapaamme poikkeavan henkilön, jolla on luonnostaan röntgennäkökyky, ja hän näkee paljon enemmän kuin muut. Mutta meidän ei tarvitse mennä niin pitkälle havaitaksemme keskuudessamme huomattavaa näkökyvyn erilaisuutta. Jos otamme spektroskoopin, jossa on useita prismoja, sen spektri sen sijaan, että se olisi vain 3-4 senttimetrin pituinen, on lähes metrin mittainen, vaikka se näkyy paljon heikompana. Jos heijastamme spektrin valtavan suurelle valkoiselle paperille ja pyydämme joitakuita ystäviämme tarkalleen merkitsemään paperille kuinka etäälle he näkevät valoa, kuinka kauaksi punainen ulottuu toisessa päässä ja sinipunainen toisessa, tulemme hämmästyksellemme havaitsemaan, että muutamat heistä näkevät kauemmaksi punaisen värin ja toiset taas sinipunaisen. Saatamme tavata myös henkilön, joka näkee paljon kauemmaksi molemmissa spektrin päässä kuin muut. Jos näin on, olemme tavanneet henkilön, joka on tulossa selvänäkijäksi.

Voidaan kyllä olettaa, että kysymys on vain näkökyvyn terävyydestä, mutta niin ei asia suinkaan ole, vaan kysymys on näkökyvystä, joka pystyy vastaamaan erilaisiin värähtelysarjoihin. Kahdesta ihmisestä, joiden näön terävyys on täysin samanlainen, toinen voi käyttää näkökykyään paremmin spektrin punaisessa päässä ja toinen taas sinipunaisen alueella. Värisokeudella on yhteys tämän kyvyn kanssa. Kun sitten löydämme henkilön, joka näkee huomattavasti kauemmaksi kummassakin päässä, on edessämme ihminen, joka on osaksi selvänäköinen ja pystyy

vastaamaan tavallista laajempaan värähtelyasteikkoon. Tämä on ratkaisu siihen salaisuuteen, miksi hän näkee enemmän kuin muut. Ympärillämme saattaa olla ja onkin paljon olentoja ja esineitä, jotka eivät heijasta sellaisia valonsäteitä, joita voimme nähdä, vaan sen sijaan sellaisia, joita emme näe. Vaikkemme pysty niitä näkemään, ne voidaan kuitenkin valokuvata. Usein on otettu ns. henkivalokuvia, joita myös paljon epäillään siksi, että sellaisia kuvia voi helposti ottaa levyä tai filmiä vähän etukäteen valottamalla, kuten jokainen valokuvaaja hyvin tietää. Se voidaan tehdä useallakin tavalla, mutta huolimatta siitä, että asiassa voidaan helposti harjoittaa petosta, on varmaa, että oikeita henkivalokuvia on otettu.

Tohtori Baraducen kokeet

Tohtori Baraducen kokeet Pariisissa todistavat epäamättömästi näkymättömien värähtelyiden valokuvaamisen mahdollisuuden. Ollessani siellä viimeksi hän näytti minulle suuren sarjan valokuvia tunne- ja ajatusmuodoista. Hänellä on eräs kuva tytöstä, joka suree lemmikkilintunsa kuolemaa, missä kuvassa eräänlainen omituinen tunteiden verkkokudos ympäröi sekä linnun että tytön. Toinen, säikähdyksen hetkellä kahdesta lapsesta otettu kuva tuo esille pilkullisen, sykkivän pilven. Loukkauksen aiheuttama suuttumus näyttää joukon pieniä ajatusmuotoja, jotka on singottu ulos täplikkäistä keskeneräisistä palloista. Eräs nainen, joka on minun jälkeeni nähnyt valokuvakokoelman, kertoi kehräävästä kissasta, jonka soinnukas itsetyytyväisyys muodosti ympärilleen hienovivahteisen pilven.

Tohtori Baraduce käyttää kuivalevyjärjestelmää joko kame-
raa käyttäen tai ilman sitä ja ottaa kuvat hyvin hämärässä hu-
oneessa mustan paperin läpi tai aivan pimeässä huoneessa. Levyt
pidetään lähellä koehenkilön otsaa, sydäntä tai kättä. Hän sa-
noo, että elonvoima on erittäin taipuisaa; se on kuin savea, joka
ottaa vastaan yhtä eläviä vaikutelmia kuin jos ne olisi joku hen-
kikuvanveistäjä muovailnut. Nämä aavemuodot, nämä näkymät-
tömät telepaattiset kuvat muodostetaan keskitetyn ajatuksen
avulla. Kerran eräs virkailija ajatteli kiinteästi kotkaa, ja linnun
majesteettinen hahmo muodostui levyllä. Eräälle toiselle levyllä
muodostuivat hevosen ääriiviivat. Tohtori Baraduce sanoo levyll-
le muodostuvan toisinaan myös kasvoja ja kertoo erikoisesta ta-
pauksesta, jolloin äidin ajatukset muodostivat kuolleen lapsen
muotokuvan. Tohtori Baraduce kertoo myös seuraavan kiinnos-
tavan tarinan kuvasta, joka tehtiin astraalisen vierailun aikana:

”Tohtori Hasdeu, joka toimii lääkärinä Bukarestissa, on ker-
tonut eräästä hämmästyttävästä telepaattisesti saadusta valoku-
vasta. Hän oli kiinnostunut telepaattisista ilmiöistä, ja hän ja
hänen ystävänsä tohtori Istrati päättivät tehdä niistä valokuva-
kokeita päästäkseen selville, onko mahdollista lähettää matkan
päästä ajatusmuoto etukäteen valmistetulle valokuva-levylle.
Sovittiin illasta, ja ratkaiseva koe alkoi. Ennen makuulle meno-
aan tohtori Hasdeu pani kameran vuoteensa viereen. Tohtori
Istrati oli hänestä silloin muutaman sadan mailin päässä. Sopi-
muksen mukaan viimeksimainittu oli ennen makuulle menoaan
keskitettävä ajatuksensa ja painettava mielikuvansa sille valoku-
vavalevyllä, jonka hänen ystävänsä tohtori Hasdeu oli erikoisesti
valmistanut Bukarestissa. Seuraavana aamuna herättyään tohto-
ri Istrati oli varma onnistumisestaan, sillä hän oli varmistunut

siitä unessa ollessaan. Hän kirjoitti eräälle heidän yhteiselle ystävälleen, joka sitten meni tohtori Hasdeun asuntoon tämän ollessa juuri kehittämässä kyseessä olevaa levyä. Siinä näkyi hyvin kolme olentoa, joista yksi oli erityisen selvä ja elävä. Se esitti tohtori Istratia tuijottamassa kiinteästi kameraa, jonka ääriviivat olivat fosforihohteiset, mikä hohde näytti tulevan tuijottajasta itsestään. Kun tohtori Istrati palasi Bukarestiin, hän hämmästyti sitä yhdennäköisyyttä, mikä oli hänen ja telepaattisen valokuvan välillä. Se toi esille hänen kasvojensa erityispiirteet tarkemmin kuin mikään tavallisella menetelmällä otettu kuva.”

Laajentuneet kykymme

Kaikki nämä kokeet osoittavat, kuinka paljon enemmän kameran silmä näkee sellaista, mitä tavallinen silmä ei näe. On siis ilmeistä, että jos ihmisen näkö voidaan tehdä yhtä herkäksi kuin kameran levyt, me näemme monia asioita, joita emme nyt näe. Mutta ihmisen näkö ei ole vain yhtä hyvä kuin tuo kemiallisten aineiden suuri herkkyys, vaan se jopa ylittää sen suuresti, ja sen avulla voidaan saada paljon enemmän tietoa näkymättömästä maailmasta.

Sama pätee myös kuuloon. Me emme kaikki kuule samalla tavalla. Tällä en tarkoita sitä, että jollakulla meistä on parempi kuulo kuin toisella, vaan sitä, että joku meistä voi kuulla sellaisia ääniä, joita toinen ei kuule minkäänlaisissa olosuhteissa, olkoot nuo äänet vaikka kuinka voimakkaita. Tämä voidaan myös kokeellisesti todistaa. Koneellisesti voidaan synnyttää erilaisia äänivärähtelyitä ja ne voidaan saada niin korkeiksi, ettei niitä enää voi korva kuulla. Kun kone liikkuu yhä nopeammin ja no-

peammin, tulevat äänet asteittain yhä heikommin kuuluviksi ja ylittävät viimein kuulokyvyn, ei siksi, että ne ovat loppuneet, vaan siksi, että ääni on noussut liian korkealle eikä korva voi sitä enää erottaa. Miellyttävin koe, minkä tunnen — sitä voi kokeilla kesäkuukausina jokainen, joka asuu maaseudulla — on lepakon äänen kuuntelu. Ääni on terävä kuin partakoneen terä, hento, neulamainen kuin hiiren parkaisu, mutta useita oktaaveja korkeampi. Lepakon ääni on juuri korvan kuulokyvyn rajalla. Toiset ihmiset voivat sen kuulla, toiset eivät, mikä jälleen todistaa meille, että kuulolla on määrätty rajansa ja että ihmisten korvat vaihtelevat huomattavasti kyvyssään vastata äänivärähtelyihin.

Jos siis kykenemme vastaamaan vain pieneen ryhmään suunnattomasta värähtelyiden määrästä, näemme helposti, miten tavaton muutos tapahtuisi, jos kykenisimme vastaamaan kaikkiin värähtelyihin. Eetterinen näkökyky, josta toisinaan puhumme, on yksinkertaisesti vain lisääntynyt kyky vastata fyysisen aineen värähtelyihin ja monet pienehköin selvänäkökyvyn omaavat, jotka spiritistisissä istunnoissa näkevät vainajia, ovat tämän tyyppisiä. He voivat lukea jonkin kohdan suljetusta kirjasta tai kirjeen, joka on suljettu laatikkoon. Röntgensäteiden avulla on mahdollista nähdä jotenkin samoin — ei ehkä lukea kirjettä, mutta nähdä aineellisen kappaleen läpi, nähdä esimerkiksi avain, joka on puisessa laatikossa tai tarkastaa ihmisen ruumiissa olevaa juustoa. Tällaisen lisääntyneen näkökyvyn ihminen voi hankkia sillä tavalla, kuin olen kertonut, eli saamalla kyvyn vastata tavallista laajempaan värähtelyasteikkoon.

Kehittäkäämme ajatusta vähän pitemmälle. Keskittäkäämme huomiomme fyysisen aineen värähtelyiden taakse ja kuvi-

telkaamme kykenevämmme vastaamaan astraaliaineen värähtelyihin. Olemme silloin saapuneet toiseen maailmaan ja näemme muodot ja esineet, jotka ovat edelleen aineellisia, mutta ovat vain hienommassa tilassa. Vaikka tuossa maailmassa saattaa ollakin paljon outoja asioita, ei siellä kuitenkaan ole mitään, mikä on mahdotonta. Astraalimaailma seuraa aste asteelta tätä fyysistä maailmaa, joka on meille hyvin tuttu, ja se johtaa meidät askel askeleelta kehittämään — kyvyistä, jotka jo tunnemme ja joita nyt käytämme — edelleen vastaavia astraalisia kykyjä. Se mitä teosofia ja kaikki suurten Idän uskontojen kannattajat väittävät, että ihmisen on mahdollista tajuta tuo tuntematon maailma ja kertoa siitä, on todellisuudessa hyvin järkiperaistä eikä suinkaan outoa ja mahdotonta, mikä, niin kuin usein sanotaan, haiskahtaisi puoskaroimiselta tai petokselta. Koko teoria on täysin yhtenäinen ja tieteellinen, ja sitä voi hyvin lähestyä puhtaasti tieteellisellä tutkimuslinjalla.

Kun tuollaisen kyvyn avulla tutkitaan näkymätöntä maailmaa, mitä siinä nähdään? Jotta edes tehtävän ulkopiirteet olisivat selvinä edessämme, sallittakoon minun sanoa, että me näemme tämän näkymättömän maailman olevan jaettuna kahtia, astraali- ja mentaalimaailmoihin, ja nämä kaksi vastaavat — ei aivan tarkasti, vaan yleispiirteisesti — dogmaattista käsitystä helvetistä ja taivaasta tai paremminkin kiirastulesta ja taivaasta. Sillä vaikka onkin totta, että ihmiskunta tietyissä tilanteissa voi joutua kestäämään suuria kärsimyksiä astraalimaailman alemmassa osassa, kaikenlainen kärsimys, mikä sitä kohtaa, on kuitenkin laadultaan puhdistavaa eikä rankaisevaa. Kärsimyksen tarkoitus on aina ja kaikissa tilanteissa hyödyttää ihmistä, ja se on osa siitä järjestelmästä, jonka päämääränä on ihmisen kehittä-

täminen. Se ei ole loputon ja tarkoitukseton koston aiheuttama rangaistus, vaan suuren oikeudenlain säännöllistä toimintaa, lain, joka antaa jokaiselle tarkalleen sen, minkä hän on ansainnut, ei palkintoa eikä rangaistusta, vaan ainoastaan oikeudenmukaisen tuloksen. Ei kukaan, joka panee kätensä tuleen ja se palaa, sano, että joku rankaisi häntä tuon teon takia, sillä hän tietää, että palamisen oli luonnollinen seuraus teosta. Kysymys on vain nopeudesta, jolla polttavan aineen värähtelyt läpäisivät hänen ihonsa ja synnyttivät siinä hajaantumisilmiön. Ei siis kärsimys, mikä seuraa pahaa tekoa, ole minkään ulkopuolisen aiheuttama rangaistus, vaan muuttumattoman lain ehdoton seuraus ihmisen omista teoista. Siten kaikki kärsimys, mikä häntä kohtaa, kuuluu suuren lain piiriin ja sen tarkoitus on puhdistaa sekä auttaa ihmistä, ja epäilemättä se saakin sen aikaan.

Alempi astraalimaailma vastaa paljon enemmän kiirastulta kuin tavallista Jumalaa herjaavaa helvettiajatusta. Onneksi koko universumissa ei ole mitään tuota ajatusta vastaavaa. Vaikkei mitään loputonta kidutusta olekaan, sellaista, jota keskiajan munkkien sairaat aivot kuvittelivat, niin epäilemättä on olemassa kuitenkin yksityisiä kärsimystapauksia. Mutta tämäkin tuska, vaikka se toisinaan voi olla hyvin hirveä, on kuitenkin asianomaiselle parhain osa. Vain sillä tavalla hän voi vapautua itsessään olevasta hienosta, siitä pahasta, minkä hän on sallinut kasvaa itsessään. Ainoastaan siten hän voi siitä päästä voidakseen seuraavassa elämässä ja paremmissa olosuhteissa aloittaa uudelleen ponnistelut korkeampaan päämäärään.

Toinen osa elämästä kuoleman jälkeen, elämä taivasmaailmassa on samoin tulos toiminnasta fyysisessä maailmassa; se on sen hienompi ja jalompi osa. Siellä antavat täyden tuloksen

kaikki ne henkiset kyvyt, jotka ihminen on pannut liikkeelle maaelämässä. Myös tässä tapauksessa — tieteellisesti arvioiden — on kysymys energian määrästä, mikä on pantu liikkeelle, sillä energian säilyttämisen laki pitää paikkansa kaikissa tätä maailmaa hienommissa maailmoissa yhtä hyvin kuin fyysisessä. Voimakas tunne jotakin ylevää ihannetta kohtaan tai epäitsekäs rakkaus jotakin jumalallista olentoa tai vain hänen ympärillään olevia henkilöitä kohtaan, ylevä persoonaton elämä, joka käsittää kaikki muut olennot tai aivan tavallinen rakkaus, joka täydellisesti uhraa itsensä yhden tai kahden henkilön hyväksi — kaikki nämä ovat eriasteisia henkisiä voimia omissa erityisissä vaiheissaan. Kaikki ne edustavat ulospäin vuodatettua energiaa, joka ei voi koskaan esiintyä täydellisenä fyysisessä elämässä, koska kaikki hienoimmat ajatuksemme ja pyrkimyksemme kuuluvat kahleettoman sielun alueelle eikä tämä alempi maailma voi antaa niille täyttä ilmentymismahdollisuutta. Ei kukaan tiedä sitä paremmin kuin taiteilija tai runoilija, joka koettaa niitä ilmentää — ihminen, joka maalaa kuvan tai kirjoittaa runon toivoen täten kykenevänsä siirtämään toisille, mitä hän on nähnyt näyssä tuosta hienommasta maailmasta. Ei kukaan tiedä paremmin kuin sellainen taiteilija, miten täydellisesti hänen näkynsä ilmaisu epäonnistuu, miten parhainkin hänen tuotteistaan, tyydyttävinkin hänen saavutuksiltaan jää paljon vaille tuosta todellisuudesta.

Näin ollen kaikki korkeimmat ihanteet ja pyrkimykset jäävät suureksi varastoksi, jota fyysisessä maailmassa ei voi koskaan tyhjentää. Vasta taivasmaailmassa, kuoleman jälkeen, kun kaikki alemmat himot ja tunteet ovat hajautuneet, on näiden jalompien kykyjen mahdollista purkautua. Näin siis astraalimaa-

ilman jälkeen on olemassa toinen, hienempi, näkymätön maailma sanomattomassa kauneudessaan, kuvaamattomassa loistossaan, jota on totuttu kutsumaan taivaaksi.

Sen sijaan että toiset lähetettäisiin taivaaseen ja toiset kii-rastuleen, niin kuin teologian mukaan tapahtuu, olisi totuudenmukaisempaa sanoa, että jokainen ihminen kulkee näiden molempien tilojen läpi, joita nimitykset kuvastavat. Kaikki ihmiset menevät astraalimaailman kautta taivasmaailmaan. Jokainen ihminen saavuttaa astraalielämän jälkeen taivasmaailman, ellei hän ole ihminen, joka on siinä määrin paheellinen, ettei hänellä ole koskaan ollut yhtään epäitsekästä ajatusta tai tunnetta. Jos näin on asian laita, ei hänellä ole taivaselämää, koska kaikki itsekkäät halut ja tunteet kuuluvat yksinomaan astraalimaailmaan, missä ne saavat purkautumismahdollisuuden. On ihmisiä, joiden luonteessa on vain hyvin vähän epäitsekkyyttä, mutta hekin saavat palkintonsa siitä vähästä, mitä hyvää he ovat tehneet — ei taivasmaailmassa, vaan astraalimaailman ylemmässä osassa. Kuten on sanottu kauan sitten niistä, jotka rukoi-livat yleisissä paikoissa, että heidät nähtäisiin: ”Totisesti minä sanon teille, he ovat saaneet palkintonsa”. Ylevät ihanteet eivät saa täyttymystä fyysisessä maailmassa, vaan taivasmaailmassa kuoleman jälkeen, samoin itsekkäät ihanteet saavat täyttymyksen kuoleman jälkeen astraalimaailman ylemmässä osassa, missä ihmisiä ympäröivät heidän omat halunsa. He eivät voi saavuttaa ylevämpiä asioita, koska he eivät ole niitä halunneetkaan, he eivät ole vielä kehittyneet sille tasolle. Joka tapauksessa kaikki ovat onnellisia omalla tavallaan ja omalla ajallaan. Itsekäs ihminen kärsii epäilemättä paljon matkallaan, mutta lopulta jokainen saavuttaa sen onnen, johon hän on oikeutettu. Havaitsem-

me, että tämä ajatus on paljon vapaampi kuin tuo uskontojen dogmaattinen käsitys. Me teosofit menemme vähän pitemmälle kuin ne ja voimme tehdä sen siksi, että koko meidän järjestelmämme on tieteellinen eikä meillä ole mitään suosikkijärjestelmää, missä toiset lähetetään taivaaseen ja toiset suljetaan siitä pois.

Tämä ei ole mikään otaksuma, vaan yksinkertainen totuus, joka perustuu tutkimukseen ja jonka voi tarkistaa jokainen, joka kykenee tekemään tutkimuksia noissa hienommissa maailmoissa. Taivasmaailma ei ole myöskään pelkkä unelmien maailma, vaan se on täynnä mitä elävintä todellisuutta. Se on todellinen jumalallisen mielen maailma, joka vastaa jokaiseen sille osoitettuun kutsuun ja vetoomukseen. Jos ihmisellä on hyvin yleviä pyrkimyksiä, hän vetää alas vastaavan vuodatuksen ylhäältäpäin, mutta toisaalta, jos ihmisen luonteessa on ainoastaan hiukkasen epäitsekkyttä, niin sekin vähäinen määrä tuottaa sitä vastaavan tuloksen. Ei ole siis kysymys jonkun ihmisen sisäänpääsystä ja toisen ulos sulkemisesta, vaan jokainen saa juuri sen, minkä hän kykenee vastaanottamaan. Sellainen on taivasmaailman luonne, jokainen on siellä onnellinen. Kaikki eivät tietystikään ole yhtä onnellisia eivätkä samalla tavalla, mutta jokainen yksilö on onnellinen sillä korkeimmalla tavalla kuin hän voi onnen tuntea. Ainoa asia, mikä estää häntä menemästä yhä pitemmälle on se, ettei hän kykene käsittämään enempää. Jokainen astia täytetään reunojaan myöten —vaikka yksi astia on pieni ja toinen suuri, täytetään ne kuitenkin kaikki vastaanottokykynsä mukaan.

Mielestäni meidän on myönnettävä, että tämä on paljon järkiperaisempi teoria, kuin mitä teologia esittää. Tarkoituk-

senani ei ole niinkään paljon esittää yksityiskohtia haudanta-kaisten maailmoiden tilasta kuin osoittaa, että ne kaikki ovat saman maailman osia, että elämässä ei ole olemassa minkäänlaista äkkinäistä katkoa, vaan kaikki on järkipäristä, yhtenäistä ja asteittaista koko taipaleella. Näiden maailmoiden paikallisesta sijainnista olen jo sanonut, että ne kaikki ovat tässä meidän ympärillä. Te voitte ehkä kysyä, miten se on mahdollista. Kuinka ympärilläme oleva tila voi olla täytetty toisilla aineellisilla maailmoilla, olkoon niiden aine kuinka hienoa hyvänsä?

En usko, että tätä asiaa on vaikea ymmärtää. On hyvin tunnettu tieteellinen tosiasia, ettei kaksi atomia maanpäällä kiinteässäkin aineessa koskaan kosketa toisiaan. Jokaisella atomilla on oma värähtely- ja toimintakenttensä ja samoin jokaisella molekyyllä on oma pieni värähtelykenttensä. Näin ollen siis niiden välillä on aina tyhjä tila. Jokainen fyysinen atomi leijuu astraalisessa meressä astraalisen aineen ympäröidessä sen ja läpäistessä fyysisen aineen jokaisen välitilan. Tämä sama laki selittää myös toisen ilmiön, josta olette kuulleet — spiritistisissä istunnoissa havaitun aineen kulkemisen toisen aineen läpi. Fyysiseetterisessä tai astraalisessa tilassa oleva aine voi helposti kulkea kiinteän fyysisen aineen läpi, aivan kuin sitä ei olisikaan johtuen aineen läpäisevyydestä. Näin siis koko asia, mikä näytti niin vaikealta, tuleekin hyvin helpoksi käsittää.

Vielä eräs tuota näkymätöntä maailmaa koskeva varoitus. Älkää kuvitelko, että nämä erilaiset ainelaadut lepäävät toinen toisensa päällä kuin kirjahyllyt, vaan koettakaa käsittää aineen läpäisykyvyn olevan täydellinen jokaisessa fyysisessä kappaleessa, sen sisä- ja ulkopuolella. Nykyään tiedetään jo, että edellä mainittu eetteri läpäisee kiinteän fyysisen aineen. Tahtoisin, jos

suinkin voisin, tehdä selväksi, että tämä kaikki on täysin luonnollista, sekä suojella teitä monilta erehdyksiltä, mitkä johtuvat olettamuksesta, että kaikki, mikä on fyysisen tuolla puolen, on yliluonnollista. On olemassa vain yksi järjestelmä, ja samat lait toimivat siinä kaikkialla. On kyllä totta, että näissä maailmoissa on yhä laajentuva ulottuvuus. Jos tarkastelemme fyysistä maailmaa, on siinä ensinnä tämä kiinteä pallo, jota suureksi osaksi ympäröi vesi. Sen yläpuolella on ilmakehä, joka ympäröi maapalloa. Mutta lisäksi astraalinen aine läpäisee nämä kolme aineen tilaa ja ero on vain siinä, että astraaliaine, joka on paljon kevyempää, ulottuu korkeammalle maanpinnasta kuin ilmakehä. Kun nousemme ilmakehän yläpuolelle, olemme edelleen astraalimaailmassa, koska se on paljon laajempi. Tässä mielessä pitää paikkansa, että astraalimaailma kohoo korkeammalle kuin fyysinen maailma. Tämä ei siis merkitse sitä, etteikö se olisi samalla tässä ja nyt, vaan sen ulottuvuus on laajempi, ja se muodostaa näin ollen suuremman pallon kuin meidän pallomme on.

Sama koskee mentaalimaailmaa. Siinä on vielä hienompaa ainetta, joka läpäisee ja ympäröi sekä astraalisen että fyysisen aineen ulottuen vielä kauemmaksi kuin astraalimaailma. Mentaalimaailma on myös pallo, mutta vain paljon suurempi fyysistä maapalloa, jonka se läpäisee ja ympäröi. Miljoonat kilometrit erottavat sen kuitenkin toisten planeettojen vastaavista mentaalimaailmoista. Jos sitten etenemme mentaalimaailman taakse ja saavumme buddhiseen maailmaan, ei planeettojen välillä ole enää mitään erotusta, sillä buddhinen maailma on yhteinen koko ketjussamme. Sama koskee todennäköisesti toisten, vielä hienompien maailmojen laajempia ulottuvuuksia, mutta ne ei-

vät kuulu tämän esityksen puitteisiin. Ne jotka haluavat ymmärtää luonnon eri tasoja, jotka haluavat saada jonkinlaisen käsityksen noiden hienompien maailmojen ihmeellisyydestä ja kauneudesta, voivat tyydyttää haluaan tutkimalla teosofista kirjallisuutta.

Teosofia ja terve järki

Lukijamme huomaa, että oppijärjestelmä, jonka teosofia esittää, on kaikissa suhteissa täysin järjen mukainen, se on itse asiassa terveen järjen ihannemuoto, niin kuin todellinen okkultismi, josta vähänkin tiedämme, aina on. Jos joudutte tekemisiin ns. valeokkultismin kanssa, missä suoritetaan kaikenlaisia outoja ja luonnottomia tekoja ja pakotetaan teidät uskomaan niihin, on täysi syy sitä epäillä ja pitää sitä vääränä. Jokaisessa mahdollisesti esille tulevassa tapauksessa ihmisen on käytettävä tervettä järkeä. En tahdo kuitenkaan väittää, etteikö olisi muutakin kuin järki, joka auttaa ihmistä. On olemassa myös sisäinen varmuus, jonka kanssa on mahdotonta järkeillä, ja se periytyy varhaisemmasta tiedosta. Ihminen, jolla on tämä selvä intuitiivinen varmuus kaikesta, on jo etukäteen tuntenut asiat jonkin aikaa — edellisessä elämässä. Sieluna hän edelleen tietää ja hänen vakaumuksensa asiassa perustuu kokemukseen ja järkeen, vaikkei järkeilyn ketju, jonka avulla hän saa varmuuden, olekaan fyysisten aivojen muistissa. Sellainen intuitio on kuitenkin harvinaisen ja siksi järjen tulee olla oppaanamme kaikissa uskomuksissamme. Jokainen asia, joka on järjen vastainen, on heti hylättävä. Teosofiassa erityisesti korostetaan sitä tosiasiaa, että kaikenlainen sokea usko on kahle, mikä pidättää ihmisen henkistä ke-

hitystä. Hänen joka tahtoo edistyä, on heitettävä pois sokea usko ja opittava, ettei mikään oppikirja ole täysin virheetön, sillä tietomme totuudesta kasvaa asteittain, me opimme jatkuvasti päivästä päivään yhä enemmän ja enemmän.

Teosofia ei tyrkytä uskonkappaleita tutkijoille, sillä ei ole valmista uskoa pyhimyksiä varten. Siinä on kyllä määrätty määrä tietoa tutkimuksia varten, mutta tutkijat eivät saa koskaan unohtaa, että ne joiden tehtäväksi on tullut kirjoittaa kirjoja ja pitää luentoja näistä asioista, ovat itsekin tutkijatovereita, jotka jatkuvasti opiskelevat ja oppivat yhä enemmän. Niiden, jotka seuraavat teosofista ajatussuuntaa, tulee lukea viimeisimpiä kirjajulkaisuja eikä varhaisempia, koska julkaisujen väliajalla on ehkä havaittu uusia tosiasioita. On olemassa jäseniä, jotka mieluummin tahtoisivat saada täydellisen uskon, minkä he voisivat oppia kerta kaikkiaan eikä heidän tarvitsisi ajatella asiaa sen enempää. Sellaista halua eivät kirjoittajat kuitenkaan pysty tyydyttämään, sillä vaikka teosofiset ihanteet ovatkin korkeammanlaatuista uskontoa, niihin on päästy kokonaan tieteelliseltä näkökannalta käsin. Teosofian tehtävänä on saattaa yhteen nämä kaksi ajatussuuntaa, uskonto ja tiede, ja osoittaa, ettei niiden välillä ole mitään ristiriitaa, päinvastoin, tiede on uskonnon tuote ja uskonto on tieteellisen tutkimuksen kaikista hienoin kohde. Ne jotka tutkivat teosofisia opetuksia, tulevat havaitsemaan, niin kuin me olemme tehneet, että ne tulevat vuosi vuodelta yhä kiintoisammiksi ja puoleensavetävämmiksi raviten yhä enemmän tutkijoiden järkeä sekä antaen suurempaa tyydytystä heidän syvimmille pyrkimyksilleen ja korkeimmille ihan-teilleen. Ne jotka tutkivat, eivät tule sitä koskaan katumaan. Kaikissa tulevissa elämässään he tulevat olemaan kiitollisia, että

ovat syventyneet tutkimaan kaiken käsittävää viisaususkontoa, jota nykyaikana sanotaan teosofiaksi.

MUUTAMIA VÄÄRINKÄSITYKSIÄ KUOLEMASTA

Kuolema on asia, mikä kiinnostaa tietenkin jokaista ihmistä, sillä jonakin päivänä tulevaisuudessa täytyy jokaisen ehdottomasti kuolla. Se kiinnostaa meitä sitäkin enemmän, koska on tuskin ketään, lukuun ottamatta jotakuta aivan nuorta ihmistä, jonka läheisyydestä ei olisi jo poistunut joku syvästi rakastettu henkilö. Tämä asia herättää siis yleistä kiinnostusta ja tuskin on mitään muuta kysymystä ihmisten keskuudessa, josta olisi samalla niin monia ja niin vakavia väärinkäsityksiä. Meidän on mahdotonta määritellä sitä tavatonta ja täysin tarpeetonta järkytyksen ja murheen määrää, minkä ihmiskunta kokonaisuudessaan on kärsinyt tietämättömyytensä ja taikauskonsa johdosta tässä äärimmäisen tärkeässä kysymyksessä. Yhä edelleen on olemassa paljon virheellistä ja tyhmää uskomusta kuolemasta, mikä saa paljon pahaa aikaan, ja aiheuttaa kuvaamatonta kärsimystä vielä nykypäivinäkin. Tämän uskomuksen täydellinen hävittäminen on suurin siunaus, minkä ihmisrodun hyväksi voi tehdä.

Teosofinen opetus hyödyttää täten kaikkia niitä, jotka menneissä elämissä suorittamiensa filosofisten tutkimustensa ansiosta ovat nyt kykeneviä hyväksymään sen. Se poistaa kuoleman kauhun ja myös paljon sen aiheuttamasta murheesta sekä tekee meidät kykeneviksi näkemään kuoleman oikeassa valossa ja ymmärtämään sen todellisen merkityksen kehitysjärjestelmäsämme.

Tarkastelkaamme nyt yksitellen joitakin noista huomattavimmista väärinkäsityksistä ja koettakaamme poistaa niiden virheellisydet. Joitakin niistä voidaan sanoa uskonnollisiksi väärinkäsityksiksi, ja niiden vallalle pääsyn voidaan katsoa saaneen alkunsa alkuperäisen kristillisen opin pilaantumisesta, mikä on päässyt tunkeutumaan kirkkoomme tuhoten paljon sen elinvoimasta ja hyödyllisyydestä. Tarkastelemme niitä kuitenkin myöhemmin ja kiinnitämme huomiomme joihinkin tämän tärkeän asian laajalle levinneisiin harhakäsityksiin.

Ihmiset ovat toisinaan taipuvaisia ajattelemaan, ettei lopultakaan merkitse paljon, jos heidän käsityksensä kuolemasta on virheellinen. Kun ihminen kuolee, he sanovat, hän tulee itse tuntemaan kaikki tosiasiat, ja jos hän on erehtynyt, tulee hänen pian huomaamaan. Mutta sellainen väite on kahdestakin syystä virheellinen. Se ei ota huomioon tietämättömyydestä johtunutta kuoleman aiheuttamaa hirveää järkytystä, mikä varjostaa niin monien elämää, eikä myöskään jälkeen jääneiden ystävien tuntemaa tarpeetonta huolta ja murhetta. Se jättää myös ottamatta huomioon sen tosiasian, että ihminen ei heti kuoleman jälkeen pysty näkemään erehdystään totuuden valossa ja korjaamaan sitä, ja koska hän on siihen kykenemätön, aiheutuu hänelle paljon vaikeuksia.

Onko kuolema kaiken loppu?

Ensimmäinen kohtalokkain väärinkäsitys kuolemasta on ajatus, että se on kaiken loppu, ettei ihmisestä jää siinä mitään jäljelle. Monet näyttävät olevan sitä mieltä, että näin karkea materialistisuus on hävinnyt jo melkein kokonaan keskuudestam-

me, että se kuului viime vuosisadan alkupuolen mentaaliseen sairauteen, josta tämä ihmiskunta on jo parantunut. Voimme tietysti toivoa, että asia on niin, mutta pelkään pahoin, että nykyajan tutkija tuskin voi olla samaa mieltä. Onneksi on kyllä totta, ettei tämä materialistisuuden vahingollinen rikkaruoho enää nosta päätään niin korkealle kuin entisaikaan, sillä ihmiset, joiden ajatuksille annetaan arvoa, ovat oppineet näkemään asian selvemmin. Mutta maailmassa on edelleenkin suunnottomasti pimeää tietämättömyyttä, ja mikä pahinta, on olemassa paljon tuota kaikista vastenmielisintä tietämättömyyttä, joka omaksuttuaan joitakin tieteellisiä iskusanoja paisuu hyökkävässä omahyväisyydessään ja luulee omaavansa aikain viisauden. Niissä onnettomissa ihmisissä, jotka kärsivät monenlaisesta mentaalista orjuudesta, on vielä paljon karkeaa materialismia.

Tietysti voimme toivoa, että sellainen käsitys vähitellen häviää, mutta pelkään, että niin tuskin voi tapahtua eräässä toisessa hiljaisemmassa, mutta salakavalammassa sairaudessa. On tuhansia miehiä ja naisia, jotka nimellisesti tunnustavat jotakin uskontoa ja torjuvat närkästyneinä väitteen, että he olisivat materialisteja, ja kuitenkin he käytännöllisesti katsoen elävät aivan kuin tämä maailma olisi ainoa, jota varten heidän pitäisi elää. Toisinaan he karttavat sanoja ja fraaseja, jotka kertovat toisen maailman olemassaolosta, mutta mikään ei vähimmässäkään määrin osoita heidän laskelmissaan, kummalle he perustavat elämänsä. Tämä käytännöllinen materialismi, vaikkakin se on vähemmän mieletön kuin edellinen ja vähemmän muita loukkaava, johtaa kuitenkin jotensakin samanlaisiin seuraamuksiin kuolemanjälkeisessä tilassa.

Eräs ehkä vieläkin laajemmalle levinnyt väärinkäsitys on se, että kuolema on syöksymistä johonkin suureen tuntemattomaan, ettei koskaan tulla tietämään mitään varmaa siitä tilasta, mihin ihminen joutuu jätettyään fyysisen maailman. Monet uskonnolliset lahkot tosin antavat jotensakin tarkkoja tietoja tuosta tilasta, mutta suuri enemmistö niiden kannattajista näyttää pitävän näitä selityksiä täysin epätodellisina — ainakaan he eivät toimi eivätkä puhu niin kuin he todella uskoisivat niihin. Ja todellakin, useimpien näiden uskonnollisten lahkosten selitykset ovat niin epätarkkoja, että jos niihin todella uskottaisiin, ne epäilemättä saisivat aikaan enemmän harmia kuin hyötyä.

Länsimaisten uskontojen joukossa suuri katolinen kirkko on ainutlaatuinen antaessaan opetusta haudantakaisesta tilasta. Vaikkakin symbolismiin verhottuna ja sen tähden väärin käsitettynä ja materialisoituna se esittää kuitenkin riittävästi tosiasioita saattaen vainajat, jotka ovat ne hyväksyneet, ymmärtämään asemansa heidän jätettyään kuolemassa fyysisen ruumiinsa. Mutta siinäkin on totuuden eräs puoli pimennetty Jumalaa herjaavan ikuisen kidutuksen opin virheellisellä varjolla. Lisäksi se menettää paljon arvokkuudestaan ns. synninpäästön naurettavan järjestelmän ansiosta. Oletan, että voimme määritellä katolisen opin tästä asiasta karkeasti ottaen seuraavasti: Toivotoman paha ihminen joutuu helvettiin ja suuri pyhimys otetaan välittömästi taivaaseen, kuten tapahtui Neitsyt Maarialle taivaaseen astumisessa. Tavallisella hyvällä ihmisellä on vielä paljon virheitä ja epätäydellisyyksiä, jotka tekevät hänet sopimattomaksi astumaan suoraan Jumalan läheisyyteen. Näin ollen hän tarvitsee lyhyemmän tai pitemmän viipymisen välitilassa, jota kutsutaan kiirastuleksi, jonka aikana hänen erilaiset vikansa

poistetaan suhteellisen lyhyen, mutta tuskallisen prosessin avulla. Vasta tämän jälkeen, kun hänet ensin on tehty täydelliseksi kärsimyksen kautta, hän on valmis astumaan taivasmaailman iloon.

Teosofian tutkija voi heti havaita, että teoria, jonka tässä olen esittänyt, vastaa hyvin läheisesti asian todellista laitaa. Ihmisen kehityksessä tulee aika, vaikkei vielä miljooniin vuosiin, jolloin ihminen, joka on määrätietoisesti asettunut kehitystä vastaan, putoaa pois — ei kuitenkaan ikuiseen helvettiin (sillä helvetti ei ole muuta kuin sairaalloisten aivojen keksimä kummajainen), vaan melko täydelliseen tajuttomuuden tilaan, missä hän odottaa toisen kehityskauden alkua, mikä tarjoaa hänelle hänen hentojen kykyjensä rajoissa tilaisuuden edistymiseen sen varhaisimmilla asteilla. Hän on yksinkertaisesti sellaisen lapsen asemassa, joka ei kykene seuraamaan luokkatovereidensa mukana, ei pysty työskentelemään heidän kanssaan myöhemmässä ja vaativammassa opiskelussa, mikä sille vuodelle on tarkoitettu, ja siksi hänen pitää odottaa, kunnes seuraava kouluvuosi alkaa, jolloin toinen lapsiryhmä alkaa ne samat opinnot, joissa hän epäonnistui. Liittymällä heihin ja käymällä läpi saman perustan uudelleen hän tulee onnistumaan siinä, missä hän ensin alkuvaikeuksissa epäonnistui. Täten siis kauhean ikuisen tuomion sijasta meillä on vain aikakausia kestävä viivytys. Toisaalta taas hyvin kehittynyt sielu, joka maaelämänsä aikana ovat saavuttanut alemman luontonsa täydellisen hallinnan ja on kokonaan alistanut intohimonsa ja halunsa, liittää astraalimaailman läpi sellaisella nopeudella, että hän saavuttaessaan jälleen tietoisuutensa havaitsee taivasmaailman sanomattoman loiston ja autuuden avautuvan edessään.

Mutta tavallinen ihminen ei onnistu suinkaan kokonaan hallitsemaan halujaan ja intohimojaan ennen kuolemaa. Sen tähden hän huomaakin omaavansa astraalimaailmassa melko elinvoimaisen haluverhon, minkä hän muodosti maaelämässään ja missä hänen nyt pitää elää, kunnes sen hajoamisprosessi on vuorostaan päättynyt. Se hajoaa vain sitä mukaa, kuin sen elämä — himot ja halut — kuolee, ja tämä merkitsee usein kärsimystä, jota ei ole suinkaan täysin väärin kuvattu kiirastuleksi.

Totuus kiirastulesta

Juopon kohtalosta usein käytetty kuvaus, vaikka se onkin äärimmäinen, osoittaa selvästi järjestelmän, jolla kiirastuli toimii. Tiedämme hyvin, miten hirveän voimakas alkoholinhimo saattaa olla, miten se ihmistä hallitessaan tukahduttaa kaiken sovinnaisuuden, jopa kaiken kiintymyksenkin niitä kohtaan, joita hän rakastaa. Juomari voi jättää vaimonsa ja lapsensa puutteeseen ja vaihtaa rahaksi kaikki heidän vaatteensakin voidakseen tyydyttää tuota inhottavaa himoaan. Kun sellainen ihminen kuolee, hänen tilansa ei millään tavalla muutu. Alkoholin himo on yhtä voimakkaana kuin ennenkin — ei, se on vielä voimakkaampi kuin ennen, sillä himon värähtelyiden ei enää tarvitse panna liikkeelle raskasta fyysistä ainetta. Mutta koska hän on menettänyt fyysisen ruumiinsa, ainoastaan sen avulla hän voi tyydyttää himoaan, jää se nyt täysin tyydyttämättä. Näemme tässä kiirastulen todellisen olemuksen, missä puhdistavan tulen symboli on hyvin kuvaava. Onneksi se on vain kiirastuli eikä helvetti, tuo järjetön ja hyödytön ikuinen kidutus julman ja vastuuttoman pedon tyydyttämiseksi, johon oikeaoppi-

nen kirkko kehottaa meitä uskomaan. Kiirastuli on yksinkertaisesti välttämätön ja armelias keino vapautua pahasta hienosta. Vaikka kärsimys saattaakin olla hirveä, kuluttaa se kuitenkin vähitellen himon loppuun, ja vain siten ihminen voi kulkea edelleen taivasmaailman hienompaa elämää kohden. Ainoastaan himon polttamisen avulla ihminen vapautuu siitä kokonaan eikä hänen tarvitse enää kantaa sen taakkaa seuraavassa ruumiillistumassa, ellei hän sitä tahdo.

Himo siis häviää, mutta entinen luonteen heikkous, joka sai ihmisen lankeamaan sen pauloihin, jää jäljelle. Seuraavassa maaelämässään hän tulee syntymään varustettuna astraaliverholla, joka sisältää ainetta saman himon ilmentymiselle ja antaa hänelle mahdollisuuden toistaa entinen elämänsä. Hän saa olemuksensa tuota samaa ainetta, koska hän hankki ja käytti sitä viime ruumiillistumassaan. Mutta vaikka sitä onkin hänessä jälleen tällä kerralla, ei hänen suinkaan ole pakko käyttää sitä entisellä tavalla. Jos hänellä on onni — johtuen edellisen elämän toiminnasta — olla lapsena hyvien ja kyvykkäiden vanhempien hoivassa ja häntä opetetaan pitämään tuollaisia himoja paheina sekä hallitsemaan ja tukahduttamaan ne niiden ilmesytyessä, silloin tuo himo, jää elvyttämättä ja surkastuu asteittain käytön puutteessa, kuten tapahtuu monille lihaksillemme.

Astraalisen verhomme aine kuluu jatkuvasti ja hitaasti ja sen tilalle tulee uutta ainetta aivan samalla tavalla kuin tapahtuu fyysiselle ruumiillemme. Surkastuneen himon tilalle tulee puhtaampaa ainetta, mikä on kykenemätön vastaamaan tuon edellisen himon karkeisiin värähtelyihin, joten tuon inhottavan asian jatkaminen käy ihmiselle mahdottomaksi. Hän on tosiasiallisesti kasvanut sen yli ja saanut sen lopullisesti hallintaansa, eikä

hän pitkien tulevien elämiensä sarjojen aikana koskaan enää toista samaa virhettä, sillä hän on nyt täydellisen itsehallinnan avulla rakentanut olemukseensa tuolle paheelle vastakkaisen hyveen. Elämän aikana suoritetun onnistuneen kamppailun ansiosta on voitto saavutettu eikä taistelua ole enää, koska ihminen näkee tuon paheen sen oikeassa valossa eikä sillä ole pienintäkään vetovoimaa häneen. Täten astraalimaailmassa kärsimys, joka näytti ennen niin kauhealta, onkin ollut todellisuudessa siunaus, koska ihmisen on sen avulla ollut mahdollista saavuttaa suunnaton moraalinen voitto ja ottaa ratkaiseva askel kehityksen polulla. Sikäli kuin voimme nähdä, ei ole olemassa mitään muutakaan keinoa paitsi kärsimys, jonka avulla voi päästä näin suurenmoiseen tulokseen.

Näemme siis, että kiirastuliajatuksen takana on aitoa totuutta. Mutta kun ”uskonpuhdistuksen” aikana luulotellun synninpäästön väärinkäsitys poistettiin kirkollisesta järjestelmästä, heitettiin samalla pois myös suuri määrä sellaista, mikä on totta, kaunista ja hyödyllistä.

Eräs vakavampia menetyksiä tuohon aikaan oli myös se, että kuolleiden puolesta rukoileminen lopetettiin. Kansat, jotka sokeasti heittivät pois tämän ystävien auttamiskeinon, ovat sen jälkeen saaneet maksaa rangaistuksen tyhmyydestään. Heidän ystävänsä ovat joutuneet ilman apua taistelemaan tiensä läpi astraalimaailman, koska heidän läheisensä omaksuivat sellaisen käsityksen, että oli paha koettaa auttaa heitä! Totisesti, tyhmyyttä vastaan jumalatkin taistelevat turhaan.

Mitä muuta rukous voi olla kuin ilmaus syvästä halusta auttaa ja lähettää rakastava ajatus niille, jotka ovat menneet pois ennen meitä? Mc jotka tutkimme teosofiaa, tiedämme hyvin, et-

tä fyysisessä elämässä sellaiset toivomukset ovat todellisia ja asiallisia; ne ovat henkisen voiman ladattuja pattereita, jotka purkautuvat vain kohdatessaan henkilön, jota kohden ne ovat suunnatut. Miksi meidän pitäisi olettaa, että niiden toiminta on erilaista silloin, kun ajateltu henkilö on vailla fyysistä ruumista? Rukous tai voimakas rakastava toivotus jollekin määrätylle vainajalle saavuttaa hänet aina sekä auttaa häntä. Niin kauan kuin suuri syyn ja seurauksen laki toimii maailmassa, siinä ei koskaan tapahdu epäonnistumisia. Tavallinen vilpitiön, yleinenkin rukous tai toivotus kuolleiden hyväksi kokonaisuudessaan, vaikka se tavallisesti onkin heikko ja vähemmän vaikuttava, kuitenkin yhtyeenliittyneenä merkitsee siksi paljon, että sitä on vaikea yliarvioida. Eurooppa tietää vain vähän, miten paljon se on kiitollisuuden velassa noille suurille uskonnollisille järjestöille, jotka yötä päivää rukoilevat uskollisten vainajiensa puolesta.

Mitä meidän pitäisi sitten toivoa poismenneille rakkaillemme, meidän, jotka tunnemme vain vähän heidän nykyistä tilaansa ja tiedämme niin vähän heidän tarpeistaan, että saatamme hyvinkin pelätä panevamme liikkeelle väärin ohjattuja voimia? Paras mitä voimme tehdä, on käyttää katolisen kirkon kaunista vuoroveisua, mikä esiintyy niin usein kuolleiden hyväksi suoritetuissa palvelusmenoissa: ”Oi Herra, suo hänelle ikuinen lepo ja salli valon loistaa jatkuvasti hänen ylitseen.” Ellämme ole tekemisissä sellaisen tapauksen kanssa, jolloin vain tietynlainen apu voi tulla kysymykseen, niin mikä voisikaan olla parempi toivomus, kuin tämä kauan sitten käytetty lause, joka useita satoja vuosia on muodostanut kanavan palavan rakkauksen pyhimpien tunteiden vuodattamiseksi ja jonka avulla on voitu lieventää niin paljon kärsimyksiä, antaa niin paljon apua.

Kun tarkastelemme, miten hyvin se täyttää juuri poistuneen ihmisen tarpeet, näemme samalla, että mainitun vuoroveisun tekijän — kuka hyvänsä hän onkin ollut — on täytynyt hyvin tuntea mainitunlaisen tapauksen vaatimukset tai sitten hänet on ylhäältä päin ohjattu kirjoittamaan paremmin kuin hän on itse asian tuntenut. Sillä tuo kaksiosainen lause tuo esille tarkalleen ne olosuhteet, mitkä olisivat suotavimmat vainajalle: ensiksi täydellinen vapautuminen kaikista maallisista siteistä ja huolista, jolloin hänen kohoutumisensa taivasmaailmaa kohden voi tapahtua häiriintymättä ja toiseksi jumalallisen rakkauden valo, joka loistaa kirkkaana hänen ylitseen hänen oman korkeamman ja henkisemmän osansa kautta vetäen häntä jatkuvasti ylöspäin itsen olemusta kohden, jolloin hänen edistymisensä voi tapahtua nopeasti. Maalla on todella vain vähän apua annettavana sille vainajalle, jolle tällainen rukous vakavasti ja jatkuvasti tarjotaan.

Näemme siis, että uskonto (poikkeuksena kuitenkin sellaiset lahkot, jotka eroavat yleisesti hyväksytystä totuudesta sanon olevansa protestantteja) on tehnyt paljon poismenneiden auttamiseksi ja olisi tehnyt paljon myös kuolemaa kohtaan tunnetun virheellisen käsityksen korjaamiseksi, jos siihen olisi järkevästi luotettu. Tästä huolimatta se on kuitenkin vastuussa eräistä sen omista väärinkäsityksistä, kuten kohta näemme.

Hämmästyttävä teoria

Eräs omituinen muoto uskomuksesta, jonka mukaan kuolemanjälkeisestä tilasta ei voi varmuudella mitään tietää, on kä-

sitys (niin oudolta kuin se kuuluukin, siihen uskovat tietoni mukaan monet hartaat ja vakavat ihmiset), ettei meidän ole tarkoituskaan tietää mitään tuosta toisesta maailmasta. Sen salaisuudet ovat muka jumalallinen mysteeri, jonka Jumala on tarkoituksellisesti kätkenyt meidän silmiltämme, ja niiden urkkiminen on jumalattomuutta. Älyttömämpää ajatusta on tuskin koskaan voitu esittää, sillä jos meillä on kerran kyky tutkia tuota maailmaa, voidaanko silloin olettaa, että meidän pitäisi tarkoituksellisesti kieltäytyä sitä näkemästä? Jos kerran havaitsemme joka käänteessä todisteita tuon maailman olemassaolosta ja näemme ystäviemme jatkuvasti elävän siinä, onko meidän siitä huolimatta kiellettävä kaikki tämä ja piilotettava päämme hiekaan kuin strutsi? Kaikki suurimmat tunnetut pyhimykset ovat puhuneet tästä näkymättömästä maailmasta sekä kuvanneet näkemyksiään ja kokemuksiaan siinä. Onko meidän oletettava, että he kaikki ovat syylistyneet tutkimuksissaan Jumalaa herjaavaan uteliaisuuteen, epäuskoon ja petokseen kuvatessaan tämän hienomman elämän totuuksia? Väittely näin mielettömästä asiasta on todella tarpeetonta ajanhukkaa.

Havaitessamme, että monet keskuudessamme olevista kykenevät näkemään tämän sisäisen maailman, että sen näkeminen on vain eräänlaisen kehittymisen merkki, tiedämme tällaisen kyvyn silloin kuuluvan kaikille veljillemme, tiedämme, että jonakin päivänä koko ihmiskunta tulee näkemään samoin kuin me nyt näemme ja että näin ollen sellaisen näkökyvyn omaaminen on vain osoitus ihmisen kehityksestä ja tietty osa koko universumin suuresta järjestelmästä. Se on tervetullut kehitysaste, jota on käytettävä hyödyksi eikä pidettävä epänormaalina ja jumalattomana. Vielä varmempia olemme tästä tosiasiasta näh-

dessämme tästä kyvystä seuraavat tulokset, miten se ihmisen omalla kohdalla hävittää esimerkiksi kuolemanpelon, sekä kaikesta huolen ja levottomuuden hänen poismenneiden ystäviensä kohtalosta. Ihminen, joka omaa tällaista tietoa, voi olla myös suunnattomasti suuremmaksi avuksi kuoleman kautta poistuneille kuin joku tietämätön henkilö. Näemme siis, että paljon hyvää eikä suinkaan pahaa koituu täydellisemmästä tiedosta ja siitä suuremmasta toivosta, jonka korkeampi näkökyky meille antaa. Lisäksi tiedämme, että se mikä johtaa meitä lähemmäksi ikuista totuutta, se mikä on kaikkien ilmentyneiden muotojen takana, ei voi koskaan olla väärää.

Kuolemanpelko

Siitä väärinkäsityksestä, että haudan tuonpuoleisista asioista ei voi mitään tietää, johtuu suoranaisesti kuolemanpelko, mikä on erittäin vakava asia monen elämässä. Tästä ei yleensä puhuta paljon, mutta jokainen tiettyssä asemassa oleva henkilö, esimerkiksi pappi, joka on monien ihmisten sisäisen luottamuksen kohteena, tietää hyvin, että on monia ihmisiä, joille tämä aina kalvava pelon tunne on hirveä tosiasia, kummitus, joka on läsnä jokaisessa nautinnon hetkessä jättäen häntä tuskin koskaan rauhaan ja vapauteen.

Ihminen, joka pelkää omaa kuolemaansa, pelkää myös ystäviensä kuolemaa, ja kun he sitten menevät pois, hän ei sure vain tätä eroa, vaan on sen lisäksi levoton myös heidän mahdollisesta kohtalostaan. Vain tieto kuoleman takaisista tosiasioista poistaa kaiken pelon ja huolen. Ihminen, joka tuntee nämä asiat, näkee kuoleman vain eräänlaiseksi elämän tapahtumaksi sekä ymmär-

tää, että elämää tuolla toisella puolella on syytä pelätä yhtä vähän kuin tälläkään puolella. Pelkoa ei tosin synnytä niinkään paljon jonkin hirveän asian odotus kuin epävarmuuden tunne, tyhjän paikan kauhu. Mutta kun sen tilalle tulee suorainen tieto astraalielämästä, saa ihminen luottamusta ja on valmis vastaanottamaan mitä hyvänsä kohtalolla onkin varastossa häntä varten. Nuo maailmat tulevat meille heti läheisemmiksi ja kotoisemmiksi, kun saamme tietää, että niitä hallitsevat tarkalleen samat lait kuin tätäkin maailmaa, toisin sanoen, kun meillä on varmuus siitä, että me olemme kaikissa maailmoissa samalla tavalla saman jumalallisen voiman huostassa ja että rakkaimpamme ovat myös niissä kaikissa turvassa.

TODISTE ELÄMÄN JATKUVUUDESTA

On todella ihmeellistä, että tuo virheellinen käsitys kuolemasta eli ”tuntemattomasta maasta, jonka virralta matkailija ei koskaan palaa”, on niin laajalle levinnyt ja niin kiinteästi meihin juurtunut. Kun muistamme, miten jokaisessa maassa kaikkina tunteminamme historian kausina matkailijoita on jatkuvasti pällannut tältä virralta, on meidän yhä vaikeampi ymmärtää näin hämmästyttävän yleistä väärinkäsitystä.

On kyllä totta, että tämä väärinkäsitys on suureksi osaksi ominainen vain meille, jotka olemme niin ylpeitä tästä erityisestä sivistysmuodostamme. Koska Eurooppa on kaikkien myöhempien alarotujen isänmaa, jonka kansat sotilaallisella mahdollaan, taloudellisella hyvinvoinnillaan ja tieteellisillä keksinnöillään hallitsevat maailmaa, niin onhan luonnollista, että Eurooppa pitää itseään maailman keskuksena ja sen mielipiteitä ja opetuksia ainoina huomionarvoisina tekijöinä. Siitä huolimatta tämä on vain yksi pieni kolkka koko maailmasta ja me olemme todellisuudessa hyvin nuori rotu, joka omaa kyllä nuoruuden energiaa, mutta myös paljon sen pöyhkeyttä ja monia sen karkeuksia. Me koetamme usein peittää suuren tietämättömyytemme eräistä asioista väittämällä, ettei niistä voi varmuudella mitään tietääkään, ja suhtautumisemme kuolemanjälkeiseen elämään on tästä pahin esimerkki.

Ellei kansanomainen jumaluusoppi suureksi onnettomuudeksi olisi kokonaan kadottanut näkyvistään jälleensyntymän perusoppia, olisi käsitys kuolemasta vallan toinen. Ihminen, joka käsittää, että hän on kuollut monta kertaa ennenkin, katsoo

tätä tapahtumaa paljon filosofisemmin kuin sellainen, joka uskoo sen olevan ehdottomasti uusi kokemus, mikä tuo tullessaan joukon epämääräisiä ja ehkä pelottaviakin mahdollisuuksia. Jälleensyntymisopin mukaan matkustajat siis palaavat tuolta virralta takaisin, vaikkakin vähän kehittyneemmät heistä eivät tavallisesti palaa ennen kuin noin puolentoistatuhannen vuoden jälkeen. Kokonaan toisessa mielessä ja paljon lyhyemmän ajan jälkeen on matkustajia erilaisista syistä johtuen palannut takaisin, ja heitä sanotaan silloin ilmestyksiksi tai aaveiksi.

Vielä joitakin vuosia sitten oli tapana pilkata sellaista henkilöä, jolla oli ollut onni tavata kasvoista kasvoihin joku näkymättömän maailman asukas, ja vaikka sellainen kokemus ei ollut silloin sen harvinaisempi kuin nykyäänkään niin ne, jotka sen kokivat, pitivät sen täysin omana salaisuutenaan, mikäli he arvostivat omaa mainettaan järkevinä yhteiskunnan jäseninä. Muutamien viimeisten vuosien aikana on yleisessä mielipiteessä kuitenkin tässä asiassa tapahtunut huomattava muutos. Psykkisten ilmiöiden ivaamista pidetään nykyään osoituksena ellei juuri älyllisestä heikkoudesta, niin kylläkin tietämättömyydestä ja suuriluuloisuudesta. Kun on kerran olemassa Psykkisten Tutkimusten Seura, jonka jäsenistöön kuuluu mm. sellaisia tunnettuja tiedemiehiä kuin William Crooks ja Oliver Lodge sekä muita arvostettuja henkilöitä, kuten esimerkiksi Arthur Balfour ja koska mainittu seura julkaisee oppineita selostuksia tällaisista ilmiöistä sekä pitää niitä pitkällisten ja huolellisten tutkimusten arvoisina, niin ei ole enää asiallista kenenkään, joka tahtoo olla nykyaikainen, toistaa tuota tyhmää ja antiikkista papukaijan huutoa: ”taikauskoa!”

Puolueeton ilmiöiden tarkastelu osoittaa kaikista maista saapuvan hyvin todistettuja kertomuksia kuolleiden tilapäisistä jälleenpalaamisista. Sellaiset vierailijat ovat vain harvoin kertoneet paljonkaan siitä maailmasta, josta ovat tulleet, mutta melko runsaasti voidaan saada aineistoa kokoon vertailemalla eri kertomuksia keskenään. Joka tapauksessa nämä kertomukset ovat vapaamieliselle tutkijalle riittävänä todistuksena pelkäämään jo siitä tosiasiasta, että ihminen jatkaa olemassaoloaan kuoleman jälkeen.

Herra W. T. Stead huomauttaa kirjansa "Real Ghost Stories" esipuheessa seuraavaa:

"Puolisivistyneiden ihmisten karkeassa taikauskossa ei mikään kuole hitaammin kuin sellainen harhaluulo, ettei haamuja ole ensinkään olemassa. Henkisen, runollisen tai tieteellisen alan asiantuntijat sekä kaikki muut, jotka ovat asiaan vakavasti syventyneet, tietävät sen sijaan, että haamuja on olemassa. On kylläkin loppumaton määrä eriäviä mielipiteitä siitä, mitä haamut todellisuudessa ovat, mutta niiden olemassaolosta ei käydä enää vakavaa väittelyä tutkijoiden keskuudessa. Jos joku epäilee tätä, tehköön itse tutkimuksia, ja kuudessa kuukaudessa tai kuudessa viikossa, ehkäpä jo kuudessa päivässä hänen on mahdotonta kieltää haamuiksi nimitettävien ilmiöiden olemassaoloa. Hänellä saattaa olla satakunta erinomaista selitystä niiden luonteesta ja alkuperästä, mutta haamujen olemassaoloa hän ei enää epäile."

Toinen tapa, jolla matkailijat ovat palanneet toiselta puolelta, on ilmestyminen jonkun meedion välityksellä spiritistisessä istunnossa. Tiedän varsin hyvin, että tässä asiassa on harjoitettu paljon petosta, mutta tiedän myös henkilökohtaisten tutkimus-

ten perusteella, että asiassa on paljon totta, jonka tämän alan kärsivällinen tutkija voi huomata. Ellei tutkija ole saanut erityistä koulutusta korkeampaan selvänäköön, hän on hyvin suuressa määrin erilaisten itsensä naamioivien olentojen armoilla, sillä tämän tutkimuksen alueella on salakuoppia, joihin varomaton voi helposti pudota. Tarkoitukseni on osoittaa, että on olemassa toinenkin lähde, josta voi saada todisteita kuolemanjälkeisestä elämästä, kun vain halutaan nähdä vaivaa sen etsimisessä.

Voidaan väittää, että kaiken spiritististen ilmiöiden tarjoaman hyödyn tekee arvottomaksi niiden epäyhtenäisyys, ja että henkien kertomukset eri aikoina ja eri paikoissa eroavat suuresti toisistaan. Tämä on aivan totta, enkä minä suinkaan väitä, että kaikki henkitodistukset voidaan hyväksyä samanarvoisina. Vakuutan kuitenkin, että hyvin monessa tapauksessa meedion yhteydessä oleva olento kertoo totuuden sikäli kuin hän sen tuntee, ja että kahden eri olennon kertomusten erilaisuus johtuu siitä, että heidän näkemyksensä asioista on vain osittainen, eikä se kummankaan puolelta johdu pettämisen halusta.

Useimmat niistä, jotka puhuvat medioiden välityksellä esimerkiksi Englannissa tai Amerikassa, kuvaavat kuolemanjälkeisen tilan jonkinlaiseksi etenemiseksi ”kesämaata” kohden, mikä tosiasiallisesti on vain jonkinlainen maaelämän loistavampi muoto. Mikäli he antavat uskonnollista opetusta, se on aina eräänlaista laimennettua kristinoppia laajempaa ja suvaitsevampaa kuin ortodoksinen oppi, paljonkin suvaitsevampaa, mutta siinä on edelleen selvästi kristillinen sävy. Tähän tottuu niin täydellisesti, että muistan kerran Ceylonilla ollessani hämmästyneeni melkoisesti eräässä spiritistisessä istunnossa, kun kaikki yhteyden ottaneet olennot olivat buddhalaisia. Haudan

tuolla puolen myös he olivat saaneet varmistuksen omalle uskonnolliselle käsitykselleen aivan samoin kuin kristittyjen eri lahkot täällä Euroopassa. Tällaiset erilaisuudet voi helposti ymmärtää, kun käsitämme, että kuoleman jälkeen samoin kuin sitä ennenkin, kaltainen vetää puoleensa kaltaistaan, ja siis samaan rotuun, uskontoon tai lahkoon kuuluvat ihmiset pysyvät yhdessä eroten muista ihmiskunnan jäsenistä tuossa maailmassa aivan kuten tässäkin.

Vertailemalla keskenään eri ilmestysten spiritistisissä istunnoissa meedioiden välityksellä antamia kertomuksia ei tosiasiasa saada paljonkaan oikeaa tietoa kuolemanjälkeisestä tilasta. On olemassa paljon parempi ja tarkempi menetelmä, jonka avulla voimme tutustua yksityiskohtaisesti tuon toisen maailman elämään — sikäli kuin voimme sitä ymmärtää ollessamme vielä fyysisessä maailmassa. Ihminen, joka vielä on ns. elävä ihminen, voi tunkeutua tuohon toiseen maailmaan, tutkia sitä ja olla yhteydessä sen asukkaiden kanssa, palata jälleen takaisin nykyiseen olotilaansa ja kuvata siellä näkemäänsä. Koetan nyt selittää, miten se on mahdollista.

Fyysinen ruumis, jonka luulemme hyvin tuntevamme, ei ole ainoa verho, jonka kautta ihmissielu ilmentää itseään, eivätkä myöskään ruumiin aistimet ole ainoat tiehyet, joiden kautta meille saapuu ilmoituksia ulkomaailmasta. Kuten pyhä Paavali kauan sitten huomautti: ”On olemassa luonnollinen ruumis ja on olemassa henkinen ruumis”, ja vaikka hän ei ehkä viittaa-kaan siihen ihmisen olemuksen osaan, jonka me teosofit asettaisimme huomattavasti astraalisen yläpuolelle, hänen sanansa ovat kuitenkin hyvin sattuvia hänen kuvatessaan tätä alemmaa osaa. Sillä on totta, että jokaisella ihmisellä on fyysisen ruumiin

lisäksi hienompi verho. Huolellinen analyysi osoittaa, että ihmisellä on todellakin useita verhoja toinen toisensa sisällä tai läpäisemänä ja että jokaisella niistä on omat aistimensa eli käsittämisen keinonsa, juuri sille luonnon tasolle sopivia, millä kukin verho toimii.

Teosofian tutkijalle ei tarvitse selittää näiden tasojen luonnetta, mutta sen, joka ensimmäisen kerran lähestyy viisaususkonnon opetuksia, pitää näissä alkututkimuksissaan pyrkiä tajuamaan, että meidän aurinkokuntamme käsittää toinen toisensa läpäiseviä tasoja eli maailmoiden sarjoja, joilla kullakin on erilainen aineen tiiveysasteensa. Tämä fyysinen maailma, jonka tunnemme, on vain yksi niistä, ja se on niistä alin eli karkein. On varmaa, että ihmisen olemuksessa on eriaisteisia aineita, joita on vedetty häneen jokaisesta maailmasta, missä hänen kehityksensä nykyään tapahtuu. Ja kuten hänen on mahdollista fyysisillä aisteillaan ottaa vastaan vaikutelmia fyysisestä maailmasta, hänen on mahdollista, kun hänen hienommat aistinsa on herätetty toimintaan, ottaa vastaan vaikutelmia noista hienomman aineen maailmoista, jotka ympäröivät häntä joka puolelta.

Kun todellinen ego eli ihmisen sielu eroaa kuolemassa lopullisesti fyysisestä ruumiistaan, hän soveltuu tuohon uuteen olotilaansa ja oppii käyttämään toisen verhonsa, jota usein sanomme astraaliruumiiksi, aistimia. Sen avulla hän oppii tuntemaan astraalimaailmaa, joka on fyysisen maailman yläpuolella tai paremminkin sisäpuolella ja on aineen tiiveytensä puolesta lähinnä tätä. Jotta siis haudan tuolla puolen voisimme aluksi nähdä ja ottaa osaa sen puoleiseen elämään, meidän on opittava jo maaelämän aikana käyttämään astraalisia aistejamme. Epäilemättä kaikilla ihmisillä on piilevänä kyky tehdä ulkokohtaisia

havaintoja kaikissa näissä maailmoissa, mutta useimpien meistä on käytävä läpi pitkä ja hidas kehitysprosessi, ennen kuin tajuntamme voi toimia noissa hienommissa verkoissa. Astraaliverhoon nähden asia on hieman toinen. Kaikilla kehittyneillä ihmisillä, jotka kuuluvat edistyneempiin rotuihin, tajunta kykenee jo nyt — ei vain vastaamaan kaikkiin värähtelyihin, jotka saapuvat sille ulkopuolelta astraaliaineen välityksellä — käyttämään astraaliverhoa määrätietoisesti käyttövälineenään.

Tila unen aikana

Ei vain kuolema saa ihmistä eroamaan fyysisestä ruumiista ja käyttämään sen jälkeen astraaliverhoa, vaan hän kokee saman joka kerta uneen vaipuessaan. Yhteys näiden kahden verhon välillä säilyy unen aikana kuitenkin katkeamatta, joten hän voi hyvin helposti palata takaisin fyysiseen maailmaan. Juuri astraaliverhon poisvetäytyminen aiheuttaa fyysisen unitilan, sillä itse ihmisenhän ei nuku, vaan ainoastaan hänen ruumiinsa. Kaikilla sivistyneillä ihmisillä, joista olemme puhuneet, astraaliset aistit ovat hyvin kehittyneet, joten he, jos he olisivat kyllin valppaina, voisivat unen aikana tutkia ympärillään olevia olosuhteita astraalimaailmassa ja oppia niistä paljon. Valtava enemmistö ei ole kuitenkaan riittävästi tajuissaan näin tehdäkseen, vaan he viettävät yön ajan tavallisesti omiin ajatuksiinsa syventyneinä pohmien kysymyksiä, jotka ovat olleet päällimmäisinä heidän uneen vaipuessaan. Heillä on kyllä astraaliset kykynsä, mutta he tuskin ensinkään käyttävät niitä; he ovat hereillä astraalimaailmassa ja kuitenkin he eivät ole hereillä ympäristöönsä nähden; heidän tietonsa siitä on hyvin heikko, tai sitä ei ole ensinkään.

Heillä on takanaan monien elämien ikimuistoinen tottumus olla käyttämättä astraalisia kykyjään. Nämä kyvyt ovat hitaasti ja asteittain kehittyneet kuoren sisällä jokseenkin samalla tavalla kuin kananpoika kehittyy munassa, ja tämän kuoren on muodostanut valtava määrä minäkeskeisiä ajatuksia. Tavallinen ihminen on sen sisällä auttamattomasti haudattu. Kuori on hänen itsensä tekemä, ja se on niin tiivis, ettei hän käytännöllisesti katsoen tiedä, mitä tapahtuu sen ulkopuolella. Toisinaan, joskin hyvin harvoin, jokin voimakas sysäys ihmisen ulkopuolelta tai hänen oma kiihkeä sisäinen halunsa voi reväistä ajatuskuoren hetkeksi sivuun ja hän saa hieman oikeaa tietoa ulkopuoleltaan. Mutta tässäkin tapauksessa kuori sulkeutuu melkein heti uudelleen, ja hän jatkaa uneksimistaan entiseen tapaan. Kaukaisessa tulevaisuudessa kuitenkin ihmisen hidas, mutta varma kehitys tulee asteittain hävittämään tämän ajatusten muodostaman kuoren, ja hän tulee vähitellen tuntemaan ympärillään voimaperäisesti toimivan elämän mahtavan maailman. Tai opittuaan tuntemaan tosiasiat, hän voi itse sisältäpäin tulevalle kiinteällä ja jatkuvalla ponnistuksellaan hälventää nuo minäkeskeiset ajatukset ja vähitellen voittaa sen jäykkyyden, jonka aikakautinen toimetttömyys on hänessä aikaan saanut. Se on vain luonnollisen prosessin kiihdyttämistä, eikä ole mitenkään vahingollista, jos ihmisen kokonaiskehitys edistyy samalla nopeudella muilla linjoilla. Mutta jos hänessä tapahtuu tällainen herääminen eikä hän ole samanaikaisesti moraalisesti kehittynyt, saavuttanut voimaa ja tietoa, joiden olisi pitänyt tietenkin kehittyä jo ennen sitä, hän joutuu alttiiksi kahdenlaisille vaaroille: ensiksi hän saattaa käyttää väärin mahdollisesti saavuttamiaan voimia ja

toiseksi sellaisten voimien läsnäolo, joita hän ei tunne eikä pysty hallitsemaan, voi saattaa hänet mielettömän pelon valtaan.

Ihmistä, joka saa erityistä okkulttista harjoitusta, opetetaan tavallisesti jo sen varhaisasteella vapautumaan entisestä ajatus-tavastaan sekä näkemään ympärillään tuo uusi ja kaunis maailma, että hän pystyisi työskentelemään siinä järkevästi. Tästä ei kuitenkaan välttämättä seuraa, että hän päivätajunnassaan pystyisi muistamaan astraaliset kokemuksensa. Muistaminen joh-tuu kyvystä siirtää tietoisuus toisesta maailmasta toiseen, ja se on suoritus, mikä ei ensinkään liity kykyyn toimia vapaasti tuos-sa hienommassa maailmassa. Mutta kehityksen jatkuessa ihmi-nen saa tämänkin kyvyn, ja silloin hän pystyy käyttämään ast-raalista tietoisuuttaan samanaikaisesti fyysisen kanssa. Hän voi siis käyttää astraalisia aistejaan ja voimiaan yhtä hyvin päiväta-junnan aikana kuin unessa ollessaan. Tämän asteen saavutettu-aan hän voi esimerkiksi nähdä ympärillään ne henkilöt, joita sa-nomme kuolleiksi, ja tutkia vapaasti heidän tilaansa ja elämään-sä. Hän voi täten hankkia yksityiskohtaisia tietoja haudan tuolta puolen niin paljon kuin vain haluaa, ja sellaisten tutkijoiden kertomusten avulla myös me voimme saada tyydyttävän käsi-tyksen tuosta maailmasta.

On kyllä totta, että suoranaisena todistuksena sellaiset tut-kimukset pätevät vain hänelle itselleen ja myös muille niillä on se arvo, että ne ovat ensikäden tietoa ja perustuvat suoranaiseen henkilökohtaiseen tutkimukseen. Mikäli useat suorittavat erilli-siä tutkimuksia, vertaavat keskenään tekemiään havaintoja ja ovat yhtä mieltä kaikissa tärkeimmissä kohdissa, silloinhan to-distukset varmistuvat huomattavasti. Kun lisäksi havaitaan, että heidän tutkimuksensa ovat täysin yhtäpitäviä, vieläpä joissakin

kohdin pystyvät selittämäänkin niitä opetuksia, joita maailman vanhat uskonnot näistä asioista ovat antaneet, on selvää, että niiden luotettavuus on suuresti vahvistunut. Olisi todellakin tyhmää pitää näin suurta todistusaineistoa kokonaan merkityksettömänä. Näemme, että tutkijain kertomat havainnot ovat ainoat, mitkä tyydyttävästi selittävät erilaisia psyykkisiä ilmiöitä, joita jatkuvasti saapuu tutkittavaksemme, ja, kuten jo on osoitettu, ei vanhassa ja todellisessa kristillisessä opissa ole mitään, mikä olisi ristiriidassa tämän opetuksen kanssa.

Kaikille teosofian tutkijoille, jotka jatkuvasti työskentelevät astraalimaailmassa, sen olemassaolo on tietenkin ehdoton tosiasia ja myös jokapäiväinen kokemus, niin kuin tämä fyysinen maailmakin. Keskuudessamme tulee olemaan yhä suurempi joukko sellaisia, joille nämä asiat eivät enää ole vain olettamusta vaan todellista tietoa. Ne yleiset tosiasiat, jotka he täten oppivat, on jo ilmaistu, ja ne ovat erittäin rohkaisevia, sillä ne osoittavat kuoleman olevan vain eräs tapahtuma elämän ikuisuudessa, tapahtuma, jota ei pidä suinkaan murehtia tai pelätä, vaan päinvastoin hyväksyä siirtymisenä hienompaan ja todellisempaan olotilaan.

USKONNOLLISIA VÄÄRINKÄSITYKSIÄ

Tulemme nyt kuolemaa koskevien väärinkäsitysten ryhmään, jonka hyvällä syyllä voidaan sanoa olevan uskonnoille ominaista. Se ei suinkaan ole ominaista varsinaiselle kristinuskolle, vaan sen oudolle, meidän ajallemme ominaiselle aineellistumisilmiölle. Olen jo viitannut tuohon karkeaan oppiin kuolleen äkinäisestä siirtymisestä joko ikuiseen taivaaseen tai helvettiin, jota käsitystä ylläpitävät edelleen muutamat syrjäiset lahkot. Tämä ajatus on aiheuttanut paljon ja monenlaista pahaa maailmassa sekä synnyttänyt paljon suoranaista epäuskoa. On täysin mahdotonta, että sellainen järjestely, että ihmisillä, jotka sen hyväksyvät, olisi vain toinen kahdesta vaihtoehdosta valittavanaan, olisi oikeudenmukainen. Koko ajatus on epäjohtomukainen ja sekava. Ihmiset luottavat lohduttoman epävarmuuden tilassa ansaitsemattomaan Jumalan armoon eli he toivovat heikosti, että Jumala olisi loppujen lopuksi ystävällisempi kuin mitä opinkappaleet sanovat, tai sitten he hyväksyvät tuon epäfilosofisen ajatuksen, että ihminen muuttuu täydellisesti kuoleman hetkellä, jolloin vainaja äkkiä kadottaa kaikki huonot ominaisuutensa ja tulee hyväksi enkeliksi, soveliaaksi asumaan taivaan valtakunnassa. Toisaalta voisi käydä myös niin (vaikkakin tästä puhutaan vain vähän), että hän kadottaa viimeisenkin hyvän kipinän ja hänestä tulee täysi demoni.

Tuntuu miltei tarpeettomalta huomauttaa, miten mieleton ja virheellinen tällainen oppi on. Luonto ei tee taikatemppuja, ja kaikki kehitys on asteittaista. Jos epämieluisasta on päästävä eroon tai heikosta on tultava voimakas, sen pitää tapahtua as-

teittain, vähän kerrallaan, ei minkään ylikuonnollisen tai ihmeellisen väliintulon ansiosta, vaan täysin luonnollisen kasvun kautta. Tosiasiassa kuolema ei muuta ihmisen luonnetta: mitä hän oli kuolemaa edeltäneenä päivänä, sitä hän on edelleenkin kuoleman jälkeisenä päivänä. Jos hän on ollut elämänsä aikana henkinen ihminen, täynnä rakkautta tai loistavaälyinen, hän on sitä myös kuolemansa jälkeen. Jos hän toisaalta oli halpamainen, ahdasmielinen, täynnä alhaisia ajatuksia tai hänellä oli aistillisia pyyteitä täällä ollessaan, hän ei menetä näitä ominaisuuksiaan kuljettuaan haudan portin kautta. Tosiasia on, että kuolema ei vaikuta ihmiseen vähääkään; ero fyysisestä ruumiista ei muuta hänen luonnettaan enempää kuin päällystakin riisuminen. Havaittuaan tämän hän huomaa, että kuolema kuuluu niihin luonnon toimintoihin, joista me tiedämme jotakin, ja hän tuntee, ettei ole mitään syytä tuhlata aikaa ja odottaa jotakin äkkinäistä muutosta, vaan hänen on muokattava itsensä hitaasti ja vähitellen sellaiseksi, kuin hän haluaa olla. Sillä hän työskentelee ikuisen ja muuttumattoman lain alaisena, joka, vaikka se toisaalta ei anna mitään ilman ponnistusta, toisaalta palkitsee sen matemaattisella tarkkuudella. Täten hänen käsityksensä näkymättömästä maailmasta siirtyy mielikuvituksen ja äkillisen mielihohteen alueelta universaalisen lain alueelle, ja hän tietää tarkalleen, mihin hän voi luottaa.

Valmistautuminen kuolemaan

Uskontomme on tietämättään saanut aikaan myös toisen pahan korostamalla liioitellusti kuolemaan valmistautumisen tärkeyttä. Kirkko, kuten aina, on viisaampi ja suvaitsevaisempi

kuin lahkot. Se suosittelee painokkaasti erilaisia sakramentteja, milloin niitä voidaan käyttää, ja pidättäytyy langettamasta ankaraa tuomiota henkilölle, joka kuollessaan sattuu olemaan kirkon saavuttamattomissa. Monet lahkot sanovat kuitenkin ihmisen ikuisen hyvän riippuvan kokonaan hänen mielentilastaan kuoleman hetkellä. Hänet voidaan katsoa kirjatuksi Elysian kentille vain silloin, jos hän on ”pelastettu” tai ”armon tilassa” sillä hetkellä. Mutta jos asia on toisin, niin sitä parempi, mitä vähemmän hänen tilastaan puhutaan. Tämä merkillinen teoria pelastumisesta hysterian avulla — pelastumisesta siksi, että tuntee itsensä pelastetuksi — on ehkä eräs ihmisen älyn hämmästyttävimmistä hairahduksista, mikäli voimme olettaa älyllä olevan ensinkään tekemistä sellaisessa taikauskossa.

Tästä oudosta harhakäsityksestä on eräänlainen julma seuraus, sillä jos ihminen kuolee äkkiä kaukana kodistaan, kuten esimerkiksi sotilas, on omaisten mahdotonta tietää hänen mielentilaansa kuoleman hetkellä, ja näin aiheutuu paljon tarpeetonta huolta ja pelkoa. Mutta tässäkin omituisessa uskomuksessa on, kuten tavallisesti kansanomaisessa taikauskossa, pieni totuuden jyvä pohjalla, vaikkei se olekaan riittävän suuri, että sen varaan kannattaisi pystyttää valtavaa rakennelmaa.

Ainoa valmistuminen kuolemaan, josta on todellista hyötyä, on hyvin vietetty elämä. Jos sotilaalla on sellainen takanaan, merkitsee hyvin vähän, mitä hän sattuu ajattelemaan silloin, kun luoti häneen iskee. Ellei hänellä ole tätä tulevaisuuden perustaa, ei hän voi toivoa voivansa muuttaa tulevaisuuttaan kouristuksenomaisella katumuksella kuolinvuoteellaan. Tietysti ihmisen, joka on kulkenut väärään suuntaan, täytyy joskus kääntyä takaisin, ja jos lähestyvän kuoleman aiheuttama säi-

kähdys saa hänet näin tekemään, sitä parempi hänelle. Se ei kuitenkaan muuta karmaa, mikä hänen on kestettävä, mutta jos hän kestää hyvässä päätöksessään seuraavassa elämässä, muuttaa se huomattavasti hänen tapaansa suhtautua karmaansa ja tulee myös vaikuttamaan siihen, mitä hän lisää karmansa varastoon tulevaisuudessa.

Kuoleman hetkellä ihmisen mielessä oleva viimeinen ajatus ei ole täysin merkityksetön. Kehittymättömän ihmisen kohdalla se on päinvastoin huomattavan tärkeä tekijä. On muistettava, että teosofia painottaa erityisesti viimeistä määrätietoista ajatusta myös ennen uneen vaipumista, koska me nykyisessä kehitysvaiheessamme vietämme melkein koko yön tarkastellen ja pyörittäen sitä mielessämme. Ihmiselle, joka on täysin itsetietoinen astraalimaailmassa, se tietenkin merkitsee vain vähän, sillä hänellä on voimaa siirtyä helposti ajatuksesta toiseen ja hän voi tahtonsa voimalla luopua asiasta, jota hän tarkasteli uneen vaipuessaan. Hänen ajatuksensa liikkuvat asioissa, joita hän pitää tärkeinä. Niin päivällä kuin yölläkin hänen mielensä toimii vapaasti totuttuun tapaansa.

Tavallisen kehittyneen ihmisen mielen yleinen toimintatapa antaa perussävelen toiminnalle myös astraalielämässä, ja se erityinen ajatus mikä hänellä oli mielessään juuri uneensiiirtymisvaiheessa, ei merkitse hänelle paljonkaan. Mutta vähemmän kehittyneille ihmisille, joiden astraalinen tajunta on vielä hyvin heikko ja epäyhtenäinen, viimeisen ajatuksen merkitys on paljon suurempi, koska se täyttää hänen mielensä paljon pitemmäksi aikaa ja muuttuu vain hitaasti, asteittain. Se voi olla hallitsevana ja antaa perussävyn koko hänen astraalielämälleen, jo-

ten hänen on todella syytä huolehtia siitä, että viimeinen ajatus on laadultaan hyvä.

Kenenkään ei tarvitse kuitenkaan olla vähimmässäkään määrin huolissaan tai epätietoinen sen ihmisen kohtalosta, joka kuolee epätietoisesti velvollisuuttaan täyttäessään. Hänen tulevaisuutensa, kuten kaikkien muidenkin, riippuu hänen elämästään eikä kuolemastaan, vaikka kuolemalla onkin hyvin suuri merkitys hänen kehityksessään. Se tosiasia, että hänen sankarillisuutensa on kehittynyt riittävästi, niin että hän voi kuolla abstraktisen ihanteensa puolesta, merkitsee hyvin suurta edistystä hänen aikaisemmasta tilastaan. Se, onko abstraktinen ihanne, jonka puolesta hän taistelee, oikea vai väärä, ei vaikuta asiaan. Hän pitää sitä oikeana, se on hänen velvollisuutensa, hänen maansa ääni, ja hän on valmis heittäämään pois itsekkäät ajatuksensa sekä tottelemaan kutsua vaikka varman kuolemankin edessä. Huomatkaa, että tämän tyyppisille ihmisille, joiden joukosta tavalliset sotilaamme tulevat, on vain hyvin vähän mahdollisuuksia tavallisessa kotielämässään koskaan saada tilaisuutta kehittää niin suurenmoista rohkeutta ja päättäväisyyttä kuin taistelukentällä. Alamme ehkä nähdä, että sota sen kauhuista huolimatta toimii kuitenkin määrättyllä tasolla huomattavana tekijänä kehityksessä. Muhamettilaisten fanaatikkojen ihanteen takana on pieni totuuden jyvänen, kun he väittävät, että ihminen, joka kuolee uskonsa puolesta, menee suoraan hyvin ihaan elämään toisessa maailmassa.

Vaikka määrättyissä tapauksissa kuolema taistelukentällä vaikuttaa enemmän ihmisen kehitykseen kuin tavallinen jatkuva elämä, on yleensä järkeä kirkollisessa rukouksessa: ”Äkillisesti kuolemasta vapauta meidät, hyvä Jumala.” Kun ihminen elää

vanhaksi, hänen alemmat halunsa ovat kuluneet pois ennen kuin hän jättää fyysisen maailman ja näin ollen astraalielämässä on paljon vähemmän tehtävää. Pitkälinen sairaus synnyttää jokseenkin samanlaisen tuloksen, mutta ihminen, joka kuolee äkkiä täysissä nuoruuden voimissaan, tulee elämään hyvin erilaisissa olosuhteissa. Hänen halunsa ovat vielä voimakkaita ja toimivia ja kun kaikki muukin on samankaltaista, hänen astraalielämänsä tulee todennäköisesti olemaan paljon pitempi. Jos hän oppii kuitenkin käyttämään hyväkseen tuota elämää, se voi tuottaa hänelle paljon enemmän hyvää karmaa kuin mitä hän olisi kyennyt tekemään fyysisessä maailmassa ollessaan, joten asiassa on aina otettava huomioon kaksi puolta.

Useissa tapauksissa ihminen, joka heitetään äkkiä fyysisestä maailmasta astraalimaailmaan, jää pitkäksi aikaa unenkaltaiseen tajuttomuuden tilaan täynnä ruusuisia unelmia, kuten eräässä meille annettussa varhaisemmassa opetuksessa jo kerrottiin. Joissakin tapauksissa hän on heti ja jatkuvasti tajuissaan. Ei ole aina helppo seurata niiden lakien toimintaa, joiden mukaan nämä erilaiset tapaukset syntyvät. Yleisenä sääntönä voidaan pitää, että ihmisen tila riippuu suureksi osaksi siitä tavasta, millä hänen tajuntansa on oppinut työskentelemään fyysisessä maailmassa. Esimerkiksi useimmilla nuorilla miehillä olisi astraaliverhossa paljon alemmanlaatuista astraalista ainetta, mutta jos he ovat oppineet hyvissä ajoin hallitsemaan erilaiset aistilliset halunsa, heidän tajuntansa ei silloin toimi niitä vastaavan aineen välityksellä. Uudelleen järjestyneessä astraaliverhossa tuo aine on ulommaisena ja se on silloin ainoa avoinna oleva kanava ulkopuolisille vaikutuksille. Mutta ihminen, joka ei ole tottunut tämänkaltaisiin värähtelyihin, ei voi äkkiä hankkia sellaista ky-

kyä, ja siksi hän on onnellisesti tiedoton alimman aineentilan epämiellyttävistä värähtelyistä.

Taistelukentällä tai tapaturmaisesti äkkiä kuolleelle uhrille tulee apua myös näkymättömien auttajien tällaisia tapauksia varten erityisesti muodostaman ryhmän taholta. Kerrotaan, että sellaista apua antoivat menneinä aikoina yksinomaan korkeaan luokkaan kuuluvat ei-inhimilliset olennot, mutta jokin aika sitten ne ihmiset, jotka pystyvät tietoisesti työskentelemään astraalimaailmassa, ovat saaneet etuoikeuden suorittaa mainittua rakkauden työtä. Tällaista apua tarvitsevat erityisesti äkki-kuoleman uhrit, ei vain siksi, että heillä on hallittavanaan paljon voimakkaampi astraaliverho, vaan koska he ovat useasti hyvin hämmentyneitä ja toisinaan jopa vakavasti järkyttyneitä. Auttajien tehtävänä on rauhoittaa ja lohduttaa heitä ja selvittää heille niin paljon kuin on mahdollista uutta tilannetta sekä heille parasta toimintatapaa. Kokemukset noissa hienommissa maailmoissa osoittavat, että kaikissa mahdollisissa tapauksissa voimme luottaa siihen, että luonto varustaa meidät niin hyvin kuin mahdollista kaikkien sattumusten varalta, niin että huolimatta vaikeuksista, joita mielestämme alituisesti tulee kehityksemme tielle, tosiasiasa kaikki on järjestetty auttamaan eikä suinkaan estämään meitä ja että suuret lait on tarkoitettu jouduttamaan eikä hidastamaan kehitystämme. Milloin hyvänsä esteitä tulee, johtuu se aina ihmisen omasta sekaantumisesta asiaan tai siitä, ettei jumalallista järjestelmää ymmärretä. Päästyämme näiden alempien maailmoiden tilapäisten hämmennysten yli ymmärrämme tuon vanhan totuuden, että kaikki toimivat yhdessä niiden hyväksi, jotka rakastavat Jumalaa.

ASENNOITUMINEN KUOLEMAAN

Puhuessani erilaisista kuolemaa koskevista kansanomaisista ja uskonnollisista väärinkäsityksistä olen tietenkin halunnut tuoda erityisesti esille teosofian tutkijoiden asennoitumisen asiaan. Meidän näkökannaltamme kuolema merkitsee paljon vähemmän ihmissielulle kuin yleensä luullaan. Länsimaissa syntyneestä tavallisesta ihmisestä fyysinen elämä näyttää suoraviivaiselta, se alkaa äkkiä syntymässä ja katkeaa yhtä odottamatta kuolemassa. Jos hetkeksi pysähdymme ajattelemaan jälleensyntymää, fyysinen olemassaolo muodostaa siinä hyvin vähäisen osan erittäin suuresta kehästä. Syntymä ja kuolema ovat siinä vain pisteitä ympyrän kehän leikatessa suoran viivan, joka osoittaa fyysisen ja astraalisen välistä rajaa.

Tietomme sielun matkasta ennen sen laskeutumista jälleensyntymään on tuskin riittävä voidaksemme muodostaa siitä kaavan, joka symbolisoisi edes tavallisimpia tuon laskeutumisvaiheen liikkeitä. Mutta jos sellainen yritys tehtäisiin, on ilmeistä, että sen tulisi näyttää suljetulta käyrältä, joka alkaisi egosta ja palaisi jälleen takaisin käytyään läpi kaikki alemmat maailmat. Ego syruumiissaan edustaisi pistettä tai tähteä mentaalimaailman hienommassa osassa ja käyrä viiva näyttäisi osittain erillään elävän persoonallisuuden kulkua ensin mentaalimaailman alempiin osiin, sitten astraalimaailman ylempiin osiin ja kuljettuaan sen jälkeen kaikkien tuon maailman alajaotusten läpi pieni osa käyrästä sukeltaisi sen viivan alapuolelle, joka erottaa astraalimaailman fyysisestä. Tästä alimmasta kohdasta se nousisi jälleen takaisin läpi kaikkien noiden maailmoiden ja

niiden alajaotusten alkupisteeseensä. Emme voi tarkasti kuvata sen kulkua todellisen ympyrän avulla (toisin sanoen, että kehästä otettaisiin samanpituiset osat edustamaan samanpituisia aikamääriä), koska laskeutuminen jälleensyntymään näyttää tavallisesti paljon nopeammalta kuin nouseminen takaisin. Joka tapauksessa viiva tulee aina olemaan käyrä eikä siinä ole kulmia, koska se symbolisoi järjestelmällistä edistymistä ilman äkkinäisiä suunnan muutoksia.

Olettakaamme kuitenkin hetken, että piirrämme siitä ympyrän. Mikä osa sen kehästä piirretään silloin sen linjan alapuolelle, joka erottaa fyysisen maailman astraalisesta? Pieni laskelma osoittaa, että fyysistä elämää kuvaava osa ei ole enempää kuin kolmaskymmenesosa kokonaisuudesta ja saattaa monessa tapauksessa olla huomattavasti vähemmänkin. Vasta sitten, kun ymmärrämme selvästi tämän tosiasian, alamme hiukan tajuta fyysisen todellista suhdetta ei-fyysiseen jopa niinkin materialistisena maailmanhistorian aikakautena kuin tämä nykyinen on.

Niitä erityisiä ulkokehän pisteitä, joissa käyrä tavoittaa ja jättää fyysisen maailman, ei tule pitää muita tärkeämpinä. Päinvastoin ainoa todella tärkeä kohta on se, mikä sijoitetaan niiden kahden välille — kaikkein etäisin kohta egosta laskeutumisen jälkeen, jolloin käyrän kulku suuntautuu ylöspäin eikä enää alaspäin. Se kuvaa sitä aikaa ihmisen elämässä, jolloin maailman asiat eivät enää vedä häntä puoleensa, vaan hän on kääntänyt määrätietoisesti ajatuksensa korkeampia asioita kohden. On selvää, että tämä on paljon tärkeämpi hetki hänen elämänsä kiersäksessään kuin fyysinen syntymä tai kuolema, sillä se osoittaa egon ulospäin virtaavan energian ulommaista rajaa eli ulospäin suuntautuvan hengityksen muuttumista sisään hengitykseksi.

Jos käyrä olisi ympyrä, tämä muutos tapahtuisi fyysisen elämän keskivaiheessa ja ihminen saapuisi siihen asteittain, melkein huomaamatta kuin osana ympyrän liikkeestä, kuten planeetta saapuu ratansa etäisimpään pisteeseen tämän pisteen sijaitessa yhtä kaukana sekä syntymästä että kuolemasta. On merkittävää, että tämä täsmää tarkalleen muinaisen itämaisen viisauden edustajien järjestelmän kanssa. Tuon järjestelmän mukaan ihminen käytti ensimmäiset 21 vuottaan koulutukseen ja seuraavat 21 vuottaan perheen pään velvollisuuksiin. Saavutettuaan keski-ikänsä hän luopui kokonaan maailmallisista huolista, jätti talonsa ja omaisuutensa pojalleen ja vetäytyi vaimonsa kanssa lähellä sijaitsevaan pieneen majaan, missä hän pyhitti seuraavat 21 vuotta lepoon, henkiseen keskusteluun ja mietiskelyyn. Tämän jälkeen tuli neljäs, täydellisen eristäytymisen ja kontemplaation kausi viidakossa, mikäli hän niin halusi, mutta elämän keskivaihe oli todellinen käännekohta. Muistettakoon myös, että muinaisessa Perussa 45 vuotta oli ikä, jolloin ihminen vapautui kaikista maailmallisista velvollisuuksista ja oli vapaa antautumaan mille hyvänsä haluamalleen tutkimuksen linjalle.

Täällä lännessä elämä on tullut niin luonnottomaksi, että monet vielä vanhanakin ottavat innokkaasti osaa maailmallisen liike-elämän kilpailuun, niistä johtuen myös heidän fyysinen elämänsä on suhteeton ja sen koneisto epäkunnossa. Puhdistautuminen ja pois vetäytyminen, jonka pitäisi alkaa elämän keskivaiheilla, on jätetty siksi, kunnes kuolema saapuu, ja se on sen tähden tehtävä vasta astraalimaailmassa. Täten on saatu aikaan tarpeetonta viivästymistä, ja elämän todellisen tarkoituksen

ymmärtämisen puutteesta johtuen ihmisen edistyminen on hitaampaa kuin sen tulisi olla.

Tietämisen hyöty

Vaikka ymmärryksen puute näissä asioissa aiheuttaakin paljon pahaa ihmisen fyysiselle elämälle, se aiheuttaa ehkä vieläkin pahempaa kuoleman jälkeen. Siksi ihminen, jolla on vaikka vain älyllinen käsitys näiden asioiden okkulttisesta opetuksesta, hyötyy siitä suunnattomasti. Hän havaitsee oikean suhteen pienen fyysisen elämän jakson ja sen jatkon välillä eikä tuhlaa kaikkea aikaansa vain täällä työskennellen persoonallisen kautensa yhden kolmaskymmenesosan hyväksi ja lyö laimin muut 29 osaa, vaan pitää elämänsä yhtenä kokonaisuutena ja elää sitä järkevästi. Tullessaan astraalimaailmaan hän ei ole millään tavalla hämmentynyt, sillä hän tuntee ympäristönsä ja tietää, miten parhaiten käyttää hyväkseen tilannetta, missä hän on. Tämä tieto antaa hänelle rohkeutta ja luottamusta sen sijaan, että hän olisi peloissaan ja hämmentynyt. Se antaa hänelle kykyä ja neuvokkuutta maailmassa, missä hän muuten olisi avuton kuin alus ilman peräsintä.

Kokemus on osoittanut, että jos ihminen on vaikkapa vain kerran kuullut totuuden (esimerkiksi esitelmän muodossa) ja pitänyt sitä ehkä jonkinlaisena olettamuksena muiden joukossa ja vaikka se ei ole saanut häntä ryhtymään syvempiin tutkimuksiin asiassa, on kuitenkin saavutettu huomattava hyöty. Tällainen henkilö — huolimatta siitä, että hän on lyönyt laimin tarjotun tilaisuuden saada enemmän tietoa tuosta toisesta maailmasta — muistaa kuoleman jälkeen, että hän on kerran kuullut siitä

kerrottavan, ja koska hän huomaa esitelmöitsijän olleen kuvauksessaan oikeassa, hän ottaa huomioon opetuksen antamat toimintaohjeet nyt, kun hänellä on tilaisuus niiden tarkistamiseen. Hänellä on täten ainakin yksi yhtymäkohta tunnetun kanssa ja hän voi välttää joitakin niistä vaikeuksista, joita joutuvat kokemaan ne, jotka ovat kaukana kaikista tutuista maamerkeistään ja jotka ajelehtivat rannattomalla merellä, missä kuvaamattomat ja selittämättömät kauhut saattavat millä hetkellä hyvänsä heitä kohdata.

Varmuuden ja luottamuksen saavuttaminen ei ole ainoa hyöty, jonka suorainen tieto tuo tullessaan. Ihminen joka seisoo varmana omalla perustallaan, kykenee myös ojentamaan auttavan kätensä muille, ja hän voi tehdä itsestään rauhan ja onnen keskuksen sadoille, jotka ovat hiljan kulkeneet yli rajan ja saapuneet tuntemattomaan maailmaan. Näin tehdessään hän tietysti luo suuren määrän lisää hyvää karmaa ja hänen oma kehityksensä tulee täten suuresti nopeutumaan.

Murehtiminen

Kun nämä ensimmäiset väärinkäsitykset kuoleman kysymyksessä on poistettu ja tosiasiat ovat tulleet tunnetuiksi, ihminen voi nähdä, että kaikki kuolemaan liittyvä murehtiminen on äärimmäisen suurta erehdystä. Paitsi irvokas ja muotiin kuuluva surupuku ja suruaika, jotka ovat keskiajan taikauskon jäännöistä, on myös liioiteltu murehtiminen, jota ihmiset lapsellisesti olettavat niiden kuvastavan, todellisuudessa suuresta tietämättömyydestä ja epäuskosta syntynyt kohtalokas virhe. Kristitty, joka todella uskoo, että hänen rakas ystävänsä on mennyt

Herransa suoranaiseen läheisyyteen, juhlii sitä yhtä vähän käyttämällä mustaa pukua ja suruharsoa tai mustareunaista kirjekuorta kuin todellinen teosofi, joka tietää, että hänen rakkaansa on mennyt hienompaan ja onnellisempaan olemassaoloon ja on edelleen matkalla yhä loistavampaan elämään taivasmaailmassa.

Tässä ei ole vielä kaikki. Ei ole kysymys yksinomaan hillittömästä surusta jonkun ystävän kuoleman johdosta, mikä perustuu täydelliseen väärinkäsitykseen ja edustaa suunnatonta määrää täysin tarpeetonta kärsimystä. Asia on paljon vakavampi, sillä rajut surun purkaukset, kauan jatkunut ja lohduton välittelu synnyttää aina hyvin tuskallisen vaikutuksen pois meneeseen ystäväämme, jota niin syvästi rakastamme. Kun hän on vaipumassa rauhallisesti ja luonnollisesti siihen tajuttomuuden tilaan, mihin hän joutuu ennen heräämistään taivasmaailman loistoon, hänet aivan liian usein herätetään tuosta unenkaltaisesta onnen tilasta muistamaan elävästi sitä maelämää, jonka hän on hiljan jättänyt. Tämän saa aikaan maan päällä olevien ystävien kiihkeä kaipaus ja suru, joka synnyttää vastaavia värähelyitä vainajan omassa verhossa aiheuttaen hänelle hyvin tuskallisen olon ja pitkällisen masennuksen tunteen sekä hidastaen vakavasti hänen kulkuaan eteenpäin. Tämä jälkeenjääneiden ystävien itsehillinnän puute on eräs suurimmista haitoista niiden tiellä, jotka koettavat auttaa kuolleita, ja se tekee usein tehottomaksi heidän kärsivälliset ponnistelunsa. Joissakin tapauksissa vainajat itsekin huomaavat haitan, minkä heidän hyvää tarkoittavat mutta tietämättömät sukulaisensa hillittömällä surullaan aiheuttavat, kuten käy ilmi joistakin Britannian maalaisväestön keskuudessa kiertävistä kertomuksista.

Tästä ei hetkeksikään pidä tehdä sitä johtopäätöstä, että okkultistilta puuttuisi myötätuntoa niitä kohtaan, jotka ovat rakastaneet ja (niin kuin he erehtyvät luulemaan) kadottaneet ystävänsä, eikä myöskään sitä, että okkulttinen opetus neuvoo unohtamaan ne, jotka ovat poistuneet ennen meitä. Okkultismi korostaa voimakkaasti sitä, että vainajien muistamisen tulee olla auttavaa eikä vahingoittavaa, että itsekäs ja hyödytön valittelu tulee korvata hartailla ja rakastavilla ajatuksilla ja hyvän toivuksilla, kuten on jo suositeltu. Jälkeen jääneen tulee kohottaa ajatuksensa korkeammalle tasolle, unohtaa itsensä ja näennäinen merkityksensä antaakseen lisää varmuutta sille suurelle ja loistavalle tulevaisuudelle, joka hänen ystävänsä odottaa.

Toinen hyvin laajalle levinnyt kuolemaan liittyvä harhaluulo on, että se on ehdottomasti tuskallinen. Tätä ajatusta on paljon suurenneltu pöyristyttävillä kertomuksilla kuolinkouristuksista ja -kamppailuista. Varmasti tämäkin voidaan lukea kuuluvaksi väärinkäsitystemme joukkoon, sillä nuo epämiellyttävät oireet kuoleman hetkellä ovat vain lopullisia kouristuksenomaisia fyysisen ruumiin liikkeitä sen jälkeen, kun ego on sen jo jättänyt. Melkein kaikissa tapauksissa ruumiista poistuminen näyttää olevan täysin tuskaton, silloinkin, kun kysymyksessä on suuri, pitkäaikainen sairauden aiheuttama kärsimys. Rauhallinen ilme, joka niin usein tulee kasvoille kuoleman jälkeen, on selvä todiste mainitusta seikasta. Sen vahvistavat myös useimmat vainajat, joilta sitä tiedustellaan heti kuoleman jälkeen, kun heillä on vielä tapahtumat tuoreessa muistissaan.

Vaikka ymmärrämmekin hyvin, miten pienen osan elämämme kierrokselta vietämme fyysisessä maailmassa, emme kuitenkaan kykene täysin arvioimaan sen oikeaa suhdetta ko-

konaisuuteen ennen kuin mielessämme on täysin selvänä noiden hienompien maailmojen paljon suurempi todellisuus. Tämä on asia, jota on mahdoton liian voimakkaasti korostaa, sillä valtaavan suuri osa ihmisistä on niin kokonaisvaltaisesti fyysisten aistiensa vallassa, että heistä tämä epätodellisuus näyttää ainoalta todellisuudelta, mutta mitä lähemmäksi joku tulee todellisuutta, sitä epätodellisemmalta ja käsittämättömämmältä aistielämä hänestä näyttää.

Astraalimaailmaa on sanottu harhan maailmaksi, mikä on täysin ymmärrettävää. Se on kuitenkin yhden askeleen ylempänä fyysistä maailmaa ja siksi yhden asteen lähempänä todellisuutta. Tuossa maailmassa saattaa olla paljon harhanomaista, mutta laskeutuminen karkeampaan ja kiinteämpään aineeseen tekee harhan vielä suuremmaksi. Astraalinen näkö-kyky on kyllä kaukana ihmissielun oman maailman selkeästä ja kaiken käsittävästä näkemyksestä, mutta se on sittenkin tarkempi ja luotettavampi kuin fyysisten aistien näkökyky. Ja samassa suhteessa kuin astraalinen on fyysiseen, on mentaalinen astraaliseen, paitsi että näiden suhteessa on kysymys suuremmasta voimasta, joten ei vain aika, joka on vietetty noissa maailmoissa, ole paljon pitempi fyysistä elämää, vaan myös jokainen asiallisesti vietetty hetki niissä on paljon hedelmällisempi kuin täällä vietetty.

Miksi tarvitsemme fyysistä elämää

Asia on niin kokonaan ja täydellisesti juuri näin, että fyysinen elämä saattaa näyttää täysin hyödyttömältä ja hylättävältä, mutta se tosiasia, että nykyisessä kehitysvaiheessamme on paljon kokemuksia, jotka voimme saada vain tämän karkeamman

ja raskaamman aineen hitaiden värähtelyiden parissa, tekee maaelämän meille välttämättömäksi.

Tässä kohdassa pitänee sanoa selvennykseksi muutama sana, ettei yrittäessään poistaa väärinkäsitystä tulisi itse väärinkäsityksi. Eräät ihmiset ovat alkaneet ajatella, että koska kuolema on vain sisäänkäynti elämään, mikä näyttää hyvin kauniilta ja toivomisen arvoiselta, sitä ei ole syytä karttaa eikä elämää koettaa säilyttää. Ihminen saattaa todellakin olettaa, että mitä pikemmin hän kuolee, sitä parempi se on hänelle. Sellainen ajatus näyttää kuitenkin itsemurhan hyväksymiseltä. Jos ajattelemme vain itseämme ja omaa mukavuuttamme, asia ehkä on näin, mutta jos ajattelemme velvollisuuttamme logosta ja myös lähimmäisiämme kohtaan, havaitsemme heti tällaisen käsityksen tosiasioiden vastaiseksi.

Vaikka jokaisen kohdalla, joka on viettänyt vähänkin hyödyllistä ja hyvää elämää, onkin täysin totta, että astraalinen olemassaolo tulee olemaan hänelle fyysistä elämää paljon onnellisempi ja täydellisempi, meidän tulee kuitenkin muistaa, että elämällämme tässä fyysisessä maailmassa on määrätty tarkoitus, joka voidaan toteuttaa vain täällä. Itsesäilytysvaisto on todellinen ja arvokas, jo syntymässä meihin istutettu asia, ja velvollisuutemme on elää elämämme parhaalla mahdollisella tavalla sekä säilyttää se niin kauan kuin olosuhteet sallivat. On asioita, jotka voidaan oppia vain tässä maailmassa eikä missään muualla, ja mitä pikemmin ne opimme, sitä pikemmin olemme kokonaan vapaat velvollisuudesta palata tähän alimpaan ja rajoitetuimpaan elämään. Nykyvaiheessa fyysinen maailma on kehityksemme päänäyttämönä ja suuri osa välttämättömästä edistyksestämme voidaan suorittaa vain sen melko karkeissa ja

epämukavissa olosuhteissa. Laki määrää, että piilevien ominaisuuksiemme kehittämiseksi meidän on opittava väreilemään vastaukseksi ulkoapäin tuleviin vaikutelmiin. Mutta egon omalla tasolla nuo värähtelyt ovat aivan liian hienoja ja nopeita herättääkseen ihmisessä tällä hetkellä vastauksen ja siksi hänen on aloitettava niistä värähtelyistä, jotka ovat karkeampia ja voimakkaampia. Ja kun hänen piilevä vastaanottokykynsä on täten herännyt, voi hän vähitellen tulla yhä herkemmäksi, kunnes hän kykenee vastaamaan täydellisesti kaikkiin värähtelyihin kaikissa maailmoissa — toisin sanoen, hän on tullut täydelliseksi myötätunnossa ja säälässä. Mutta saavuttaakseen tämän loistavan tuloksen hänen on aloitettava fyysisessä maailmassa. Jokainen jälleensyntymä tuottaa ihmiselle huomattavia vaikeuksia valmistuskautena ja myös rasittavana lapsuus kautena, jolloin hän suurilla ponnistuksilla vähitellen oppii hallitsemaan uusia käyttövälineitään. Tämän tehtävän suoritettuaan ja tuskallisilla ponnistuksilla kasvatettuaan itselleen sarjan melko sopivia käyttövälineitä, hänen velvollisuutensa ja myös kiinnostuksensa kohteena on saada niistä irti mahdollisimman paljon sekä säilyttää ne huolellisesti, niin kauan kuin mahdollista. Hänen ei pidä suinkaan luopua niistä ennen kuin Suuri Laki pakottaa hänet niin tekemään, ellei jokin korkeampi ulkopuolinen velvollisuus, kuten sotilaan velvollisuus maataan kohtaan, käske häntä menettelemään toisin.

Kenenkään ei siis pidä kuolla ennen kuin hänen aikansa tulee, vaikka sitten, kun se tulee, hän voi siitä iloita, koska hän silloin siirtyy raadannasta virkistykseen, pimeydestä valoon, rajoituksista vapauteen. Sellaisesta tulevaisuudesta voi hyvin riemuita.

Riemu on maisen sielun menoa merelle
ohi talojen, ohi niemekkeiden, syvälle ikuisuuteen.

Kaikki tämä on kuitenkin merkityksetöntä verrattuna siihen taivasmaailman elämän loistoon, mikä sitten seuraa. Tämä on kiirastuli, se on loppumaton autuus, josta munkit ovat uneksi-
neet ja runoilijat laulaneet — se ei ole vain unelma, vaan elävä ja loistava todellisuus. Joillekin on myös astraalielämä suurta onnea, toisille se on onnettomuutta riippuen siitä, miten he ovat siihen valmistautuneet. Mutta mitä sen jälkeen seuraa, on täydellistä, jokaisen odotuksen täyttävää onnea. Siitä kerromme enemmän myöhemmässä luvussa.

Useimpien meidän tajuntamme ei ole vielä riittävästi kehitynyt toimiakseen esteettömästi noiden hienompien verhojen kautta, joten tietyillä suunnilla yhteys tajuntaan voidaan saada vain fyysisten aistien välityksellä. Kun se on saatu ja tajunta on täysin herännyt täällä alhaalla, se voi jatkaa työskentelyä samoilla linjoilla toisissa, hienommissa maailmoissa.

Vaikka asia näyttääkin epätodelliselta, on fyysinen elämä määrättyssä mielessä kylvöaikaa, sillä tässä me voimme panna liikkeelle voimia, joiden sato voidaan korjata paljon suotuisam-
massa ja hedelmällisemmässä olotilassa.

Tämä totuus ei kuitenkaan millään tavalla muuta edellä esi-
tettyä väitettä noiden hienompien olotilojen paljon suuremmas-
ta todellisuudesta, eikä se saa vähentää sen ikuisen totuuden ar-
voa, että kuolema on meille todellisuudessa portti loistavam-
paan elämään, että kaikki, mitä me täällä tiedämme loistosta ja
kauneudesta, on yksinkertaisesti arvotonta verrattuna niiden
maailmoiden loistoon ja kauneuteen, johon se meidät johtaa.
Kulkiessamme kuoleman portin läpi ainakin yksi kaikista ras-

kaimmista ja pimeimmistä verhoista putoaa hänen kasvoiltaan, joka on itse loisto ja kauneus, kaiken käsittävä elämän ja kuoleman Herra.

Jos vain käsittäisimme noiden hienompien maailmoiden suuremman todellisuuden, vapautuisimme ainaisesti tuosta kohtalokkaasta epämääräisyyden ja hämäryyden tunteesta, mikä monien mielessä ympäröi kaikkea fyysisen ulkopuolella olevaa. Elämän tarkoituksen ja merkityksen arvostamisella ei ole ollut suurempaa vihollista eikä pahantahtoisten ihmisten kädessä voimakkaampaa asetta kuin tuo avuton epämääräisyyden tunne kaikkea korkeampaa elämää kohtaan, mikä niin kauan on ollut luonteenomaista lännen rotujen enemmistön ajatuselämälle. Okkultismin tutkijoille ei tässä pitäisi olla mitään vaikeutta eikä jäsentemme keskuudessa pitäisi olla ketään, jolta tämä tieto vielä puuttuu.

TOSIASIAT

Olen jo viitannut piileviin kykyihin, joiden avulla näkymätön maailma voidaan suoranaisesti tajuta ja koko haudantakainen elämä nähdä selvästi ja yksityiskohtaisesti, kuten me näemme tämän fyysisen elämän ympärillämme. Muutamat teosofian tutkijat ovat jo paljastaneet itsessään nämä sisäiset aistit ja he voivat antaa tietoja tästä hyvin kiinnostavasta asiasta. Olen täysin selvillä, että tämä on huomattava väite — väite, jota ei kenenkään nykyaikaisen lännen oikeaoppisen sananselittäjän pitäisi tehdä. Jokaisella kirkon papilla on oma selityksensä kuolemanjälkeisestä elämästä, ja vahvistaakseen sitä hän väittää kirkon niin opettavan tai raamatun siten kertovan, mutta hän ei koskaan sano, että minä, joka puhun, olen ollut kuvaamassani taivaassa tai helvetissä, että minä olen nähnyt nämä asiat ja siksi tiedän niiden olevan tosia. Juuri näin voivat kuitenkin teosofiset tutkijat sanoa, sillä he tuntevat täsmälleen sen, mistä he puhuvat, he käsittelevät tiettyjä tosiasioita, joita he ovat henkilökohtaisesti tutkineet, ja siksi he puhuvat varmuudella, jonka vain suoranainen tieto voi antaa. Ja vaikka he näin tarjoavat tietoaan, he sanovat aina kuulijoilleen: ”Älkää hyväksykö tyytyväisinä meidän väitteitämme, ennen kuin ne ovat mielestänne täysin järkiperaisiiä. Tarkastelkaa niitä itse niin täydellisesti kuin kykenette joltakin tietyltä tai kaikilta teille avoinna olevilta suunnilta, minkä jälkeen voitte myös puhua niistä muille yhtä varmoina kuin me teemme”. Mutta mitä ovat ne tosiasiat, jotka nämä tutkimukset ovat meille paljastaneet?

Asioiden luonne sellaisina kuin ne on havaittu, on paljon järjellisempi kuin useimmat vallalla olevat teorit. Ihmisen kuolemassa ei ole havaittu tapahtuvan minkäänlaista äkkinäistä muutosta tai että hän menisi jonnekin tähtien takaiseen taivaaseen. Päinvastoin ihminen jää kuoleman jälkeen tarkalleen samanlaiseksi kuin hän oli ennen — samanlaiseksi älyltään, kyvyiltään ja ominaisuuksiltaan, ja ne olosuhteet joihin hän joutuu, ovat hänen itsensä muodostamat. Ajatukset ja halut, joita hän on viljellyt itsessään maaelämän aikana, saavat elävien olentojen täsmälliset muodot, jotka leijuvat hänen ympärillään ja vaikuttavat häneen niin kauan kuin se energia, jonka hän niihin istutti, on loppuun kulunut. Jos nuo ajatukset ja halut ovat olleet jatkuvasti pahoja ja voimakkaita, saattaa niiden läheisyys olla todella hirveä. Onneksi kuitenkin tällaiset tapaukset muodostavat vain pienen vähemmistön astraalimaailman asukkaiden keskuudessa. Pahin mitä tavallinen maailman ihminen yleensä itselleen hankkii kuoleman jälkeen, on hyödytön ja äärettömän väsyttävä olemassaolo, josta puuttuu kaikki järjennukainen kiinnostus. Se on kuitenkin luonnollinen seuraus elämästä, joka on tuhlattu itsekeskeisyydessä, tyhjänpäiväisyydessä ja juoruilussa maan päällä.

Mitään ulkopuolista palkintoa tai rangaistusta ei ole olemassa, on vain seuraus kaikesta siitä, mitä ihminen maan päällä ollessaan on tehnyt, sanonut ja ajatellut. Tosiasiassa ihminen tekee vuoteensa maaelämän aikana, ja sen jälkeen hänen on itse siinä maattava.

Tuota uutta elämää ei pidä suinkaan ajatella pelkäksi seuraukseksi maaelämästä. Se saattaa olla ihmisille vain tulos, mutta se on silloin kokonaan heidän oma syynsä. Astraalimaailma on

yhtä vaihetta ylempänä fyysistä ja siksi sen mahdollisuudet nautintoon ja edistymiseen ovat kaikin tavoin paljon suuremmat kuin fyysisessä maailmassa. Mutta nämä mahdollisuudet ovat korkeampitasoisia ja vaativat siksi tietyn määrän älykkyyttä ja ymmärrystä, että niistä voisia hyötyä. Jos ihminen on älyllisesti niin kehittymätön, ettei hän fyysisen elämänsä aikana ole kyennyt kohoutumaan yhtään ylemmäksi, vaan on kohdistanut koko energiansa vain näihin aineellisiin asioihin, on vain vähän mahdollista, että hän voisi käyttää hyväkseen tuota kehittyneempää tilaa. Koska hän siis löi laimin tai ei pystynyt näkemään pienempiä fyysisiä mahdollisuuksiaan, on tuskin luultavaa, että hänen puolikehittynyt mielensä olisi riittävän voimakas käyttämään hyväkseen tuon loistavamman elämän laajempia mahdollisuuksia.

Mutta jos hänellä on ollut maaelämänsä aikana joitakin älyllisiä harrastuksia, jos hän on ollut vakavasti kiinnostunut esimerkiksi tämän karkean aineen tuonpuoleisista asioista, tulee hän kuolemansa jälkeen havaitsemaan uusien, mitä kiinnostavimpien tutkimusalojen avautuvan edessään. Jos hän on oppinut tässä varhaisessa vaiheessa nauttimaan epätavallista toiminnasta, töistä muiden hyväksi, tulee astraalielämä olemaan hänelle mitä suurimman ilon aiheena ja mitä nopeimman kehityksen tilaisuutena. Ihminen, joka on älykäs ja avulias, joka ymmärtää tätä ei-fyysistä olemassaoloa sekä näkee vaivaa sopeutuakseen siihen järkevästi, tulee huomaamaan edessään erinomaisen tilaisuuden hankkia uutta tietoa tehdessään samalla hyödyllistä työtä.

Hän huomaa, että elämällä on kiinteän ruumiin ulkopuolella sellaista eloisuutta ja loistoa, johon verrattuna kaikki maalli-

set nautinnot ovat kuin kuun paiste verrattuna auringon loisteeseen. Hänen selkeän ymmärryksensä ja tyynen luottamuksensa läpi loistaa loppumattoman elämän voima kaikille hänen ympärillään. Hän saattaa olla rauhan ja suuren ilon keskuksena sadoille lähimmäisilleen sekä tehdä enemmän hyvää muuttamassa vuodessa austraalielämänsä aikana kuin mitä hän olisi voinut tehdä pisimmänkään fyysisen elämänsä kuluessa.

Ensimmäinen ja kaikista huomattavin tosiasia on, ettei kysymyksessä ole mikään uusi ja outo elämä, vaan nykyisen elämän jatko, emmekä me ole erossa kuolleista, sillä he ovat tässä lähellämme koko ajan. Ainoana erottajana on tajuntamme rajoittuneisuus, joten me emme ole kadottaneet rakkaitamme, vaan ainoastaan kyvyn nähdä heidät. Meille on täysin mahdollista kohottaa tajuntamme ja nähdä sekä puhua heille kuten ennenkin, ja me myös jatkuvasti teemme niin, vaikka muistamme sen vain harvoin täydellisesti. Ihminen saattaa oppia keskittämään tajuntansa astraaliseen verhoonsa silloinkin, kun hänen fyysinen ruumiinsa on vielä hereillä, mutta se vaatii erityistä kehitystä, ja tavalliselta ihmiseltä se veisi paljon aikaa. Fyysisen ruumiin nukkuessa jokainen käyttää astraalista verhoaan enemmän tai vähemmän, ja siksi me tapaamme pois menneet ystävämme päivittäin. Joskus meillä on osittainen muistikuva tuosta tapaamisesta, ja silloin sanomme uneksineemme heistä. Useimmiten meiltä puuttuu muisto noista tapaamisista, emmekä siis tiedä niin tapahtuneen. Tosiasia on, että rakkauden siteet ovat edelleen yhtä voimakkaat kuin ennenkin, ja kun ihminen on unessa vapaa ruumiinsa kahleista, hän etsii tietenkin rakastamiensa vainajien seuraa. Ainoa ja todellinen muutos on siinä,

että hän nyt viettää päivän sijasta yön heidän kanssaan ja tuntee heidät astraalisesti eikä fyysisesti.

Muistin siirtäminen astraalimaailmasta fyysiseen on kokonaan eri asia, eikä se vaikuta millään tavalla tietoisuuteemme tuossa toisessa maailmassa eikä myöskään kykyymme toimia siellä täysin vapaasti. Muistimmepa nuo kokemukset tai emme, joka tapauksessa vainajat elävät edelleen omaa elämäänsä lähellämme ja ainoa ero on siinä, että he ovat riisuneet yltään tämän lihallisen vaipan, jota sanomme ruumiiksi. Se ei aiheuta heissä sen suurempaa muutosta, kuin mitä meissä tapahtuu riisuttuamme päällystakkimme. Me olemme kyllä jonkin verran vapaampia, koska meillä on silloin vähemmän painoa kannettavaamme, ja tarkalleen samoin on vainajilla. Ihmisen halut, tunteet ja ajatukset eivät muutu vähääkään kuolemassa, sillä mikään niistä ei kuulu fyysiselle ruumiille, jonka hän on jättänyt. Hän on pudottanut päältään fyysisen vaatetuksensa ja elää nyt toisessa puvussa, mutta hän kykenee edelleen ajattelemaan ja tuntemaan kuten ennenkin.

Näkymätön todellisuus

Tiedän hyvin, miten vaikeaa tavalliselle ihmiselle on tajuta sellaisen asian todellisuutta, jota hän ei voi fyysisin silmin nähdä. Meidän on hyvin vaikea todeta, miten vajavainen näkökykyemme on — vaikea ymmärtää, että me elämme suuressa maailmassa, josta näemme vain hyvin pienen osan. Kuitenkin tiede kertoo asian todellisuudessa olevan juuri näin, sillä se kuvaa hyvin pienten elävien olioiden kokonaisia maailmoja, joista näkökykyemme puolesta olemme täysin tietämättömiä. Nuo oliot ei-

vät ole kuitenkaan merkityksettömiä sen tähden, että ne ovat pieniä, sillä tuntematta mikrobien tavat voimme esimerkiksi säilyttää terveytemme ja useissa tapauksissa myös elämämme. Aistimemme ovat rajoittuneet toisellakin suunnalla: me emme voi nähdä meitä ympäröivää maailmaa, emme tiedä sen olemassaolosta ellei se liiku ja jollemme tunne sen kosketusta. Ja kuitenkin se on voima, joka saattaa särkeä suurimmatkin laivamme ja kaataa lujimmatkin rakennuksemme. Siis ympärillämme on mahtavia voimia, jotka väistävät vähäpätöisiä aistejamme. Meidän on varottava myös tekemästä sitä yleistä erehdystä, että olemme kaiken olevan sellaista, miltä se näyttää. Oliver Lodge mainitsi puheessaan ”Paikkamme maailmankaikkeudessa”: ”Jos taivas olisi aina ollut pilvessä, ei meillä olisi selvää tietoa aurinkosta. Maailmankaikkeudessa saattaa olla monia muita asioita, joita voisimme nähdä, jos aistimme olisivat terävämpiä eikä mikään himmentäisi näkökykyämme. Se mitä näemme ja tiedämme, on kaiken todennäköisyyden mukaan vain rahtunen siitä, mitä voisimme nähdä ja tietää.”

Me olemme kuin torniin suljettuina ja aistimme ovat kuin pieniä ikkunoita, jotka avautuvat määrättyyn suuntaan. Monet muut suunnat ovat kokonaan suljetut. Selvänäkö eli astraalinen näkökyky avaa meille lisäksi yhden tai pari uutta ikkunaa ja avartaa siten näkökenttäämme paljastaen meille vähän laajemmän maailman, mikä on osa entisestä, vaikkemme sitä tienneet.

Mitä me näemme

Mitä me näemme ensin katsellessamme tuohon uuteen maailmaan? Olettakaamme, että joku meistä pystyisi siirtämään

tajuntansa astraalimaailmaan; mitkä muutokset ensin kiinnittäisivät hänen huomiotaan? Aluksi hän tuskin havaitsisi mitään erilaisuutta, vaan olettaisi edelleenkin katselevansa tähän samaan maailmaan. Koetan edes osittain selvittää, miksi asia on näin, sillä sen täydelliseen kuvaamiseen tarvittaisiin vähintään kokonainen nidos. Samoin kuin fyysisessä maailmassa on eri tiloissa olevaa ainetta, kiinteää, juoksevaa ja kaasumaista, samoin on astraalimaailmassa eri tiiveystiloissa olevaa ainetta, ja jokaista niitä vetää puoleensa vastaava aine fyysisessä maailmassa, jotten ystävämme näkisi edelleen samat seinät ja huonekalut, joihin hän on tottunut. Vaikkei hän näkisikään enää fyysistä ainetta, josta ne muodostuvat, hän näkisi niiden karkeimman astraalinen muodon yhtä selvästi kuin konsanaan ennen fyysisen. Jos hän sitten tarkastelisi esinettä lähemmin, hän huomaisi siinä olevien osasten olevan nopeassa liikkeessä, mitä ei voi nähdä fyysisissä esineissä. Kuitenkin vain harvat ihmiset katselevat näin tarkasti, ja siksi ihminen, joka on kuollut, ei useinkaan heti tiedä mitään muutosta tapahtuneen.

Katsoessaan ympärilleen vainaja näkee saman tutun huoneen ja ihmiset, jotka hän tunsu ja joita hän rakasti, sillä heillä on myös astraalinen verhonsa, jonka hän näkee uudella näkökyvyllään. Vain vähitellen hän alkaa huomata, että jokin muutos on tapahtunut. Hän huomaa esimerkiksi kaiken tuskan ja heikkouden tunteen olevan poissa. Jos vähänkin voitte tajuta, mitä tämä merkitsee, rupeatte hiukan ymmärtämään, mitä tuo hienompi elämä todella on. Ajatelkaapa te, joilla tuskin koskaan on mukavaa ja miellyttävää hetkeä elämässänne, te, jotka kiireisessä elämässänne tuskin muistatte, milloin viimeksi ette tunteet väsymystä, mitä teille merkitsisi olla enää koskaan tunte-

matta väsymystä ja tuskaa? Me olemme länsimaissa niin vääristäneet ajatuksen kuolemattomuudesta, että vainajan on tavallisesti vaikea uskoa todella olevansa kuollut siitä yksinkertaisesta syystä, että hän edelleen näkee, kuulee, ajattelee ja tuntee. ”En minä ole kuollut”, hän sanoo, ”minä olen elävämpi ja terveempi kuin koskaan ennen”. Tietysti hän onkin, ja jos hän olisi saanut oikeaa opetusta, hänen olisi pitänyt se jo arvatakin.

Vainaja havaitsee muutoksen ehkä tähän tapaan: Hän näkee edelleenkin ystävät ympärillään, mutta huomaa pian, ettei hän voikaan aina olla yhteydessä heidän kanssaan. Hän puhuu heille, eivätkä he näytä kuulevan häntä, hän yrittää koskettaa heitä ja huomaa, ettei se tee heihin mitään vaikutusta. Tästä huolimatta hän vielä sittenkin jonkin aikaa kuvittelee uneksivansa ja kohta heräävänsä, sillä toisinaan (fyysisen ruumiin nukkuessa) ystävät ovat tietoisia hänestä ja puhuvat hänen kanssaan kuin konsanaan ennen. Vähitellen vainaja tulee kuitenkin huomaamaan, että hän loppujen lopuksi onkin kuollut ja silloin hän tavallisesti tulee levottomaksi. Miksi? Yksinkertaisesti siitä syystä, että hän on saanut virheellisen opetuksen. Hän ei ymmärrä, missä hän on tai mitä hänelle on tapahtunut, koska hän ei olekaan sellaisessa tilassa kuin hän kristillis-dogmaattisesta näkökulmasta katsottuna olisi odottanut olevansa. Eräs kenraali sanoi kerran tällaisessa tilanteessa: ”Jos minä olen kuollut, niin missä minä sitten olen? Jos tämä on taivas, en anna sille paljonkaan arvoa ja jos tämä on helvetti, on se parempi kuin mitä olen olettanut.”

Paljon tarpeetonta huolta ja suoranaista kärsimystä on tällä tavalla aiheutettu, ja se on niiden vika, jotka yhä edelleen kertovat maailmalle tyhmiä satuja olemattomista kauhukuvista sen

sijaan että he käyttäisivät tervettä järkeä. Tuo perusteeton ja herjaava kertomus helvetin tulesta on aiheuttanut enemmän paha kuin mitä sen luojat edes osasivat kuvitellaakaan, sillä se on tehnyt paha yhtä hyvin haudan tuolla kuin tälläkin puolen. Mutta pian vainaja tulee kuitenkin kohtaamaan toisia vainajia, jotka tuntevat asiat paremmin, ja heiltä hän saa tietää, ettei ole mitään syytä pelkoon ja että tässä uudessa maailmassa voi elää järjellistä elämää yhtä hyvin kuin edellisessäkin maailmassa.

Vähitellen hän tulee havaitsemaan, että siellä on sekä paljon uusia että sellaisia esineitä, jotka ovat kaksoismuotoja hänen ennestään fyysisessä maailmassa tuntemistaan esineistä. astraalimaailmassa ajatukset ja tunteet ovat näkyviä muotoja, vaikkakin ne muodostetaan pääasiallisesti tuon maailman hienommasta aineesta. Ja vainajan astraalielämän edistyessä nämä tulevat yhä vallitsevammiksi, sillä meidän on muistettava, että hän on koko ajan tasaisesti vetäytymässä yhä enemmän sisäänpäin itseensä. Koko jälleensyntyminen on sitä, että ego laskeutuu ensin aineeseen ja vetäytyy sitten jälleen takaisin tuoden ponnistustensa tulokset mukanaan.

Kuten olemme jo sanoneet, jo fyysisen elämän aikana myös ihmisen ajatusten tulisi asteittain kohota ylöspäin ja hänen tulisi yhä vähemmän välittää fyysisistä asioista, kunnes tulee hetki, jolloin hän pudottaa kokonaan pois kiinteän fyysisen ruumiinsa. Sen jälkeen alkaa hänen astraalielämänsä, jolloin koko ajan tapahtuu sisäänpäin vetäytymistä. Tuloksena tästä on, että ajan mittaan hän kiinnittää huomionsa yhä vähemmän karkeampaan aineeseen, josta fyysisten esineiden astraaliset kaksoismuodot on muodostettu, sekä kohdistaa sen pääasiallisesti hienompaan aineeseen, josta ajatusmuodot on tehty — mikäli niitä on ollen-

kaan astraalimaailmassa. Täten hänen elämänsä tulee yhä enemmän ajatusmaailman elämäksi ja hänen taakseen jättämänsä maailman kaksoismuoto häipyy hänen näkyvistään — ei niin, että hän vaihtaisi paikkaa, vaan hänen kiinnostuksensa kohde muuttuu. Hänen halunsa ovat edelleen olemassa, ja ne muodot, jotka häntä ympäröivät, ovat pääasiallisesti niiden halujen ilmauksia. Niiden luonteesta myös riippuu, onko hän onnellinen vai onneton.

Astraalielämän tutkimus osoittaa meille hyvin selvästi syyn moniin eettisiin sääntöihin. Useimmat ihmiset myöntävät, että toisten ihmisten vahingoittaminen on hyvin väärin, mutta toisinaan he ihmettelevät, miksi heidän sanotaan tekevän väärin tuntiessaan mustasukkaisuutta, vihaa tai kunnianhimoa, jos he eivät ilmaise sitä teoissa tai sanoissa. Katsaus tuohon maailmaan näyttää kuitenkin selvästi, miten sellaiset tunteet vahingoittavat sitä ihmistä, joka niitä itsessään hemmottelee ja miten ne aiheuttavat hänelle ankaraa kärsimystä myös kuoleman jälkeen. Ymmärrämme tämän paremmin, kun tarkastelemme muutamaa tyypillistä astraalielämän tapahtumaa ja niiden varsinaista luonnetta.

MUUTAMIA ESIMERKKEJÄ ASTRAALIELÄMÄSTÄ

Ajatelkaamme ensin tavallista väritöntä ihmistä, joka ei ole erityisen hyvä eikä paha, jossa ei ole mitään erikoista. Kuoleman jälkeen hän ei ole millään tavalla muuttunut, hänen värittömyytensä on edelleen samanlainen. Hänellä ei ole erityistä tuskaa eikä myöskään onnea ja todennäköisesti hän tuntee astraalielämän yksitoikkoiseksi, sillä maelämänsä aikana hän ei ole tuntenut kiinnostusta mihinkään järkevään asiaan. Ellei hänellä ole ollut muuta mielenkiintoista elämässään kuin juoruilu, urheilu, liike-elämä ja pukeutuminen, on hänen elämänsä hyvin ikävyyttävää, kun kaikki nämä häneltä puuttuvat.

Ehkä lukija ymmärtää tämän paremmin, jos lainaan tähän kohdan eräästä pienestä, vain vähän tunnetusta kirjasta nimeltä *Light on the Hidden Way*, joka kuvaa mainitunlaista vainajaa. Kirjan kirjoitti aikoja sitten eräs kristitty, joka ei ollut koskaan kuullut teosofiasta eikä mahdollisesti myöskään spiritismistä. Hänellä oli kuitenkin fyysisen elämänsä aikana kyky nähdä ja keskustella niiden kanssa, jotka olivat kuolemassa jättäneet fyysisen ruumiinsa. Hän kirjoittaa: ”Kulkiessani erään talon ohi viime vuonna tapasin miltei päivittäin sen entisen omistajan. Hän oli ollut hyvin tunnettu lääkäri ja myös tervetullut vieras monissa kodeissa... Hän sanoi olevansa onneton ja yksinäinen. Hänellä oli kyllä seuraa, mutta hän ei välittänyt siitä, vaan harhaili mieluummin omassa entisessä kodissaan ja vanhassa ympäristössään. Hänestä oli tuskallista, että hänen vaimonsa ajatteli hänen olevan onnellisena jossakin kaukaisessa taivaassa eikä

hän voinut saada vaimoan tuntemaan läsnäoloaan. Koetin saada hänet jättämään maan ilmapiirin ja kohoutumaan hienompaan elämään, missä virkistävä työ on tärkeämpää kuin täällä, mutta hän ei voinut nähdä, mitä lääkäriellä olisi tekemistä siellä, missä ei ole hauraita ruumiita, jotka kuluvat pois.

Hän oli hyvin tyytymätön havaitessaan elämän jatkuvan täysin erilaisissa olosuhteissa, kuin mitä hän oli kuvitellut, ja hän oletti, että hänen oli odotettava tuomiopäivää saadakseen tietää, oliko hän kadotettujen vai pelastettujen joukossa. Hän oli käynyt kirkossa silloin kuin oli voinut, ja tehnyt sen tottumuksesta tai koska oli oikein tehdä niin. Mutta hän ei ollut koskaan ottanut vakavasti uskonnollisia kysymyksiä, vaan oli pitänyt maan asioita ja yhteiskuntaelämää parempana, koska hänellä oli ollut runsaasti maallista hyvää. Siitä huolimatta hän oli kuollut tunnustaen uskonsa olevan Pelastajassa. Nyt näyttivät asiat olevan ylösalaisin. Ne joita hän oli pitänyt epäuskoisina, säteilivät sellaista henkistä valoa, ettei hän kestänyt heidän läheisyyttään, ja monet hyvät kirkon jäsenet olivat täysin päinvas-
taisia.

Koetin saada hänet ymmärtämään, että kaikki päivät ovat tuomiopäiviä, että hän itse oli tehnyt fyysisestä elämästään juuri sellaisen, mitä se oli ollut ja että siitä oli seurauksena hänen henkisen luontonsa kutistuneisuus. Sanoin hänelle, että meidät pelastaa vain pyhä elämä, ei sijaissovitus, ja että Kristus ja hänen todelliset oppilaansa elävät ja työskentelevät laajentaakseen oikeuden valtakuntaa. Vaikka hän ei voikaan enää parantaa sairaita ruumiita, hän voi sen sijaan pelastaa ihmisten sieluja. Tämä ajatus loukkasi häntä, hän ei tahtonut olla pappi, enkä minä

saanut häntä tuntemaan, että ne kaikki olemme pappeja yrittäessämme auttaa muita.”

Tämä pieni kertomus hyvin tavallisesta astraalielämän tapahtumasta on luonteenomainen ja kiinnostava, sillä se antaa todistuksen korkeampia pyrkimyksiä vailla olevan elämän tylsyydestä ja epämukavuudesta sekä virheellisen ja epätäydellisen uskonnollisen opetuksen vahingollisuudesta. Kirjan kirjoittaja kertoo edelleen, miten monien keskusteluiden ja selitysten jälkeen tuo onneton lääkäri saatiin viimein huomattavien kärsimysten kautta viisaampaan ja parempaan mielentilaan ja miten hän kykeni kohoutumaan tuon maailman hienommille tasoille. Ei ole suinkaan harvinaista, että ihminen, joka on elänyt huoletonna, itsestä ja maailmallista elämää, on todennut tämän saman kyettyään näkemään sen astraalimaailman selvemällä näkökyvyllä. Hän näkee itsensä ensimmäistä kertaa sellaisena kuin hän todella on, ja hänen pahoittelunsa on jatkuvaa ja tuskaalista.

Astraalisen selvemmän näkökyvyn avulla hänelle avautuu mahdollisuus suureen parannukseen, sillä silmäillessään menneisyyttään hän näkee ne mahdollisuudet, jotka hän on menettänyt, ne ominaisuudet, jotka häneltä puuttuvat ja sen hyvän, mitä hän olisi voinut tehdä, mutta tekemättä jättänyt. Hän pitää itseään usein tuomittuna ja hylättynä. Onneksi kuitenkin astraalimaailmassa on aina myös auttajia, ja pian hän tapaa jonkun, joka selittää hänelle, ettei asioiden korjaaminen ole koskaan liian myöhäistä ja että jos hän nyt ryhtyy kehittämään itsessään korkeampia ominaisuuksia, hän tulee nauttimaan omistaessaan ne seuraavassa maaelämässä. Toisinaan kuitenkin sellainen ihminen jää edelleen apaattiseen tylsyyteen ympäröiden

itsensä masennuksen raskaalla, synkällä pilvellä, jota on hyvin vaikea hajottaa. Koska hän ei ole maaelämässään ajatellut eikä kokenut henkisten kykyjensä olemassaoloa, ei hän ymmärrä niiden suurenmoisia mahdollisuuksia, ja siksi hän vaipuu syvään toivottomuuteen, mikä tekee usein mahdottomaksi ystäviensä hyvää tarkoittavat ponnistukset hänen auttamisekseen. Tämä kertomus tuosta lääkäristä on erinomainen esimerkki tavallisen, melko itsekkään elämän seurauksista, ja me tapaamme astraalimaailmassa tuhansia ihmisiä sellaisessa tilassa, vaikkakin siellä onneksi on myös tuhansia paremmissa olosuhteissa eläviä, jotka ovat olleet vähemmän itsekkäitä.

Meidän on hyvä tarkastella nyt muutamia tapauksia, jotka poikkeavat tavallisista tapauksista molempiin suuntiin saadaksemme selvemmän käsityksen kuolemanjälkeisen elämän mahdollisuuksista ja seurauksista, joita erilaisia luonteenpiirteitä omaavat ihmiset fyysisen elämän aikana itselleen aiheuttavat. Olen jo edellisissä luvuissa viitannut siihen epämiellyttävään tilanteeseen, mihin juoppo huomaa joutuneensa jätettyään maaelämän. On hyvä muistaa, että se on vain esimerkki siitä, mihin johtaa voimakas alemmanlaatuinen himo, jota voidaan tyydyttää vain fyysisessä maailmassa. Tuollainen hillitön himo esiintyy heikentymättömänä kuoleman jälkeen tai paremminkin se on voimakkaampi kuin sitä ennen, sillä sen värähtelyiden ei tarvitse enää panna liikkeelle raskasta fyysistä ainetta. Aistillisen ihmisen tila on ehkä vieläkin pahempi kuin juopon. Tämä kaikki tunnettiin hyvin muinaisina aikoina, jopa vielä klassisena aikanaanakin. Se tuodaan selkeästi esille myytissä, jossa Tantalus kärsi raivoisaa janoa ja oli tuomittu ainaisesti näkemään veden

vetäytyvän pois juuri kun se oli koskettamaisillaan hänen huuliin.

Toisinaan katumus aiheuttaa näille vainajille suurta tuskaa, mutta vieläkin hirveämpi on heidän tilansa, elleivät he kadu, vaan ponnistelevat epätoivoisesti päästäkseen edes jossakin määrin kosketuksiin tässä uudessa tilassaan vanhojen irstailupaikkojensa kanssa. Olemme jo aikaisemmin nähneet, että samanlaisen maun ja halun omaavat ihmiset vetäytyvät toistensa läheisyyteen tuossa kuten tässäkin elämässä ja että kevytmieliset, irstailijat ja rikolliset kerääntyvät yhteen myös kuoleman jälkeen pysytellen paikoissa, mitkä he ennen likasivat turmeltuudellaan ja saattaen nyt niiden pilaantuneen ilmapiirin vieläkin eläimellisemmäksi myrkyllisellä löyhkällään, rivoilla ajatuksillaan ja hillittömällä himollaan. Koska he ovat astraali maailman alimmalla ja alhaisimmalla asteella, he ovat niin lähellä fyysistä olotilaa, että voivat herkästi tuntea tiettyjä fyysisiä tuoksuja, joiden ärsyttävä vaikutus on riittävä kiihdyttämään heidän hurjia himojaan saattaen nuo olentoraukat mielettömyyden partaalle. He näyttävät oleva kykenemättömiä riistäytymään irti noista paheista, joiden vahingolliseen lumoukseen he niin ajattelemattomasti antautuivat fyysisessä ruumiissa ollessaan.

Tällaisissa olosuhteissa heille avautuu toisinaan mahdollisuus tyydyttää himoiaan, mutta se on vieläkin hirveämpää kuin heidän ankara kärsimyksensä, sillä se on suuri rikos, mikä vaatii kaamean sovituksen myöhemmin. Ihminen, joka heikentää tahtoaan samalla kuin ruumistaankin, saattaa itsensä lopulta tilanteeseen, missä egon valta verhojensa yli on heikko. Antautumalla kokonaan hillittömiin himoihin hänet saattaa vallata joku

paheellinen vainaja, joka johdattaa hänet yhä äärimmäisempään liioitteluun ottaen hänet ehkä kokonaan hallintaansa. Täten tuo vainaja pääsee vielä kerran yhteyteen fyysisen ruumiin kanssa ja saa kokea elävästi vanhan, inhottavan himonsa tyydytyksen. Toisen ruumiin valtaaminen on tietysti täysin luonnotonta ja hyvin vahingollista kummallekin osapuolelle. Ja sille, joka hie-mankin tuntee sen seurauksia, sellaisen tapahtuman pelkkä mahdollisuuskin on vakavana varoituksena paheellisesta elämästä.

Toisinaan on mahdollista pelastaa joku näistä onnettomista vainajista siitä huonosta seurasta, mikä niin voimakkaasti vetää heitä puoleensa, ja silloin heidän katumuksensa on ankara. Ast-raalisessa samoin kuin fyysisessäkin maailmassa ihmiset joutuvat joskus epätoivossaan huonoon ympäristöön, koska he saamansa uskonnollisen opetuksen mukaisesti uskoivat tehneensä anteeksiantamatonta syntiä. Heidät voi kuitenkin toisinaan saada vedetyksi pois tuosta epätoivon suosta, kun asiaa on kärsivällisesti selitetty, ja havaitsemaan kauhulla, minkälaiseen seuraan he ovat joutuneet.

Ahneus ja mustasukkaisuus

Ei vain juoppouden ja aistillisuuden, vaan monen muun paheen seuraus on yhtä surkea, ja jokainen niistä on omanlaisensa. Voimme kuvitella, kuinka saituri kärsii, kun hän ei voi enää kerätä varallisuutta tai kun hän ehkä näkee, että vieraat henkilöt tuhlaavat hänen omaisuuttaan. Voimme myös nähdä, miten mustasukkainen kärsii, kun hän ei voi mitenkään puuttua asioi-

den kulkuun fyysisessä maailmassa, ja kuitenkin tuntee tuskaa ja katkeruutta voimakkaammin kuin koskaan ennen.

Sellaiset vainajat tarrautuvat usein fyysiseen elämään erityisen paheensa myrkyllisen vaikutuksen ansiosta. Ihminen, joka fyysisessä elämässään on ollut niin tyhmä, että on tuntenut mustasukkaisuutta rakkauden tähden, jota joku toinen on saanut osakseen hänen kiintymyksensä kohteelta, ei tule viisaammaksi kuljettuaan kuoleman portin kautta. Vaikkei hän enää voikaan puuttua asioiden kulkuun eikä hänellä ole enää mahdollisuutta olla fyysisen maailman rakkauden kohteena, hän kadehtii kuitenkin mielettömästi tuota toista ihmistä ja jatkaa itsensä kiduttamista jääden todistamaan sitä, mitä hän kaikkein vähimmin haluaisi nähdä. Mustasukkaisuus on aina täysin itsestä ja järjetöntä, mutta kuolemassa sen kuohunta tulee paljon villimmäksi ja sen onneton uhri näyttää kadottavan usein kaiken järjellisyytensä.

Ihmiset, jotka ovat eläessään keränneet varallisuutta, näyttävät olevan enemmän tai vähemmän huolissaan omaisuudestaan, vaikkakin heidän huolensa näyttävät saavan monenlaisia muotoja. Toiset esimerkiksi tuntevat vahvasti olevansa edelleen rikkaita, vaikkeivät voikaan enää käyttää rahojaan millään tavalla. Jos he ovat kätkeneet rahansa, he ovat suuresti peloissaan ja koettavat kaikin tavoin estää niiden löytymistä. He kummittelevat paikassa, mihin ovat rahansa piilottaneet, ja koettavat pelotella pois jokaisen, joka lähestyy heidän piilopaikkaansa. Toiset sen sijaan nähdessään ystävänsä tai lapsensa olevan tuon kätkeytyn aarteen tarpeessa ovat hyvin innokkaita edesauttamaan sitä, että se löydettäisiin ja tulisi käytetyksi hyödyllisesti.

Kosto

Viimeisten vuosikymmenien aikana olen tullut tuntemaan useita erikoisia tapauksia, jolloin vainajat ovat kostaneet vääryyden, jonka he olivat kärsineet tai kuvitelleet kärsineensä. Eräs sellainen hyvin omalaatuinen tapaus kerrottiin lehdessä *The Theosophical Review*, numerossa 22, sivulla 181.

”Tuttavallani oli tikari, jolla sanottiin olevan sellainen hirveä vaikutus, että se kiihotti jokaista, joka otti sen käteensä, tappamaan jonkun naishenkilön. Tuttavani oli epäileväinen, mutta katseli kuitenkin tikaria epäluuloisesti, sillä otettuaan tikarin käteensä hän oli tuntenut jotakin hyvin omituista ja oli pannut sen äkkiä pois. Epäilemättä ainakin kaksi naista oli sillä murhattu. Otin tikarin mukaani tehdäkseni sillä kokeita ja istuin hiljaa pitäen sitä kädessäni. Aloin tuntea omituista kiskomista, aivan kuin joku olisi koettanut saada minut liikkumaan. Kieltäydyin siirtymästä paikaltani ja katsoin, mistä oli kysymys. Näin silloin villin näköisen patanilaisen miehen, joka oli kovin vihainen, koska en mennyt sinne, mihin hän koetti minua työntää. Hän koetti tunkeutua olemukseeni, minkä minä luonnollisesti estin. Kysyin mieheltä, mitä hän yritti tehdä, mutta hän ei ymmärtänyt minua. Katsoin silloin asiaa korkeammasta näkökulmasta ja näin, että hänen vaimonsa oli jättänyt hänet toisen miehen tähden. Löydettyään heidät yhdessä mies oli pistänyt molemmat kuoliaaksi tuon toisen miehen omalla tikarilla, juuri sillä, jota pidin kädessäni. Hän oli sitten vannonut kosta koko naissuvulle ja tappanut vaimonsa sisaren ja vielä toisenkin naisen, ennen kuin hän itse tuli tapetuksi. Sen jälkeen hän oli kiinnittänyt itsensä tähän tikariin ja oli saanut valtaansa joitakin sen omistajia pakottaen heidät tappamaan jonkun naisen, joten

hän oli onnistunut villissä huvissaan erinomaisesti. Hänen vihansa oli todella suuri minun odottamattoman vastukseni johdosta. Koska en saanut miestä ymmärtämään itseäni, ohjasin hänet eräälle intialaiselle ystävälleni, joka vähitellen opasti hänet ymmärtämään elämää paremmin. Mies suostui myös siihen, että tikari rikottiin ja haudattiin. Minä tein sen itse.”

Toinen samanlaatuinen, vähän sivistyneempään elämään kuuluva tapaus oli eräs omaisuutensa hävittänyt vanha mies, joka oli tuhlannut sen uhkapelissä ja hurjassa elämässä. Havaitessaan ystäviensä alkavan karttaa häntä jatkuvan hurjastelunsa tähden hän teki itsemurhan selittäen, että maailma kylmyydessään ja kiittämättömyydessään oli pakottanut hänet siihen ja että hän aikoi kostaa sen tuhoamalla niin monta muuta ihmistä kuin hän suinkin voi. Kostaakseen nämä mainitut vääryydet hän oli kummitellut noin kuudenkymmenen vuoden ajan oman kuolemansa seuduilla yrittäen yllyttää itsemurhaan jokaisen, jonka mieli oli avoinna hänen vaikutukselleen, ja milloin hän onnistui, hän museri uhrinsa pilkalla ja ivalla. Ennemmin tai myöhemmin tällainen henkilö voidaan saada kuitenkin näkemään oma pahuutensa, ja sitten hänen katumuksensa on usein syvä ja todellinen.

Astraaliset ajatusmuodot

Jokainen omaan itseän yhdistetty tai pienikin itsekkään halun värittävä ajatus vetää välittömästi luokseen sekä astraali-että mentaalimaailman ainetta ja jää leijumaan ihmisen ympärille. Jos hän viljelee jatkuvasti tämäntyyppeisiä ajatuksia, hän muodostaa itselleen melko vahvoja ajatusmuotoja, joita ravitsee

ja vahvistaa jokainen uusi tunnevirta. Fyysisen elämän aikana hän ei niitä näe, mutta ne vaikuttavat häneen jatkuvasti pyrkien muodostamaan hänessä niitä ajatuksia, joista nämä muodot syntyivät. Kuoleman jälkeen hän näkee ne itseään ahdistavina muotoina, joita hän ei voi paeta, koska niiden vetovoima häneen on niiden perusluonteessa. Usein ihmiset tulevat tällä tavalla ehkä ensimmäisen kerran näkemään, miten rumia ja epämiellyttäviä monet heidän ajatuksistaan saattavat olla, ja he oppivat niitä tarkemmin valvomaan.

Toisinaan vainaja saattaa havaita, että hänen ympärillään on ajatusmuotoja, jotka eivät ole hänen omiaan. Silloin joku toinen on suunnannut häntä kohden joko voimakkaan rakkauden tai vihan, ilon tai surun tunteen. Joka tapauksessa hän näkee ympärillään nämä ajatusmuodot ja tuntee niiden värähtelyiden vaikutuksen. Jokaista vainajaa pitäisi muistaa voimakkaan rakkauden ja ystävyuden ajatuksilla, sillä niiden vaikutus häneen on hyvin merkityksellinen. Me voimme, jos tahdomme, ympäröidä ystävämme, jonka olemme ”menettäneet”, ruusuisilla rakkauden ajatuksilla, joiden läpi hän näkee kaiken ruusunhohteisena ja jotka toimivat todellisena kilpenä epämiellyttäviä vaikutuksia vastaan. Myös hänessä itsessään ne pyrkivät herättämään rakkauden ja sopusoinnun tunteita sekä tyynnyttämään ja tasoittamaan kaikkia häiriöitä.

On myös muita ajatusmuotoja, jotka eivät ole näin miellyttäviä. Toisinaan ne seuraavat vainajaa suoranaisena rangaistuksena maaelämästä, missä hän on kohdellut epäoikeudenmukaisesti muita ihmisiä. Kuoleman jälkeen hän näkee siis niiden ihmisten ajatusmuodot, joita hän on vahingoittanut ja joutuu tuntemaan noiden muotojen epämiellyttävät värähtelyt. Sitä vas-

toin ihminen, jota yleisesti rakastettiin, saa paljon apua ajatusvirroista, jotka on häntä kohden suunnattu.

Onnettomuudeksi astraalimaailmassa saattaa olla ihmisiä, jotka todella ansaitsevat rakkauden asemasta monien vihan ja epäluottamuksen. Esimerkiksi henkilöt, jotka liiketoimillaan ovat sydämettömästi saattaneet satoja muita ihmisiä vararikoon, saavat kokea tekojensa ankarat seuraukset kuoleman jälkeen, sillä ne muodot, jotka heitä ympäröivät vihamielisinä ryhminä, synnyttävät heissä äärimmäistä kauhua ja katumusta. Ajatusmuodoilla itsellään ei ole mitään järkeä ja ne ovat vain tilapäisesti olemassa. Tuon olemassaolon pituus riippuu siitä energiamäärästä, mikä niihin on istutettu. Ihmisen, jota kohden ne on suunnattu, on täysin mahdotonta paeta niitä, sillä niiden sisäinen energia vetää ne häntä kohden. Jos hänellä on tietoa, hän saattaa kyllä muodostaa ympärilleen suojelevan kuoren, mikä estää vihamielisten ajatusten värähtelyiden vaikutuksen. Mikäli hänellä on tietoa ja hän osaa sen tehdä, hän voi myös hajottaa ne tahtonsa avulla, mutta niin kauan kuin nuo ajatusmuodot ovat olemassa, ne tarrautuvat häneen itsepintaisesti. Eri henkilöiltä tulevat ajatusmuodot säilyttävät tavallisesti oman yksilöllisyytensä ja kussakin niissä on selvästi sen henkilön erityispiirteet, joka ne muodosti. On myös havaittu, että useampi eri henkilöiden ajatusmuodot saattavat liittyä yhdeksi jättä läismäiseksi voimakentäksi, ja jos sen luonne on paha, on seuraus sen mukainen.

Keimailijan kohtalo

Eräs tutkijoiden tietoon jokin aika sitten tullut tapaus saa olla esimerkkinä ja myös varoituksena. Oli eräs nuori nainen, joka oli ollut joissakin tehtävissä eräässä konserttikahvilassa. Hän oli todennäköisesti ollut joskus fyysisesti viehättävä ja näytti olleen luonteeltaan turhamainen ja sydämetön. Hän oli hankkinut itselleen ilkeämielistä huvia käyttämällä vetovoimaansa tyhmiin ja kevytmielisiin nuoriin miehiin. Hän kerskui sillä, että oli ollut kahden kaksintaistelun ja yhden itsemurhan aiheena puhumattakaan pitkästä oletettujen valloitusten ja särkyneiden sydämiensä luettelosta. Hänen uransa loppui kuitenkin äkkiä ja traagisesti, ja astraalimaailmassa hänen oli kohdattava kaikki se viha ja raivo, jota tunsivat ne, jotka hän oli pettänyt ja saattanut haaksirikkoon. Tässä tapauksessa monien ihmisten keskittynyt viha ja inho ryhmittivät yhdeksi hirveäksi muodoksi, joka ulkonäöltään muistutti jonkin verran muodotonta gorillaa. Tämä epämiellyttävä seuralainen näytti olevan täynnä häijyä julmuutta, mikä aiheutti naisessa äärimmäistä kauhua. Vaikka hänen astraalielämänsä olikin alituista pakenemista, hän ei kuitenkaan onnistunut siinä. Tutkijat, jotka näkivät hänen onnettoman tilansa, tuhosivat tuon häijyn ilmestyksen. Tuo nuori nainen oli kuitenkin niin arvoton luonteeltaan, ettei hänen hyväkseen voitu tehdä juuri mitään muuta. Meidän on tietysti ymmärrettävä, että elämän tuhoaminen astraalimaailmassa on yhtä vakava asia kuin fyysisessäkin maailmassa, mutta tällainen ajatusmuoto, toimikoon se miten tahansa, on yksinkertaisesti vain pahan intohimon tilapäinen luomus eikä mikään kehittyvä olento, joten sen hajottamista voisi verrata saviruukun rikkomiseen. Se ei voi olla mikään rikollinen teko.

Rikoksen seuraus

Fyysisessä maailmassa suoritettujen määrätietoisien rikosten seuraukset tulevassa elämässä vaihtelee rajattomasti sen suorittamisolosuhteista johtuen, mutta se on laadultaan aina hyvin vakava. Sen aiheuttamista seurauksista esitetään useita esimerkkejä myöhemmässä luvussa. Useassa tapauksessa esimerkiksi murhaaja toistaa yhä uudelleen ja uudelleen ajatuksissaan rikoksensa, ja sellaisen jatkuvan, puoliksi ilkeän ja puoliksi kauhunsekaisen toistamisen ansiosta hän synnyttää eräänlaisen kummituksen rikoksensa suorituspaikalla.

Ei ole epäilystäkään, etteikö rikoksentehtäjä kärsi sanomattomasti, mutta ehkä vielä enemmän kärsii sellainen ihminen, jota jatkuvasti vainotaan. Viimeksi mainitun kaltaisen tapauksen havaitsimme kerran tutkiessamme jälleensyntymää hallitsevaa lakia. Oli kaksi ystävää, jotka elivät yhdessä ja kuuluivat erääseen arabialaiseen heimoon. He olivat syvästi kiintyneitä toisiinsa, kunnes molemmat rakastuivat samaan tyttöön. Kun tämä tuli ilmi, toinen miehistä tuli järjettömän mustasukkaiseksi ja pelätessään ettei hän itse ollut tytön suosiossa, päätti raivata kilpailijansa pois tieltään. Hän ei suoranaisesti murhannut tätä, vaan sai väärin ilmoitusten avulla ystävänsä menemään varmaan kuolemaan erään vihamielisen heimon käsissä. Pian tämän jälkeen neitonen, joka ei sanottavasti välittänyt heistä kummastakaan, antoi kätensä kolmannelle miehelle ja murhaaja huomattuaan, miten vähän hänen rikoksensa oli häntä hyödyttänyt, teki itsemurhan.

Täten molemmat ystävykset täydessä nuoren miehuutensa voimassa saapuivat melkein samanaikaisesti astraalimaailman alemmille asteille, missä heidän oli oltava pitkiä aikoja. Heidän

tilansa siellä oli kuitenkin hyvin erilainen. Se nuori mies, joka käytännöllisesti katsoen tuli murhatuksi, on esimerkki tapauksesta, johon olen jo aikaisemmin viitannut. Sillä vaikka hän joutuikin olemaan astraalimaailman alemmilla asteilla, hän oli kuitenkin täysin tietämätön ympäristöstään siitä syystä, ettei hänellä fyysisen elämänsä aikana ollut tapana ilmentää halujaan ja tunteitaan tämän alemman astraaliaineen kautta. Murhaaja sen sijaan oli tyypiltään karkeampi ja hänessä tämä alin aine oli voimakkaasti elävöitynyt, joten hän oli täysin tietoinen siellä vallitsevasta epämiellyttävästä ympäristöstä.

Se rangaistus, jonka hän näin rikoksensa kautta itselleen hankki, oli, vaikka se näin kuvatessa näyttää tuskin miltään, kuitenkin todellisuudessa niin hirveä katsella, että minä en ole monien ja jatkuvien tutkimusteni aikana koskaan nähnyt sellaista. Se että se oli täsmällinen seuraus mainittujen henkilöiden teoista ja mielentilasta, teki sen ehkä vieläkin hirveämmäksi, niin että henkilö, joka tuntee astraalielämää, olisi voinut etukäteen kertoa tarkalleen tapahtumien tulevan kulun. Murhattu kuoli tietämättä ystävänsä petoksesta ja siksi hän oli edelleen syvästi häneen kiintynyt, ja vaikei hän ollutkaan tietoinen ympäristöstään, hänen kiintymyksensä veti häntä kuitenkin jatkuvasti murhaajan läheisyyteen. Viimeksi mainittu pakeni uhriaan yrittäen kauhuissaan ja täynnä kuvaamatonta pelkoa piiloutua kaikkein inhottavimpiin paikkoihin ja vastenmielisimpien vainajien seuraan toivossa, ettei häntä löydettäisi. Mutta juuri kun hän luuli lopulta olevansa piilossa, murhatun eloton muoto tulikin leijuen hänen taakseen täysin tietämättömänä onnettomasta tilanteesta ja siitä kuvaamattomasta kauhusta, jonka läheisyydellään sai aikaan entisen ystävänsä mielessä. Murhatun

kiintymys veti tätä jatkuvasti kohden ystävänsä. Tämän leijuvan muodon täydellinen tietämättömyys ympäristöstään ja sen hyvät tunteet näyttivät tavallaan lisäävän sitä pelkoa, jota se läheisyydellään aiheutti. Tilanteen teki oudon tragikoomiseksi se, että mies toimi kokonaan miellyttävien tunteiden vaikutuksesta ja hänen tarkoituksensa oli mitä ystävällisin ja kuitenkin hän aiheutti toiminnallaan murhaajalle mitä hirvittävimmän rangaistuksen tietämättä siitä itse mitään. Olosuhteiden pakosta tällainen tilanne jatkui vuosia — mikä epäilemättä näytti murhaajasta ikuiselta, hyödyttömältä parannuksen teolta — aina siihen saakka, kunnes heidän normaali astraalielämänsä alkoi ja tuli tilaisuus asian molemminpuoliseen selittämiseen.

Älykäs ihminen

Olemme tähän mennessä tarkastelleet tavallista väritöntä ihmistä ja myös joitakin sellaisia, jotka ovat selvästi tavallisen ihmisen alapuolella ja jotka eroavat siitä rikollisuutensa ja erityisen karkeiden ja itsekkäiden tunteidensa ansiosta.

Siirtykäämme nyt tarkastelemaan sellaista ihmistä, joka eroaa tavallisesta yksilöstä toiseen suuntaan, ja jolla on järkeviä kiinnostuksen kohteita elämässään. Ymmärtääksemme, millaiselta kuolemanjälkeinen elämä hänestä näyttää, meidän on muistettava, että valtava enemmistö ihmisistä uhraa suurimman osan päivästänsä ja energiastaan työhön, josta he eivät varsinaisesti pidä, ja jota he eivät ensinkään tekisi, ellei heidän toimeentulonsa riippuisi siitä tai ellei heidän olisi pidettävä huolta niistä, jotka ovat heistä riippuvaisia. Kuvitelkaamme ihmistä, jonka ei ole enää pakko tehdä raskasta työtä, eikä hänen enää tarvitse

ansaita elatustaan, koska astraaliverho ei tarvitse ruokaa, vaate-
tusta eikä asuntoa. Hän voi siis ensimmäistä kertaa sitten lap-
suutensa päivien olla vapaa tekemään aivan mitä haluaa ja voi
omistaa koko aikansa omille harrastuksilleen, mikäli ne ovat sen
laatuisia, ettei niihin tarvita fyysistä ainetta.

Olettakaamme, että ihmisen suuren mieltymyksen kohtee-
na on musiikki. Astraalimaailmassa hänellä on mahdollisuus
kuunnella kaikkein hienointa musiikkia, mitä maan päällä on
luotu, ja näissä uusissa olosuhteissa hän voi tajuta sitä paljon
paremmin kuin ennen, koska hänen ulottuvillaan siellä ovat toi-
set, paljon täydellisemmät äänet kuin mitä fyysiset korvamme
pystyvät tajuaamaan. Ihminen, joka nauttii taiteesta, joka rakas-
taa muodon ja värien kauneutta, saa käytettäväkseen tuon hie-
nomman maailman kaiken sulouden ja viehättävyyden. Jos hän-
tä viehättää luonnon kauneus, hän voi siihen uppoutua, sillä
hän saattaa helposti liikkua paikasta toiseen ja nauttia luonnon
ihmeistä toinen toisensa jälkeen pystyessään liikkumaan sellai-
sella nopeudella, mihin fyysisessä maailmassa ei hänellä olisi
mahdollisuutta. Jos hänen kiinnostuksensa kohteena on tiede
tai historia, ovat kaikki maailman kirjastot ja laboratoriot hänen
ulottuvillaan, ja hänen ymmärryksensä kemiassa ja biologiassa
on paljon täydellisempi kuin ennen, sillä nyt hän voi nähdä niis-
sä sekä sisäisen että ulkoisen toiminnan sekä monia niiden syitä
ja seurauksia. Kaiken kukkuraksi hän voi nauttia myös siitä, ett-
ei häntä koskaan vaivaa väsymys. Täällä fyysisessä maailmassa
saamme alituisesti kokea, että tehdessämme tuloksellisia tutki-
muksia tai kokeita, emme kykene niitä jatkamaan, koska ai-
vomme väsyvät ja kestävät räsitystä vain rajoitetusti. Mutta tä-

män maailman ulkopuolella ei näytä olevan minkäänlaista väsymystä, sillä vain aivot väsyvät, ei mieli.

Monien tiedemiesten on nähty suorittavan tutkimuksiaan astraalimaailmassa vielä suuremmalla innolla kuin täällä fyysisessä, sillä siellä heille avautuu laajempi näkökenttä ja siellä heillä on myös laajemmat kyvyt tutkimuksien suorittamiseen kuin täällä. Muistan hyvin, miten eräs äskettäin kuollut huomattava matemaatikko tuli erään selvänäkökykyisen jäsenen luo täynnä suurta iloa uuden paljastuksensa johdosta, jonka hän oli tehnyt tieteensä sotkuisessa vyyhdissä, ja kuinka hän oli kiinnostunut saamaan sen heti julkaistuksi maailmalle. Muistan myös, miten tuskastunut hän oli, kun tämä jäsen ei fyysisissä aivoissaan voinut käsittää eikä selittää tätä ihmeellistä paljastusta, sillä se oli mahdollista vain astraalimaailman neljännessä ulottuvuudessa.

Olen tähän asti puhunut pelkästään itsekkästä tyydytyksen tunteesta, vaikka se onkin ollut laadultaan älyllistä. Joukosamme on kuitenkin myös niitä, jotka haluavat jotakin korkeampaa ja joiden suurin nautinto on palvella lähimmäisiään.

Mitä astraalimaailmassa on heille varattuna?

He suorittavat ihmisystävällistä työtään voimaperäisemmin kuin koskaan ja paremmissa olosuhteissa kuin täällä alemmassa maailmassa. Siellä on tuhansia, joita he voivat auttaa, ja se apu on paljon varmempaa kuin tässä elämässä. Toiset antautuvat tekemään hyvää vain yleisesti ja toiset työskentelevät pääasiallisesti oman perheensä ja ystäviensä keskuudessa — joko elävien tai kuolleiden. Sanoja ”elävät” ja ”kuolleet” käytetään tosiasioihin nähden virheellisessä merkityksessä, sillä me, jotka olemme haudattuina näihin karkeisiin ja kuristaviin fyysisiin ruu-

miisiimme, olemme totisesti kuolleita, sitä vastoin ne, jotka ovat paljon vapaampia ja kykenevät paremmin toimimaan noissa hienommissa verhoissaan, ovat todella eläviä. Usein äiti, joka on siirtynyt tuohon hienompaan elämään, valvoo edelleen lastaan ja on hänen todellinen suojelusenkelnä. Myös kuollut aviomies jää usein kosketuksiin surevan vaimonsa kanssa ja on kiitollinen, jos hän saa vaimonsa silloin tällöin tuntemaan, että hän on, kuten enekin, elävänä ja rakastavana hänen vierellään.

Juuri tällaisen tapauksen kanssa jouduin kosketuksiin muutama vuosi sitten. Vaimo sattui olemaan sen verran psyykkinen, että hän tunsi miehensä läsnäolon ja sai yhteyden hänen kanssaan hänen oman kätensä kautta tapahtuvalla automaattikirjoituksella. Tämä jatkui muutamia vuosia, jonka jälkeen vaimo tuli kosketuksiin teosofian kanssa ja sai tietää kirjallisuudestamme, että sellainen yhteydenpito ei ole suotavaa, koska se viivästyttää vainajan itseensä vetäytymistä. Hän tunsi itsensä vaivautuneeksi ja kysyi mieheltään, aiheuttiko hän jollakin tavalla haittaa hänelle tämän yhteyden pidon kautta. Mies ei myöntänyt sitä, mutta koska vaimo edelleen oli huolissaan, hän kehotti vaimoaan kääntymään asiassa minun puoleeni.

Keskustelin miehen kanssa ja huomasin, että hän oli älykäs ja täysin epätietokas. Hän tiesi, että pitäessään yhteyttä vaimoonsa hänen oli pysyttävä astraalimaailman alemmissa aineen tiiveystiloissa ja että se aiheutti ainakin jonkin verran viivytystä hänen omassa kehityksessään. Mies sanoi kuitenkin tuntevänsä, että hänen läheisyytensä lohdutti vaimoa ja, että niin kauan kuin asia oli näin, hän oli valmis suorittamaan tämän pienen palvelun, mikä oli niin vähäinen uhraus hänen puoleltaan. Hänen tarkoituksensa oli jatkaa tätä yhteyttä niin kauan kuin se oli

mahdollista, eikä minun asiani ollut moittia häntä siitä. Tapaus oli harvinainen ja tietysti lainvastainen, mutta mies oli kuitenkin epätsekäs ja hän teki sen avoimin silmin seurauksiin nähden. Koska hän pystyi olemaan suureksi hyödyksi niin muille kuin vaimolleenkin, hänen hyvä työnsä todennäköisesti tasoitti huomattavassa määrin niitä haittoja, jotka hän toiminnallaan itselleen aiheutti.

ASTRAALINEN YMPÄRISTÖ

Astraalisista näkymistä, yleisestä tilanteesta ja vainajien varhaisemmista kokemuksista tuossa maailmassa olen kirjoittanut kirjassani *Astraalitaso*. Olen sen tehnyt niin täydellisesti kuin fyysisten sanojen epätäydellinen tulkinnan avulla on ollut mahdollista, joten minun ei ole syytä tässä kerrata itseäni. Jos muistamme kuvauksen tasaisesta sisäänpäin vetäytymisestä, johon olen viitannut aikaisemmin, niin mielessämme ovat käytännöllisesti katsoen laajat yleismaailmalliset astraalielämän ulkopiirteet, vaikka yksityiskohdat eroavatkin suuresti yksilöllisen herkkyyden ansiosta. Ajatusmuotojen maailma, missä vainaja viettää astraalielämänsä myöhemmän ajan, on rajattoman moninainen, ja jokainen valitsee siitä ne muodot, mitkä häntä erityisesti kiinnostavat ja jättää muut suureksi osaksi huomiotta. Samaan kansallisuuteen, uskontoon tai ajatuspiiriin kuuluvat liittyvät yhteen tuossa elämässä samoin kuin tässäkin, ja he rajoittavat toistensa uskomuksia siellä yhtä lailla kuin täälläkin. On huomattava, että he joutuvat tekemisiin siellä omien ajatusmuotojensa lisäksi myös toisten ihmisten ajatusluomusten kanssa, muotojen, jotka toisinaan ovat tuhansien ihmisten synnyttämiä, mikäli nämä ihmiset ovat seuranneet samaa ajatusraata.

Niinpä esimerkiksi vanhan ja uuden testamentin kertomukset raamatussa ovat olleet vuosisatoja tuhansien ihmisten jatkuvasti ajattelemia aiheita, joten niistä on syntynyt hyvin voimakkaita ajatusmuotoja. Koska näiden ajattelijoiden enemmistö on sangen tietämätöntä, on tietenkin seurauksena, että nuo muo-

dot ovat tavallisesti hyvin epätarkkoja. Kansa on jokaisessa maassa luonut raamatulliset sankarihahmonsensa ja varustanut heidät omalle maalleen ominaisella vaatetuksella ja ympäristöllä. Toisinaan joku fyysisessä maailmassa elävä osittain selvänäkökykyinen henkilö on nähnyt tällaisia näkyjä ja luullut niitä todellisiksi ylimaallisiksi paljastuksiksi, kuten tapahtui Anne Catherine Emmerichin tapauksessa.

Eivät vain raamatulliset henkilöt ole siellä edustettuina, vaan myös Shakespearen näytelmien henkilöitä voi siellä tavata, jopa huomattavimpia nykyaikaisten romaanien sankareitakin on enemmän tai vähemmän selvinä henkilöhahmoina löydettävissä lukijoiden mielikuvituksen luomina. Olen itse nähnyt mielikuvia Becky Sharpesta ja Cheeryblen veljeksistä, sekä hyvin eläviä ajatusmuotoja Robinson Crusoesta, joulupukista, Alladinista ja Ali Babasta. Saattaa hyvin sattua, että jotkut psyykkiset lapset todella näkevät näitä muotoja, ja koska he ovat ne omin silmin nähneet, he pitävät niitä täysin todellisina henkilöinä. Epäilemättä näin on tapahtunut monta kertaa, eikä vain lapsille, vaan aikuisillekin.

Monet ihmiset ovat eri aikoina väittäneet nähneensä paholaisen, ja koska sellaista olentoa ei varmastikaan ole olemassa — elleivät he ole nähneet harhanäkyä — on kysymyksessä täytynyt olla vain ajatusmuoto. Keskiajan munkkien sairaalloinen mielikuvitus, joka aina etsi tilaisuutta liittää uskontoon hirveitä kauhukuvia tarkoituksenaan pelotella yksinkertaisia ihmisiä antamaan suurempia lahjoja äitikirkon tueksi, muutti myös tietyn ajan kestävän rangaistuksen ikuiseksi tuomioksi. Siitä asti ovat onnettomat helvetin tulella pelotellut uskovaiset täyttäneet uskonsa hirveillä ajatusmuodoilla vihaisesta Jumalasta, persoonal-

lisesta paholaisesta, tulisista järvistä ja kadotetuista sieluista, joiden oli kestettävä sanoin kuvaamatonta kidutusta. Tällaisia kuvia ovat herkäät ihmiset toisinaan myös nähneet, ja ne ovat auttaneet uskonnollista terroria säilyttämään jatkuvasti valtansa aina meidän päiviimme asti. Voimme kuvitella sellaisten uskomusten uhrien tunteita, kun he ensimmäisen kerran kuolemansa jälkeen näkevät näitä kauheita ajatusmuotoja. On hyvin vaikea määritellä sen pahan määrää, mitä tämä kaikkein turmiollisin oppi on saanut aikaan, oppi, joka kirouksen lailla on levännyt monien hyvien kansojen yllä tuottaen tuskaa ja masennusta sekä eläville että kuolleille, ei vain sen aiheuttaman terrorin vuoksi, vaan koska se on alentanut ja raaistanut heidän jumal-käsitystään.

Näkymät astraalimaailmassa voi tietysti muodostaa samalla tavalla kuin muutkin muodot. Siten syntyivät Danten kiirastuli ja Swedenborgin taivaat ja helvetit. Näiden näkijöiden kohdalla oli kuitenkin symboliikalla huomattava osa heidän näyissään, ja sellainen henkilö, joka pystyy näkemään nuo asiat oikein ja totuudenmukaisesti, voi havaita niissä paljon tosiasioita vastaavaa. Älköön kuitenkaan unohdettako, että joku vainaja tai muu olento voi myös helposti elävöittää tuollaisia ajatusmuotoja ja niin on usein todella käynytkin niin hyvässä kuin pahassakin tarkoituksessa. Joku pahansuopa ihminen tai ilkikurinen luonnonhenki on saattanut varustaa ymmärtämättömän ihmisen paholaisesta muodostaman ajatusmuodon haarukkamaisella hännällä ja tulisilla, lautasmaisilla silmillä, ja toisessa tapauksessa taas on joku hyvää tarkoittava auttaja joko fyysisestä tai astraalimaailmasta saattanut tehdä eläviksi viattomien lasten

muodostamat kuvat pyhimyksistä ja enkeleistä. Joskus itse suuret deevat ovat näin menetelleet.

Tosiasia on, että täysin totuudenmukaisten psyykkisten henkilöiden näyissä havaitsemme usein kuvia, jotka ovat yhtäpitäviä kokonaan perättömien, kansanomaisen taikauskon synnyttämien kuvien kanssa. Siivekkäitä enkeleitä saatetaan edelleen nähdä, vaikka todellisuudessa suurten siipien käyttö olisi äärimmäisen hankalaa ja se pilaisi kokonaan astraalisen liidännän runollisen tenhon.

Vainajat liikkuvat siis tässä valtavassa ajatusmuotojen maailmassa, ja ihmisen, joka ymmärtää tuota maailmaa ja voi saada täyden hyödyn matkastaan siellä, täytyy oppia erottamaan ajatusmuodot — olkoot ne vaikka elävöitettyjäkin — elävistä olennoista sekä siellä vallitsevat tosiasiat keinotekoisesti luoduista rakennelmista. Näemme tästä jälleen, miten suuri hyöty on siitä, että ihminen on jo fyysisessä maailmassa tutkinut näitä asioita määrätietoisesti. Vainajat, jotka tuntevat tuon maailman asiat ja maan päällä elävät auttajat, nauttivat suuresti saadessaan ohjata ja lohduttaa asioista huonommin perillä olevia veljiään. He voivat selvittää heille monia sellaisia asioita, jotka näytävät oudoilta ja ehkä pelottaviltakin.

Aineellinen taivas

Kirkot, koulut ja kesämaan talot sekä taivaalliset kaupungit ja niiden enkeliasukkaat muodostavat samaa laatua olevia, mutta lujempia ja kestävämpiä näkymiä. Niitä rakentavat oikeaoppiset ja hyvin materialistiset uskovaiset. Tuhannet ihmiset ovat aikakausiensa kuluessa muodostaneet omia outoja käsityksiään

kultaisista kaduista, helmiporteista, tulisista lasimeristä, kruunuista ja harpuista, keskiajan munkeiksi puetuista profetoista, kaavuilla ja messukasukoilla varustetuista apostoleista ja pyhi-myksistä, luonnottoman suurilla siivillä varustetuista kerubeista ja serafeista. Kun tällaisia uskomuksia omaava ihminen kuolee, hän elää ensin asteittain läpi varhaiset astraaliset vaiheet (pitäen niitä ehkä esipihana tai todellisena kiirastulena), kunnes hän vetäytyessään sisäänpäin saapuu toiseen vähän hienompaan vaiheeseen, missä ovat pääasiallisesti kaikki aineelliset taivaat, toisin sanoen vaiheeseen, missä on kysymys sellaisesta astraalisesta aineesta, josta nuo ajatusmuodot voi helpommin rakentaa. Useimmissa tapauksissa vainaja hyväksyy ilman epäilyä taivaan sellaisena, josta hän on uneksinutkin. Toisinaan hän tuntee itsensä ehkä tyytymättömäksi ja sanoo: ”En ajatellut sen olevan aivan tällaisen”, ja jos hän on vähän kehittyneempi vainaja, hän saattaa olla suorastaan pettynyt.

Mutta sielun varma vetäytyminen sisäänpäin jatkuu ja asteittain nämäkin ajatusmuodot näyttävät hänestä yhä epämääräisemmiltä ja lakkaavat viimein kiinnostamasta häntä. Sitten, hyvin hitaasti, hänessä herää käsitys jostakin äärettömän paljon hienommasta olotilasta ja hän havaitsee ensimmäisen kerran, että kaikki se, mistä hän on tähän mennessä nauttinut, on ollut vain pelkkää valmistautumista, ja että se todellisuus, jonka kanssa hän tulee kosketuksiin kehityksensä myöhemmässä vaiheessa, on paljon suurenmoisempaa ja säteilevämpää kuin mitä astraalielämä on voinut tarjota. Tätä asiaa käsittelemme kuitenkin tarkemmin toisessa luvussa.

Mutta tähän karkeaan materialismiin saatetaan myös jonkin verran vaikuttaa, ja astraalimaailmassa vapaasti liikkuva auttaja,

joka näyttäytyy näille kehittymättömille sieluille, on nyt tervetullut ja häntä pidetään joko enkelinä tai pyhimyksenä. Saattaa kyllä käydä niin, että auttajalla ei ole aikaa päästää näitä sieluparkoja tuosta erehdyksestä ja antaa heille selitystä, jota he kuitenkin eivät voisi uskoa eivätkä käsittää. Niinpä monet auttajat ovat saaneet sellaista ansaitsematonta arvoa, mikä ei ole heille kuulunut! Koska auttaja ei myöskään halua kiitosta siitä, mitä hän tekee, eikä edes pysähdy ajattelemaan asiaa siinä valossa, merkitsee se vain vähän. Tärkeää on se, että kaikkea mahdollista apua annetaan, eikä se, kuka avun antaa.

Tiedemiehet

Ne, jotka ovat tutkineet teosofista käsikirjaa *Astraalitaso*, muistanevat, että astraalimaailman korkein tila eroaa kaikista muista. Tässä atomisessa aineen tiiveystilassa vainajat eivät enää elä mielikuvissaan, kuten he tekivät alemmissa tiloissa. Siinä oleilevat ajattelijat ja tiedemiehet, jotka ovat edelleen syvästi kiintyneinä tutkimuksiinsa käyttäen hyödykseen melkein kaikkia astraalimaailman mahdollisuuksia, sillä he kykenevät laskeutumaan tiettyjä, rajoitettuja linjoja pitkin melkein fyysisen maailman tasalle. Vaikka heidän mahdollisuutensa päästä kosketuksiin tavallisen fyysisen elämän kanssa ovat hyvin pienet, he voivat kuitenkin laskeutua alas tutkimaan jonkin kiinnostavan fyysisen kirjan astraalista kaksoismuotoa ja ammentaa siitä kaiken tarpeellisen tiedon asiasta, johon he tarvitsevat lisävalaistusta. He pääsevät myös helposti kosketuksiin heitä kiinnostavan, uutta työtä suorittavan tutkijan mielen kanssa. He painavat ajatuksensa hänen mieleensä, samalla kun he ottavat

vastaan hänen ajatuksensa. Toisinaan tällaiset tiedemiehet, jotka ovat liian kiintyneitä tutkimuksiinsa astraalimaailmassa, hidastuttavat huomattavasti siirtymistään taivasmaailmaan. Astraalielämä antaa heille niin paljon kiinnostuksen kohteita ja onnea, etteivät he tunne mitään tarvetta parempaan, ja siksi he yhä vastahakoisesti tavoittelevat sitä. Siirtyminen taivasmaailmaan on kuitenkin aikanaan heidän samoin kuin muidenkin edessä, ja silloin he huomaavat, että samassa suhteessa kuin astraalielämä on verrattuna fyysiseen, on taivaselämä verrattuna astraaliseen ja vielä enemmänkin.

Voimmeko tuntea vainajat?

Usein kysytään, millainen on vainajan ulkomuoto ja voiko hänet tunnistaa kuoleman jälkeen. Se on täysin mahdollista, joskin kehittymättömän ihmisen piirteet ovat melko epämääräiset ja sekavat. On hyvä muistaa, että se, jolla on kehittynyt selvänäkö, näkee ihmiset fyysisen elämän aikana ympäröitynä läpinäkyvällä soikiomaisella usvalla, jota me usein sanomme auraksi. Se ulottuu fyysisen ruumiin pinnasta noin 45 cm kaikkiin suuntiin ja sen rakenne on hyvin monimutkainen, sillä se sisältää useamman maailman ainetta. Tällä hetkellä käsittelemme kuitenkin vain astraalista ainetta, joka on ainoa, mitä tavallinen selvänäkijä näkee. Jos tarkastelemme sitä lähemmin, huomaamme, ettei se ainoastaan ympäröi fyysistä ruumista, vaan myös läpäisee sen, ja että se on ruumiin kohdalla paljon tiiviimpi koostumukseltaan kuin sen ulkopuolella. Koko tämä astraalinen ainemäärä sekä fyysisen ruumiin sisällä että sen ulkopuolella on osa ihmisen astraalista verhoa, ja sen tiiviimpi koostumus

keskellä johtuu fyysisten aineosasten astraaliainetta puoleensa vetävästä voimasta. Henkilö joka katselee toista astraalisella näkökyvyllä, ei näe ensinkään tämän fyysisestä ruumista. Hänen ulkomuotonsa ei ole kuitenkaan sanottavasti muuttunut, koska karkeampi astraaliaine jäljentää selvästi keskellä olevan fyysisen muodon ulkopiirteet. Kun ihminen jättää ruumiinsa tilapäisesti unen aikana ja pysyvästi kuolemassa, pysyy sama järjestely edelleen voimassa, ja vaikka siis fyysisen ruumiin ulkomuoto on silloin muodostettu pelkästään astraalisesta aineesta, niin sen voi edelleen helposti tuntea.

Elämän aikana astraaliverhon osaset ovat aina nopeassa liikkeessä. Määrätyn tyyppisillä ihmisillä, tai kun äkillinen tunnepurkaus vaikuttaa astraaliverhoon, siinä saattaa nähdä selvästi erottuvia vöitä ja tarkasti näkyviä juovia, kuten kirjassani *Ihminen näkyväisenä ja näkymättömänä* olen osoittanut astraaliverhoa esittävän kuvasarjan avulla. Normaalityllassa väripilvet eivät ainoastaan sulaudu toisiinsa, vaan vyöryvät samalla toistensa yli häviten välillä näkyvistä ja näyttäytyen jälleen. Tämä läpikuultava ja kirkasvärinen usva muistuttaa jonkin verran kiehuvan veden pintaa, missä osaset vaihtavat alituisesti paikkaa nousten pintaan ja painuen jälleen alas. Tällainen tila vallitsee fyysisen elämän aikana. Astraaliset hiukkaset, jotka ovat fyysisen ruumiin astraalisen kaksoismuodon sisäpuolella, virtaavat jatkuvasti ulos ja sisään, vaikka yleismuoto kuitenkin koko ajan säilyy. Samanlainen tila vallitsee silloinkin, kun ihminen on unen aikana poissa fyysisestä ruumiistaan, ja niin pitäisi olla myös kuoleman jälkeen, mutta kaikissa normaalitapauksissa tapahtuu muutos, jonka syyn ja tarkoituksen koetan selittää. Mut-

ta voidakseni tehdä sen minun on poikettava huomattavasti asiasta.

ELEMENTAALINEN ELONAIHE

Olemme jo maininneet, että jokainen sielun jälleensyntymä on ns. ulos- ja sisäänhengitys, sillä sielu antaa jotakin itsestään näihin alempiin maailmoihin ja yrittää sitten ottaa sen jälleen takaisin. Hän antaa sen kuin sijoituksena korkoa kasvamaan ja olettaa hyötyvänsä siitä hankkimalla lisää kokemuksia, jotka kehittävät hänessä uusia ominaisuuksia. Ajatelkaamme häntä näiden jälleensyntymien välillä, kun hän on vetäytynyt takaisin alemmista maailmoista.

Hän on silloin ego omassa maailmassaan tarkalleen samanalaisena, kuin hän oli ennen tämän kehityskauden alkua lukuun ottamatta sitä, että hän on huomattavasti kasvanut, koska hän on asteittain kehittynyt ja rakentanut ominaisuuksia itsessään. Hänen asuinpaikkansa on ylemmässä mentaalimaailman osassa, ja tavallisen ihmisen tajunta, sellaisena kuin se hänellä on näillä väliajoilla, on keskittyneenä kolmannelle alatasolle ylhäältä lukiin. Hänen siellä viettämänsä aika (taivaselämän ja jälleensyntymän välillä) on vain lyhyt, sillä tuolla tajunnan tasolla hän on käytännöllisesti katsoen täysin tietämätön ympäristöstään ja siksi kykenemätön siellä mitään oppimaan. Hän ei ole vielä riittävästi kehittynyt ollakseen täysin tajuissaan. Myöhemmin, kun hänestä on tullut kehittynyt ihminen, hän on siellä itsetietoinen, ja siitä tulee hänen elämänsä kaikkein tärkein vaihe. Vieläkin myöhemmin hän keskittyy mentaalimaailman toiselle alatasolle ja vihdoin ensimmäiselle, kaikkein hienoimmalle tasolle, mutta silloin se merkitsee, että hän on lähestymässä adeptiuden astetta. Mutta tavallinen ihminen, niin kuin jo mainittiin, asuu

kolmannella tasolla ja on sielläkin vain hyvin heikosti tajuisaan.

Hän on lähes kykenemätön ottamaan vastaan ulkopuolisia vaikutteita, vaikka hän saattaakin jossakin määrin tuntea Mes-tarin läsnäolon ja hänen magnetismsa. Se virkistää häntä samalla tavalla kuin nupullaan oleva kukka tuntee auringosta lähtevän elonvirran vaikutuksen.

Kehittyäkseen ja niittääkseen kokemuksia egon eli sielun on laskeuduttava jälleensyntymään. Idässä meille kerrotaan, että hänet pakottaa tulemaan *trishna* (palin kielellä *tanha*) eli jano, halu — halu ilmentää itseään, kyetä ottamaan vastaan vaikutelmia ulkopuoleltaan, mitkä toiminnot yksin saavat hänet tuntemaan itsensä eläväksi. Tämä on hänen kehityksensä laki. Hän alkaa siis työntää itseään ulospäin eli alaspäin mentaalimaailman alempaan osaan, koska se on lähinnä hänen tasoaan. Meidän on tässä varottava kahta mahdollista väärinkäsitystä. Ensiksi, hän ei liiku paikasta toiseen, vaan yksinkertaisesti yrittää keskittää tajuntansa alemmalle aineen tiiveystasolle voidakseen ilmentää itseään tiiviimmässä aineessa. Toiseksi, tämä ilmentäminen ei voi koskaan olla muuta kuin osittainen, sillä aineen jokainen tiiveystaso on samassa suhteessa alempana olevaan tasoon kuin korkeamman tyyppinen ulottuvuus on alemman tyyppiseen ulottuvuuteen. Tiedämme hyvin, ettei suurikaan määrä samansuuntaisia viivoja voi koskaan muodostaa neliötä eikä suuri määrä neliöitä voi koskaan muodostaa kuutiota. On myös totta, ettei mikään määrä samanaikaisia ruumiillistumia alemmissa maailmoissa voi koskaan täysin ilmentää egoa, sillä hänellä on ulottuvuus suuntaan, jota alemmissa maailmoissa ei voi edes käsittää. (Tämä edellytettynä, että ego voisi samanai-

kaisesti ruumiillistua useampana yksilönä. Se on kyllä mahdollista mentaalimaailmassa, mutta ei fyysisessä, kuten tullaan myöhemmin selittämään.) Fyysisellä kielellä ei ole mahdollista selittää tarkalleen, miten ego laskeutuu. Mutta siihen saakka kunnes kykenemme kohottamaan oman tajuntamme tuolle tasolle ja näkemään, mitä todella tapahtuu, paras kuvaus siitä on ehkä se, että ego asettaa osan itseään — kuten tulen kielekkeen — alas karkeampiin maailmoihin, kuin missä hän itse asustaa.

Saapuessaan mentaalimaailman alempaan osaan hänen täytyy ilmentää itseään jotenkin ja voidakseen sen tehdä, hän tarvitsee siihen tuon maailman ainetta. — Samoin pitää vainajan, joka haluaa ilmestyä fyysisesti, aineellistaa itsensä, toisin sanoen vetää ympärilleen fyysistä ainetta tullakseen fyysisille silmille näkyväksi sekä kykeneväksi liikuttamaan fyysisiä kappaleita. — Ego vetää myös ympärilleen sellaista mentaalimaailman ainetta, joka on täsmällinen ilmaus hänestä, siinä määrin kuin häntä voidaan ilmentää tässä alemmanlaatuisessa aineessa — hänelle alemmanlaatuisessa, vaikka se todellisuudessa on paljon korkeammanlaatuista kuin mikään sellainen, mihin me olemme totuneet.

Tämä osoittaa meille, miten epätäydellinen meidän käsityksemme täytyy olla egosta, todellisesta ihmisestä, tarkastellessamme häntä pelkästään fyysisestä näkökulmasta, kuten tavallisesti teemme. Vaikka tarkastaisimme häntä mentaalimaailmassa, näkyisi hänestä vain niin paljon kuin hän voi ilmentää itseään mielen avulla, joka on hänen älyllinen puolensa. Austraaliimaailmassa on hänen ylleen laskeutunut jälleen yksi lisäverho, ja hänestä näkyy vain se alempi puoli, joka voi ilmentyä halu-verhon avulla. Täällä fyysisessä maailmassa me olemme pa-

himmin poissuljettuja, ja todellinen itsemme on meiltä kaikkein kätkeytin. Täällä näemme egosta vain hyvin pienen osan, ja sekin on vielä kaikkein huonoin osa. Meidän on siis aina muistettava, että egolla on rajattomat mahdollisuudet kaukana tuolla puolen tätä hänen äärettömästi rajoitettua fyysistä edustajaansa, joka on ainoa, minkä me näemme täällä alhaalla.

Mentaalinen aine, jonka hän vetää ympärilleen, on aines, josta älyverho rakennetaan, ja se ilmentää tarkoin sen älyllisen kehityksen, jonka hän saavutti viimeisen taivaselämänsä lopussa, joten hän alkaa juuri siitä, mihin hän lopetti. Riippuu kuitenkin suureksi osaksi niistä olosuhteista, jotka häntä ympäröivät ja siitä kasvatuksesta, joka hänelle annetaan, millaisen älyverhon hän tulee rakentamaan tästä nykyisestä aineksestä.

Mentaalinen elementaali

Meidän on muistettava, että mentaalinen aine, jolla sielu ympäröi itsensä, ei ole kuollutta ainetta. Mitään sellaista kuin kuollut aine ei todellisuudessa ole olemassa meidän tietopiirisämme, sillä Logoksen kolmannesta aspektista lähtenyt ensimmäinen vuodatus on elävöittänyt kaiken, kuten olen kuvannut kirjassa *The Christian Creed*. Mutta mentaalisen aineen on lisäksi elävöittänyt Logoksen toinen vuodatus, jota kutsutaan monadiseksi elonaineeksi, kun se alaspäin suuntautuvassa kulussaan elollistaa kunkin maailman ensimmäisen eli atomisen alatason. Kun se elävöittää muiden tasojen kuin ensimmäisen alatason ainetta, sitä sanotaan elementaaliseksi elonaineeksi. Se muodostaa täten kolme suurta elementaalikuntaa — ensimmäisen ylemmässä mentaalimaailman osassa, toisen sen alemmassa

osassa, jota me nyt käsittelemme, ja kolmannen astraalimaailmassa, josta tulemme kohta puhumaan.

Sielu ei siis vedä ympärilleen vain mentaalimaailman ainetta, vaan samanaikaisesti myös elementaalista elonainetta, joka kuuluu toiseen suureen elementaalikuntaan. Tämä elävä elonaine seuraa omaa kehityslinjaansa ja siinä oleva vaisto johtaa sitä etsimään kaikkea, mikä edistää sen kehitystä. Se tarvitsee kehittyäkseen värähtelyitä, sillä se kasvaa — kuten mekin paljon korkeammalla tasolla — oppimalla vastaamaan ulkoa tuleviin vaikutuksiin. Sen tähden se tavoittelee aina yhä uusia värähtelyitä ja vastustaa voimakkaasti kaikkea sitä, mikä pyrkii pidättämään sen jollakin tietyllä suunnalla.

Jokainen on ehkä havainnut tämän yrittäessään keskittyä. Olemme huomanneet, että, meissä itsessämme on jotakin, mikä jatkuvasti saattaa ajatuksemme harhailemaan ja vastustaa voimakkaasti pyrkimystämme pitää se yhdellä ainoalla suunnalla. Juuri tämän voiman ja oman mentaalisen hitautemme kanssa me kamppailemme pyrkiessämme saavuttamaan mielen täydellisen hallinnan ja käyttämään sitä palveluksessamme sen sijaan, että sallisimme sen riepottaa itseämme.

Astraalinen elementaali

Kun sielu on vetänyt ympärilleen välttämätöntä mentaalista ainetta, hän siirtyy edelleen astraalimaailmaan ja toistaa siellä saman prosessin. Astraalinen aine, johon hän itsensä pukee, ilmentää häntä siinä määrin, kuin tämä karkeampi aine voi sen tehdä, ja se on rakenteeltaan hyvin samankaltainen kuin se astraalinen verho, jonka hän jätti hajoamaan astraalimaailmaan

siirtyessään edellisessä elämässään taivasmaailmaan. Jokaisessa näistä maailmoista hän ilmentää jotakin tiettyä osaa itsestään ja käytännöllisesti katsoen jatkaa tuon itsensä osan kehittämistä edelleen siitä, mihin hän sen jätti edellisellä kerralla tuossa maailmassa ollessaan. Näin siis tämä uusi astraaliverho käsittää ainetta, joka soveltuu tarkalleen ilmentämään sellaisia haluja ja tunteita, jotka kuuluivat sille edellisessä elämässä, ja ne tekevät mahdolliseksi, mikäli hän niin haluaa, toistaa tuon elämän. Tekeekö hän sen vai ei, riippuu suureksi osaksi hänen ympäristöstään ja kasvatuksesta fyysisessä maailmassa, kuten mainitsimme aikaisemmin mentaalista kehityksestä puhuessamme.

Hänellä on kaikki edellisten halujensa siemenet, mutta se ei suinkaan merkitse, että niiden kaikkien tulee kasvaa ja kantaa hedelmää. Huolellisen harjoituksen avulla on täysin mahdollista elvyttää vain hyvät siemenet ja jättää huonot kokonaan elvyttämättä, niin ettei niille anneta mahdollisuutta kasvaa. Tuloksena tästä olisi, että lasten varttuessa ja saapuessa vihdoin tämän ruumiillistumansa loppuun, hyvät ominaisuudet ovat heissä kasvaneet ja kehittyneet edelleen, mutta huonot ominaisuudet, jotka tulivat kuin perintönä viimeisestä ruumiillistumasta, jossa niitä oli vaalittu, jäivät tässä elämässä vain siemeniksi, koska ihminen ei sallinut niiden kasvaa ja kypsyä. Toimettomuuteen jääneinä ne kadottivat vähitellen elinvoimansa ja putosivat pois antaakseen tilaa toisenlaiselle ainelaadulle, jota ihminen tarvitsi hyvien ominaisuuksiensa ilmentämiseen. Siksi huonot siemenet eivät tule ensinkään esiin hänen seuraavassa ruumiillistumisessaan, mikä merkitsee, että hän on saavuttanut voiton noista erityisistä paheistaan, eivätkä ne vaivaa häntä enää koskaan tulevaisuudessakaan. Ihminen on nyt kehittänyt

itsessään vastakkaiset hyveet, jotka tekevät entisten paheiden viljelemisen mahdottomaksi.

Astraalisen aineen, samoin kuin mentaalisenkin, läpäisee elementaalinen elonaine niin, että ihminen vetää itseensä suuren määrän tätä voimaa, jolloin se muodostuu osaksi häntä itseään. Muistakaamme, että tämä elonaine on osa Logoksen elämää sen tiellä alaspäin ainetta kohti, sillä seuraava vaihe sen kehityksessä on elollistaa jonkin tulevan ketjun kivikunta ja tulla siksi, mitä me sanomme kivennäismonadiksi. Astraaliaineessa se saa aikaan tiettyjä luonteenpiirteitä, joihin meidän ei ole helppo tottua. Meille kehittyminen merkitsee aina nousemista aineellisesta henkiseen, mutta tämä elementaalinen olemus on alaspäisellä kaarella, ja siksi edistyminen merkitsee sille yhä suurempaa aineellisuutta ja halua saavuttaa yhä voimakkaampia ja karkeampia värähtelyitä. Ihminen sen sijaan tarvitsee kehittyäkseen tarkalleen päinvastaisia värähtelyitä noustakseen niin kauas kuin mahdollista pois aineellisuudesta ja vastatakseen korkeampien pyrkimysten hienompiin värähtelyihin.

Tämä elävä elonaine asuttaa siis kaaosmaisen astraaliverhon, jonka sielu on vetänyt ympärilleen. Sitten hän saapuu fyysiseen maailmaan ja ottaa haltuunsa fyysisen ruumiin, joka on häntä varten muodostettu edellisen elämän ansioiden mukaan. Hitaasti, aste asteelta fyysisen ruumiin kasvaessa sielu saavuttaa yhä enemmän astraalisen ja mentaalisen aineen hallinnan ja aloittaa määrätietoisen verhojensa rakentamisen, joiden kautta hänen on ilmennettävä itseään tässä jälleensyntymässä. Hänelle annetaan ainekset joka kerta, vaikka hän onkin ne itse hankkinut toiminnallaan edellisessä syntymässään. Tällä aineistolla hän voi sitten vapaasti tehdä, mitä tahtoo, joko käyttää sen ko-

konaan tai osittain, kehittää huolellisesti sen mahdollisuuksia ja lisätä niitä jatkuvalla käytöllä tai antaa niiden herpaantua käytön puutteessa. Kun ihminen kasvaa, alkavat halut kehittyä hänessä ja hän tuntee tiettyjä mielenliikutyksia, jotka tuosta kaaosmaisesta astraaliaineen massasta muodostavat määrätyn tyyppisen astraaliverhon täynnä värejä ja värähtelyitä. Sama prosessi tapahtuu myös mentaaliverhossa, mutta syventykäämme nyt tarkastelemaan astraaliverhon muodostumista.

Tilapäinen luomus

Tämä elävä elonaine, jonka ihminen on vetänyt itseensä, on tilapäisesti erossa siitä elämän merestä, josta se saapui, ja täten se on erillisenä ihmisen ruumiissa, jossa se muodostaa sen astraaliverhon. Elementaalisen elonaineen luonteenpiirteet ovat hyvin erikoiset. Sen ei voi sanoa omaavan mitään älyä, sillä eihän se ole vielä kivikunnankaan asteella, eikä meillä ole tapana antaa kivikunnalle mitään sellaista ominaisuutta, jota voitaisiin kutsua älyksi. Tällä elonaineella on kuitenkin aivan erinomainen kyky soveltua ympäristöönsä ja ottaa siitä kaiken, mitä se tarvitsee, minkä vuoksi näyttää kuin sillä olisi jonkinlainen äly tai ainakin hyvin selkeä vaisto. Olemme jo sanoneet, että sen kehitys tapahtuu värähtelyiden avulla, ja värähtelyt ovat astraalimaailmassa aina halujen tai joidenkin tunteiden synnyttämiä. Elonaineen leijuessa astraalisessa ilmapiirissä sen kehitys on siis riippuvainen niistä himoista, haluista ja tunteista, jotka joutuvat siihen erilaisista olennoista, jotka ovat tarpeeksi kehittyneitä omatakseen niitä. Kaikki eivät suinkaan ole ihmisiä, joukossa on eläimiä, luonnonhenkiä ja alemmalla deevakehityslinjalla olevia

olentoja, joita sanskritin kielessä nimitetään kaamadeevoiksi. Nimitys osoittaa niiden vielä omaavan haluja. Kun otetaan huomioon elementaalisen elonaineen suunnaton meri, on ilmeistä, että vain silloin tällöin jokin sen tietty hiukkanen tulee kosketukseen joidenkin elävien olentojen synnyttämien värähtelyiden kanssa.

Mutta ne hiukkaset, jotka vedetään muodostamaan osa ihmisen astraaliverhosta, ja jotka ovat silloin yhtä mainittuja värähtelyitä säteilevän keskuksen kanssa, tekevät jatkuvasti kokemuksia ja saavat niitä tällaisina aikoina tietysti paljon enemmän kuin jos ne olisivat jääneet yleisen elonaineen ulkopuoliseen mereen. Tuo omituinen puolivaisto, joka elon-aineella on, näyttää olevan täysin riittävä antamaan noille hiukkasille osittaisen tietoisuuden asemastaan. Ne huomaavat olevansa jollakin tavalla edullisessa tilanteessa ja liittyvät yhteen muodostaen eräänlaisen tilapäisen olennon, joka on tarpeeksi itsetietoinen säilyttääkseen tämän edullisen asemansa. Astraaliverhon osat vaihdetaan ja niitä heitetään jatkuvasti pois kuten fyysisessäkin ruumiissa, mutta siitä huolimatta yksilöllisyyden tunne säilyy ja siirtyy aina uusiin hiukkasiin niiden saapuessa. Tuo elonaine, joka kuuluu jokaisen ihmisen astraaliverhoon, tuntee epäilemättä itsensä eräänlaiseksi olennoksi, ja se toimii oman kiinnostuksensa mukaan.

Vastakkainen pyrkimys

Edellä mainittu pyrkimys on tavallisesti täysin vastakkainen ihmisen omalle pyrkimykselle. Ihminen etsii hienompia ja puhtaampia värähtelyitä ja suuntautuu aina ylöspäin pois aineelli-

suudesta, mutta haluelementaali tavoittaa päinvastoin voimakkaampia ja karkeampia värähtelyitä sekä pyrkii yhä syvemmälle ja syvemmälle aineellisuuteen. Näiden kahden välillä on aina olemassa taistelu, kuten Pyhä Paavali sitä kuvaa: ”Jäsenissäni minä näen toisen lain, joka sotii minun mieleni lakia vastaan.” Taistelu jatkuu kuitenkin vielä pitemmälle. Elementaalinen olento havaitsee itsessään olevan jonkinlaista hienompaakin ainetta, josta mieli on rakennettu, ja kokemuksestaan se pian huomaa, että jos tuo aine värähtelee harmoniassa sen oman olemuksen kanssa, se voi saavuttaa paljon enemmän ja paljon eloisampia värähtelyitä. Se oppii tästä, että jos se onnistuu saamaan tuon hienomman aineen sopusointuun kanssaan eli jos se saa meidät uskomaan, että me haluamme juuri sitä, mitä se itse haluaa, se saa sitä paljon suuremmassa määrin. Näin siitä tulee meille eräänlainen viettelijä, joka pyrkii synnyttämään meissä kaikenlaisia haluja ja karkeita aistimuksia.

Tästä huolimatta meidän on varottava lankeamasta siihen vanhaan teologiseen virheeseen, että pidämme sitä pahana olentona, paholaisena, joka tarkoituksellisesti pyrkii vetämään meidät alas syntiin. Tämä elementaali ei kehity ensinkään yksilöllisesti, eikä sillä ole mitään jälleensyntymää, se on vain osa kehittyvästä elementaalista massasta. Eikä tällä varjomaisella olennolla ole myöskään mitään pahaan tarkoitusta meihin nähden. Itseensä keskittyneenä se ei tiedä mitään ihmisestä, josta se sillä hetkellä muodostaa osan. Sen on yksinkertaisesti mahdollonta ymmärtää ihmistä ja tietää mitään hänen kehitystavastaan. Jos tuo elementaali voisikin jollakin sokealla tavalla vaistota ihmisen ylöspäin suuntautuvan pyrkimyksen, näyttäisi se

siitä vuorostaan viettelykseltä, mikä vetää sitä takaisin siltä kehityksen suunnalta, jota se on määrätty kulkemaan.

Mutta tosiasiaassa se ei voi tietää mitään ihmisestä, se havaitsee vain tilaisuuden saada vaikutelmia, ja mitä eloisampia ne ovat, sitä tyytyväisempi se itse on. Sille ei merkitse vähääkään, ovatko aistimusvaikutelmat ihmiselle miellyttäviä vai tuskallisia, se etsii vain omaa edistystään ja on täysin tietämätön siitä, että se saattaa vaikuttaa vakavasti ihmisen korkeampaan kehitykseen. Tämä kehitys ei tietenkään näyttäisi siitä ensinkään kehitykseltä, jos se voisi sen tajuta, vaan täysin päinvastaiselta. Se ei siis millään tavalla ole meidän vihollisemme, jota pitää kauhulla ajatella, vaan se on osa jumalallista elämää samoin kuin ihminen itsekin, mutta vain kehityksen eri asteella.

Meidän kannaltamme katsoen elementaalinen toiminta näyttää siis usein viettelykseltä. Me sanomme, että halumme pyrkivät alaspäin ja aiheuttavat meille paljon hankaluuksia, mutta jos ymmärtäisimme asian oikein, näkisimme, etteivät ne ole ollenkaan meidän, vaan tuon elementaalisen haluja. Sen elämä meissä on sellaista, millaiseksi olemme sen tehneet, ja se on siis ilmaus meistä itsestämme. Jos olisimme edellisessä elämässämme hallinneet ja puhdistaneet halumme, olisi yhteytemme haluelementaalisen kanssa tässä elämässä paljon miellyttävämpi sen sijaan, että olemme nyt tekemisissä karkeiden ja aistillisten värähtelyiden kanssa, jotka ovat vastakkaisia nykyiselle pyrkimyksellemme elää puhtaampaa ja hienompaa elämää. Me olemme luoneet tuon elementaalisen, mutta ei ole mitään syytä olla sen orjana. Päinvastoin, meidän tulee hallita sitä ja vapautua siitä.

Ensiksi on selvästi ymmärrettävä, että siinä taistelussa, jota käymme alemmaa luontoamme vastaan, meidän on aina pyrittä-

vä liittymään korkeimpaan itsessämme. Emme saa koskaan ajatella tai sanoa, että haluamme tämän tai tuon alemmanluontoisen asian, vaan sanokoon jokainen itselleen, että hän tahtoo vain sitä, mikä avartaa häntä ja auttaa häntä pääsemään ylöspäin. Kun voimakkaat värähtelyt käyvät astraaliverhomme läpi, kun ankaran vihan tai aistillisuuden puuska yllättää meidät, emme saa antautua sille, vaan meidän on terästettävä tahtomme ja sanottava itsellemme: ”Minä tahdon pysyä tyynenä, tahdon pysyä erossa tästä häiriöstä. Ruumiissani on himoelementaali, joka koettaa saada minut raivostumaan tai tuntemaan aistillisuuden voimakkaita värähtelyitä. Minä en anna sille tätä tilaisuutta, sillä minä itse en sitä halua. Miksi minä alentuisin niin alas, että sallisin elementaalin, joka ei ole kehityksessään vielä kivikunnankaan asteella, käyttää itseäni sen omiin tarkoituksiin?”

On hyvin tärkeää, että ihminen ymmärtää olevansa korkeampi voima, joka kulkee aina oikeaan suuntaan ja taistelee aina hyvän puolesta ja että tuo alempi voima ei lainkaan ole hän itse, vaan hänen alemman verhonsa hallitseman osa. Ihmisen on opittava hallitsemaan sitä täydellisesti ja pitämään se kurissa. Hänen ei pidä ajatella, että se on paha, vaan hänen on nähtävä se eräänä jumalallisen voiman vuodatuksena, joka kulkee omaa täsmällistä rataansa, vaikka se tässä vaiheessa sattuuakin kulkemaan alaspäin aineellisuutta kohden eikä ylöspäin, niin kuin me kuljemme.

Astraaliverhon uudelleen järjestely

Kun fyysinen ruumis kuolee, verhojen koko järjestelmä, joka muodostaa persoonallisuuden, alkaa hajota ja astraaliverho sen mukana. Haluelementaali tuntee tämän vaistomaisesti ja pelästyy. Se pelkää menettävänsä asuinsijansa, mikä teki sille mahdolliseksi elää erillistä elämää ja antoi sille myös harvinaisen kehittymismahdollisuuden, ja siksi se ryhtyy heti suojelemaan itseään. Se menettelee hyvin ovelasti järjestämällä astraaliverhon aineosat siten, että ne vastustavat mahdollisimman kauan hajaantumista. Tuon verhon lopullisesti hajotessa myös elementaalin erillinen elon aika päättyy ja siksi se taistelee, jos niin voidaan sanoa, olemassaolonsa puolesta.

Astraaliverhon uudelleenjärjestelyn ansiosta elementaali voi pitää vainajaa edelleen suurella määrällä vallassaan — vaikkei se itse sitä tiedäkään — järjestämällä tuon verhon kiinteämmän osan ainehiukkaset sisäkkäisiksi ”kuoriksi”, missä karkein jää ulommaisena kestävänsä suurinta hankausta. Tavallisesti se ei välitä siitä vähäisestä määrästä astraalista ainetta, joka oli fyysisen ruumiin ulkopuolella ja muodosti valoisan usvan eli auran. Se tietää, että se voi jättää ottamatta huomioon tuota pientä ainemäärää ja keskittyy vain ympäröimään itsensä sillä suunnattomasti suuremmalla astraaliaineen massalla, joka muodosti fyysisen ruumiin kaksoismuodon. Tulos tällaisesta järjestelystä on sangen hankala ja haitallinen vainajan edistymiselle, jonka päämääränä on nyt itseensä vetäytyminen niin pian kuin mahdollista. Astraalielämän pidentäminen ei ole suinkaan toivottavaa, ja sitä paitsi siitä on vielä muutakin haittaa.

Koska verhon ulkopinnalla on yksinomaan karkeata ainetta ja ulkoapäin tulevat vaikutelmat saapuvat vainajalle vain tämän

ainelaadun lävitse ja koska kukin ainelaatu vainajassa on vuorovaikutuksessa vain samantyyppisen ulkopuolella olevan aineen kanssa, tästä tietenkin johtuu, että hän on tietoinen vain tuosta karkeasta astraaliaineesta, mikä vastaa kiinteää fyysistä ainetta. Näin ollen hänen astraalielämänsä on laadultaan hyvin aineellista, sillä kaikki hienommat ja kauniimmat asiat ovat tänä aikana häneltä suljettuina. Tätä tarkoitetaan silloin, kun vainajan sanotaan olevan suljettuna johonkin erityiseen alatasoon. Se ei suinkaan millään tavalla rajoita hänen liikkumistaan, mutta hänen tajuntansa ottaa vastaan vaikutelmia vain tuon yhden aineelaadun välityksellä ja saa siksi jokseenkin rajoitetun tiedon maailmasta, johon hän on joutunut. Hänet on suljettu pois kaikesta siitä, mikä on parhainta, valoisinta ja kauneinta, sillä korkeimmat ja hienommat vaikutukset eivät voi läpäistä tätä tiiviin astraaliaineen kuorta. Vainaja on jäänyt läheiseen kosketukseen fyysisen maailman kanssa eikä voi tavata ystäviään, jotka ovat kuolleet ennen häntä ja siirtyneet hienompiin tiloihin.

Järjestelyn vahingollinen vaikutus

Tällainen aineen uudelleen järjestely vaikeuttaa koko astraalielämän ajan vainajan kykyä nähdä siellä olevat ystävänsä, elleivät he ole jättäneet fyysistä maailmaa suunnilleen samanlaisesti. Jos vainaja herää astraalimaailman alemmissa aineentiloissa ja tahtoo tavata ystävänsä, joka on kuollut esimerkiksi kaksitoista tai viisitoista vuotta aikaisemmin, saattaa olla mahdollista, että tämä on siirtänyt tietoisuutensa hienommalle tasolle, ja siksi uusi tulokas, joka voi nähdä ystävänsä astraaliverhosta vain hänen omalle tasolleen kuuluvan aineelaadun, havait-

see ystävänsä olevan vain heikosti hänestä tietoinen. Hän näyttää uneliaalta ja kaukaiselta ja on koko ajan vetäytymässä ajatuksissaan korkeampiin ja hienompiin olotiloihin, jotka häntä nyt kiinnostavat.

Koska vainajat vetäytyvät asteittain sisäänpäin ja heidän tajuntansa on keskittyneenä ylevämpiin tiloihin, heidät voi nähdä elävinä ja toimivina olentoina vain siellä. Alemmissa tiloissa he näkyvät sen sijaan tajuttomina kuorina. Mutta kun heidän verhoihinsa on kuitenkin jäänyt jokin määrä karkeampaakin ainetta, niin tajunta voidaan tilapäisesti kutsua takaisin, jos kutsu on riittävän voimakas. Tämä voi seurata esimerkiksi maan päälle jääneiden omaisten hillittömästä surusta ja kaipauksesta sekä yrityksestä saada yhteys vainajan kanssa jonkun meedion välityksellä. Samoin voi myös alempiin aineentiloihin sidotun vainajan voimakas rakkaus vetää hänen ystävänsä tietoisuuden alas hienommista tiloista, mutta useimmissa tapauksissa se kestää vain lyhyen hetken. Jos he seisoisivat astraalimaailmassa vierekkäin, niin edellä menneen ystävän huomio olisi kohdistettuna melkein kokonaan ajatusmuotoihin ja uuden tulokkaan huomio taas fyysisten esineiden kaksoismuotoihin. Kumpikin näkyisi toisilleen vain hämärästi ja epätodellisena; he näkisivät toinen toisensa elävän ikään kuin varjojen maailmassa. Vanhemmalle astraalimaailman asukkaalle vain ajatusmuodot olisivat hänen ympärillään elävää todellisuutta. Uuden tulokkaan astraaliverhon, joka tietenkin käsittäisi myös hienompaa ainetta, hän kyllä näkisi, mutta koska vastatulleen tajunta ei olisi keskittynyt noihin hienompiin tiloihin, hän näyttäisi olevan täysin tajuton. Jos heidän välillään olisi syvä rakkaus, heidän olisi ehkä mahdollista hetken hallita tuota haluelementaalia ja nähdä toisensa melkein

täydellisesti, mutta tällaisissakin tapauksissa aineen järjestyminen sisäkkäisiksi kuoriksi tapahtuisi välittömästi uudelleen, ja kumpikin muuttuisi pian toisen silmissä jälleen varjomaiseksi olennoksi.

Kieltäytymisen hyöty

Vainaja, joka kieltäytyy tällaisesta astraaliverhon järjestelystä, säästyy monilta vaikeuksilta ja pettymyksiltä. Millä tasolla tahansa hänen ystävänsä tajunta onkin toimivana, hän voi tавata tämän juuri sillä ja keskustella vapaasti hänen kanssaan. Useissa tapauksissa hän voi tehdä paljon enemmänkin, sillä vapautuessaan haluelementaalien vallasta hän voi myös ystävälleen osoittaa, miten siitä voidaan vapautua, ja näin molemmat saattavat elää paljon onnellisempaa ja hyödyllisempää astraalielämää kuin ennen tätä vapautumista.

Tavallinen vainaja, joka ei tiedä tästä mitään, hyväksyy elementaalien toiminnan ikään kuin tähän joutumaansa uuteen ja outoon olotilaan kuuluvana, ja hän luulee näkevänsä tuon vainajien maailman kokonaisuudessaan, vaikka hän todellisuudessa näkeekin siitä vain hyvin pienen ja rajoitetun osan. Asian tuntevan okkultismin tutkijan ei ole suinkaan syytä alistua tuon elementaalien valtaan kuoleman jälkeen sen paremmin kuin elämänsä aikana fyysisessä maailmassa. Hän estää tuon kuoriksi kovettumisen, mikä sulkisi hänet johonkin määrättyyn alatasoon, ja pitää avoinna yhteyttä kaikkiin astraalimaailman alueisiin. Täten hän on käytännöllisesti katsoen samassa tilanteessa kuin hän oli siirtyessään astraalimaailmaan fyysisen ruumiinsa nukkuessa. Tästä syystä hän kykenee vapaammin liikkumaan

ja on hyödyllisempi muille, kuin jos hän olisi antautunut tuon elementaalin eli alempien halujensa orjaksi.

Se voima, jota vaaditaan haluttaessa vastustaa astraaliverhon uudelleen järjestymistä ja tahdotaan pitää se entisessä tilassa, on tarkalleen samanlainen kuin tarvitaan jonkin voimakkaan himon vastustamiseen fyysisen elämän aikana. Elementaali tuntee pelkoa omalla erityisellä, puolitajuisella tavallaan ja koettaa siirtää tämän pelkonsa vainajaan, niin että hänellä jatkuvasti on tunto jostakin lähestyvistä vaarasta, joka voidaan välttää vain sallimalla astraaliverhon kuoriksi järjestyminen. Jos hän kuitenkin omaan parempaan tietoonsa luottaen tyynen varmasti karkottaa mielestään tällaisen järjettömän pelon tunteen, hän tulee aikanaan kuluttamaan pois elementaalin vastustuksen aivan samoin kuin hän fyysisen elämänsä aikana on usein voittanut halujensa houkutukset. Täten hänestä tulee astraalielämän ajaksi elävä voima ja hän kykenee auttamaan muita samalla tavalla kuin hän teki fyysisen unensa aikana. Havaitsemme tästä jälleen, mikä huomattava hyöty on siitä, että ihmisellä on täsmällinen ja tarkka tieto kuoleman jälkeisestä elämästä.

TAIVASMAAILMA

Kaikki uskonnot ovat yhtä mieltä taivaan olemassaolosta samoin kuin siitäkkin, että sen autuudesta saa nauttia vain oikein ja hyvin vietetyn elämän jälkeen. Kristillisen ja muhamettilaisen ajattelun mukaan se on Jumalan palkinto niille, jotka ovat hänen suosiossaan, mutta muut uskonnot pitävät sitä tuloksena hyvästä elämästä aivan kuten me teosofitkin. Vaikka kaikki uskonnot kuvaavatkin taivasta hehkuvin värein, mikään niistä ei ole onnistunut kuvauksessaan saamaan aikaan todellisuutta vastaavaa vaikutelmaa. Kaikki mitä taivaasta on kirjoitettu, poikkeaa niin täysin siitä millaisen tiedämme sen olevan, että monet kuvaukset vaikuttavat suorastaan irvikuvilta. Jos meille on kerrottu muiden uskontojen sepittämiä taruja taivaasta, emme lainkaan epäroisi pitää niitä sellaisina. Buddhalaisista ja hindulaisista kirjoista löydämme mahtipontisia kertomuksia loppumattomista puutarhoista, joissa puut ovat kultaa ja hopeaa ja hedelmät erilaisia jalokiviä. Se houkuttelisi meidät hymyilemään, ellemme muistaisi, että meidän uskontomme kertomukset kultaisista kaduista ja helmiporteista saattavat tuntua buddhalaisista ja hindulaisista yhtä mahdottomilta.

Tosiasiasa nämä kertomukset näyttävät naurettavilta vain, kun otamme ne kirjaimellisesti emmekä huomaa, että jokainen kertoja yrittää kuvata taivasta omasta näkökulmastaan ja että kaikki epäonnistuvat siinä sen vuoksi, ettei noita asioita lainkaan voi kuvata. Hindulainen kirjoittaja on todennäköisesti nähnyt Intian kuninkaiden suuria puutarhoja, joissa käytettiin juuri mainituissa kuvauksissa esitettyä koristelua. Juutalainen ei

tuntenut niitä, ja siksi hän kuvasi loistavaa kaupunkia, esikuvaan ehkä Aleksandria. Hänen käsitystään loistosta kuvasi kaupunki ja hän näki sen koristelun rikkaudessa ja runsaudessa kokonaan toisenlaisena kuin mikään kaupunki maan päällä voi olla. Jokainen siis yrittää kuvata totuutta hänelle tutuilla vertauskuvilla, totuutta, joka on liian suurenmoinen sanoin kuvattavaksi.

Noista ajoista asti on kuitenkin aina ollut ihmisiä, jotka ovat itse nähneet taivaallisen loiston ja myös yrittäneet vajavaisesti sitä kuvata. Muutamia teosofisia tutkijoita on heidän joukkoonsaan ja kirjassa *Mentaalitaso* on tulos heidän tutkimuksistaan. Me emme puhu siinä kullasta ja hopeasta, rubiineista ja jalokivistä yrittäessämme kaikkein hienoimmalla tavalla kuvata värien ja muotojen kauneutta. Me otamme vertauksemme pikemminkin auringon laskusta sekä meren ja taivaanrannan loistavista väreistä, koska meistä nämä ovat taivaallisimpia. Ne jotka ovat nähneet totuuden, tietävät hyvin, että he ovat epäonnistuneet yhtä lailla kuin itämaisetkin kertojat yrittäessään sanojen avulla kuvata taivasmaailman todellisuutta. Jonakin päivänä kuitenkin jokainen ihminen tulee itse tuntemaan nämä asiat.

Taivas ei ole mikään unelma, vaan loistava todellisuus, mutta voidaksemme edes jonkin verran sitä ymmärtää, meidän tulee muuttaa taivaskäsityksen erästä perusajatusta. Taivas ei ole mikään paikka jossakin, vaan se on tajunnan tila. Jos kysytte minulta, missä taivas on, minun on vastattava, että se on tässä kaikkialla ympärillämme; se on yhtä lähellä meitä kuin ilma, jota hengitämme. ”Valo on teissä ja ympärillänne”, sanoi Buddha kauan sitten, ”ja teidän on vain poistettava side silmiltänne nähdäkseenne sen”. Mutta mitä merkitsee siteen poistaminen?

Mitä se symbolisoi? Siinä on kysymys vain tajunnan nostamisesta korkeammalle tasolle, sen keskittämisestä hienomman aineen verhoon. Olen jo kirjoittanut mahdollisuudesta kohottaa tajunta astraaliverhoon, että voisimme nähdä astraalimaailman. Kohottaaksemme tajuntamme mentaalimaailmaan meidän on käytävä läpi vielä toinen samanlainen vaihe, sillä meillä on myös mentaalinen verho, jonka avulla voimme vastaanottaa värähtelyitä tuosta maailmasta ja elää taivasmaailman ihanassa loistossa, vaikka meillä onkin vielä fyysinen ruumis. Sellaisen kokemuksen jälkeen meillä on kuitenkin enää varsin vähän halua palata takaisin viimeksi mainittuun ruumiiseen.

Tavallinen ihminen saavuttaa tämän autuuden vasta kuolemansa jälkeen, eikä heti silloinkaan, paitsi hyvin harvinaisessa tapauksessa. Olen jo esittänyt miten vainaja jatkuvasti vetäytyy sisäänpäin itseensä. Koko astraalielämä on sisäänpäin vetäytymistä, ja kun sitten tulee aika, jolloin vainaja saavuttaa tuon maailman ylimmän rajan, hän kuolee jälleen samalla tavalla kuin jättäessään fyysisen maailman. Toisin sanoen hän poistuu astraaliverhostaan, jättää sen taakseen ja siirtyy sen jälkeen hienompaan ja täydellisempään elämään. Tähän toiseen kuolemaan ei liity minkäänlaista tuskaa tai kärsimystä eikä tavallisella vainajalla ole minkäänlaista tietoa sen luonteesta. Hän vaipuu vain yksinkertaisesti miellyttävään lepoon ja herää siitä korkeampaan tajunnan tilaan. Teosofian tutkija saattaa mahdollisesti havaita tulleen astraalielämän loppuun, ja hän tervehtii sitä tietysti ihastuneena, koska hän tietää, että hänen edessään on paljon loistavampi maailma. Samoin kuin fyysisessä kuolemassa on aina tajuttomuuden kausi, josta ihminen herää vähitellen, samoin on myös astraalisessa kuolemassa. Äsken mainitussa

kirjassa *Mentaalitaso* koetetaan jossakin määrin kuvata sitä, mitä vainaja näkee tuossa maailmassa, sekä luokitella niin paljon kuin mahdollista tuon loistavan Valon Maan eri osastoja. Siinä esitetään myös taivasmaailmaan liittyviä, tutkimusten aikana esiin tulleita tapauksia. Tällä kerralla koetan tarkastella noita asioita kokonaan eri näkökannalta, ja ne lukijat, jotka haluavat, voivat täydentää niitä mainitun kirjan avulla.

Ajatusten valtakunta

Kaikkein helpoimmin ymmärrettävä määritelmä tuosta maailmasta on ehkä se, että se on jumalallisen mielen maailma, todellinen ajatusten maailma ja että kaikki hyvä ja kaunis, mitä ihminen pystyy ajattelemaan, on siinä elävää todellisuutta. Meillä on erittäin erheellinen tapa pitää kaikkia aineellisia asioita todellisina ja kaikkia ei-aineellisia epätodellisina ja unenkaltaisina. Totuus on kuitenkin se, että kaikki, mikä ilmentyy aineessa, on tuohon aineeseen haudattuna ja kätkeytynä ja sen todellista olemusta on vaikea havaita, ellei sitä tarkastella korkeammasta näkökulmasta. Kuullessamme puhuttavan ajatusten maailmasta tulee mieleemme heti epätodellinen maailma, joka on rakennettu ”aineesta, mistä unet ovat tehdyt”, kuten runoilija sanoo. Koettakaamme kuvitella ihmistä, joka jätettyään fyysisen ruumiinsa avaa tajuntansa astraalielämässä, kuvitelkaamme hänen ensimmäistä vaikutelmaansa tuon maailman todellisuudesta ja kiihkeästä eloisuudesta. Todennäköisesti hän silloin ajattele: ”Nyt tiedän ensimmäisen kerran mitä merkitsee elää. Tähän asti olen ollut kuin vankilassa tietämättä siitä. Ajattelin olevani hyvin eloisa ja viisas, vaikka todellisuudessa olen ollut

kuin ryömivä perhostoukka vailla mitään tietoa oman lehteni ulkopuolella olevasta elämästä. Nyt olen levittänyt siipeni perhosen lailla ja lentänyt laajemman elämän auringon paisteseen.” Mutta kun hän sitten jättää tuon elämän ja siirtyy sitäkin korkeampaan elämään, hän kokee uudelleen saman, sillä tuo elämä on jälleen niin paljon täydellisempi, laajempi ja kiihkeämpi kuin mitä astraalinen elämä oli, että niitä on vaikea verrata keskenään. Ja vielä kaiken senkin jälkeen tulee jälleen uusi elämä, johon mentaalista elämää voidaan verrata kuin kuun paistetta auringonvaloon. Mutta on hyödytöntä ajatella sitä nyt.

Varmaan monien mielestä kuulostaa oudolta sanoa ajatusmaailmaa fyysistä maailmaa todellisemmaksi, mutta se on outoa vain niin kauan, kunnes he kokevat tuon hienomman maailman elämän. Sen jälkeen he tietävät siitä paljon enemmän kuin mitä sanat voivat kertoa. Joskus vain vähäinenkin sen suuntainen kokemus riittää. Mielessäni on herra Humphry Davyn eloisa kuvaus ilokaasun häneen tekemästä vaikutuksesta. Kun hän oli hengittänyt sitä, hänen käsityksensä ulkopuolisista asioista alkoi häipyä ja eloisia kuvasarjoja kulki nopeasti hänen mielensä lävitse. Sanat yhdistivät ne, että ne muodostivat täysin uuden käsitteen. Hän sanoi: ”Olin uudella tavalla yhdistettyjen ja muotoiltujen käsitteiden maailmassa.” Selvittyään siitä hän lausui: ”Ei ole mitään muuta kuin ajatuksia. Universumi on muodostettu vaikutelmista, käsitteistä, nautinnosta ja tuskasta.” Tämä oli kuitenkin vain epätäydellinen muistikuva vähäisestä astraalimaailman kokemuksesta, sitä vastoin mentaalimaailmassa olemme tekemisissä asioiden kanssa, jotka ovat miltei käsittämättömän paljon hienompia.

Jumalallinen mieli

Mentaalimaailmassa on siis olemassa jumalallisen mielen rajaton täydellisyys, ja sen rikkaus ja yltäkylläisyys on avoinna jokaiselle sielulle siinä määrin kuin hän on valmis sitä vastaanottamaan. Jos ihminen on jo päässyt kehityksensä päämäärään, jos hän on jo paljastanut sen jumaluuden, jonka siemen on hänen sisässään, niin koko tuo loisto on hänen ulottuvillaan. Mutta koska kukaan meistä ei ole sitä vielä tehnyt, koska me olemme vain asteittain nousemassa tuota suurenmoista täydellisyyttä kohden, niin ei myöskään kukaan pysty sitä täydellisesti käsittämään, vaan kukin ottaa siitä ja ymmärtää siitä juuri sen verran kuin hän aikaisemmilla ponnistuksillaan on valmistautunut sitä vastaanottamaan. Eri yksilöt tuovat tullessaan erilaisia kykyjä, kuten itämainen vertaus kuuluu: ”Jokainen ihminen tuo oman kuppinsa, ja toiset kupit ovat suuria ja toiset pieniä, mutta olkoot ne suuria tai pieniä, jokainen kuppi täytetään ääriään myöten. Autuuden meressä on paljon enemmän kuin riittävästi kullekin.”

Kaikki uskonnot puhuvat tästä taivaan autuudesta, mutta vain hyvin harvat niistä esittävät riittävän selvästi ja tarkasti sen johtoajatuksen — mikä todellisuudessa on avain sen ymmärtämiseen ja mikä selittää järkiperaisesti, miten sellainen autuus on kaikille mahdollista — että jokainen muodostaa valintansa mukaan oman taivaansa Jumalan ajatuksesta, sen kuvaamattomasta loistosta. Ihminen ratkaisee itse taivaselämän pituuden ja luonteen niiden syiden perusteella, jotka hän loi maaelämänsä aikana ja siksi hän saa tarkalleen sen määrän iloa ja sen luonteista onnea, mikä soveltuu parhaiten hänen vastaanottokyvyilleen. Sillä se on maailma, missä jokainen olento tajunnantilas-

taan riippuen nauttii korkeinta henkistä autuutta, maailma, jonka kykyä vastata ihmisen pyrkimyksiin rajoittaa vain hänen kykynsä pyrkiä.

Haluillaan ja himoillaan ihminen muodosti itselleen astraaliverhon maaelämänsä aikana ja astraalielämän aikana hänen oli siinä asuttava. Sen luonteesta riippui, oliko hän onnellinen vai onneton. Nyt on puhdistuksen kausi ohi, sillä hänen luontonsa alempi osa on polttanut itsensä loppuun. Jäljelle ovat jääneet vain ne hienoimmat ja kehittyneimmät ajatukset sekä jaloimmat ja epäitsekäimmät pyrkimykset, jotka hän kehitti maaelämässään. Nämä ryhmittyvät mentaalimaailmassa hänen ympärilleen ja muodostavat ikään kuin eräänlaisen kuoren, jonka lävitse hän pystyy vastaamaan tietäntyyppisiin värähtelyihin tuossa hienossa aineessa. Nämä ajatukset, jotka häntä ympäröivät, ovat niitä voimia, joiden avulla hän ammentaa taivasmaailman rikkauksia. Hän havaitsee, että se on rajaton varasto, mistä hän voi ammentaa niiden ajatusten ja pyrkimysten mukaisesti, jotka hän loi fyysisessä ja astraalisessa elämässään. Hänen puhtain rakkautensa ja ylevin hartautensa johtavat nyt tulokseen, sillä taivaassa hänestä ei ole mitään muuta jäljellä; kaikki ahneus ja itsekkyyds jätettiin halujen maailmaan.

On olemassa kahdenlaista rakkautta. On sellaista, jota tuskin voidaan nimittää näin hienolla nimellä, kun ihminen koko ajan ajattelee, miten paljon vastarakkautta hän saa kohteeltaan ja on huolissaan vastapuolen hänelle osoittamastaan rakkauden määrästä. Siksi hän on myös jatkuvasti epäluuloinen ja mustasukkainen. Kuoleman jälkeen nämä ottamisen halua ja ahneutta pursuvat tunteet purkautuvat epäluuloisuutena ja kurjuutena halujen maailmassa, johon ne selvästi kuuluvatkin. Mutta

on toisenlaistakin rakkautta, jolloin ihminen ei koskaan pysähdy ajattelemaan, kuinka paljon hän itse saa, vaan hän vuodattaa varauksettomasti itseään rakastamalleen henkilölle ja huolehtii vain siitä, miten hän parhaiten voisi käytännössä osoittaa tunteitaan, jotka niin kokonaan täyttävät hänen sydämensä. Tällaisella rakkaudella ei ole mitään rajoja, koska siltä puuttuu saamisen halu. Se ei tavoittele mitään itselleen, eikä sillä ole ajatustakaan vastalahjasta. Juuri tästä syystä se on ääretön voiman vuodatus, jota astraalinen aine ei voi ilmentää eikä astraalimaailman ulottuvuus sisältää. Se tarvitsee hienompaa ainetta ja korkeamman maailman laajempaa tilaa ja siksi tämä voima kuuluukin mentaalimaailmaan. On olemassa myös uskonnollista hartautta, missä ihminen ajattelee pääasiassa sitä, mitä hän voisi saada rukouksellaan, ja alentaa siten palvontansa kaupanhieronnan tasolle. Mutta on myös olemassa aitoa hartautta, missä ihminen unohtaa itsensä täydellisesti mietiskellessään jumaluutta.

Tiedämme hyvin jokainen, että ylevimmässä hartaudesamme on jotakin sellaista, mitä ei ole koskaan voitu tyydyttää, että korkein pyrkimyksemme ei ole milloinkaan toteutunut ja että rakastaessamme todella epäitsekäästi tunteidemme ilmaiseminen on korkealla fyysisen maailman yläpuolella. Jaloimman musiikin tai täydellisen taiteen sydämessämme herättämä tunne ulottuu korkeuksiin ja syvyyksiin, jotka ovat tuntemattomia tälle jäykälle fyysiselle maailmalle. Silloin on kyseessä ihmeellinen voima, joka on meidän arviomme yläpuolella, ja sen täytyy tuottaa tuloksia jossakin ja jollakin tavalla, sillä energian säilymisen laki pätee korkeimpien ajatusten ja pyrkimysten maailmassa yhtä varmasti kuin tavallisessa liike- ja tasapaino-

opissakin. Mutta koska tuon voiman vastavaikutuksen pitää kohdistua myös sen synnyttäjään ja koska se ei voi toimia fyysisessä maailmassa, mikä seikka johtuu tämän maailman rajoittuneisuudesta ja suhteellisesta karkeudesta, niin kuinka ja milloin se purkaa välttämättömän seurauksensa? Se yksinkertaisesti odottaa, kunnes ihminen saavuttaa saman tason, jolla tuo voima toimii. Sen energia jää varastoon, kunnes tulee tilaisuus sen purkautumiselle. Ihmisen tajunnan ollessa keskittyneenä fyysiseen tai astraaliseen maailmaan se ei voi vaikuttaa häneen, mutta heti, kun hän siirtyy kokonaan mentaalimaailmaan, se on siellä valmiina häntä varten, sen sulkuportit avataan ja sen toiminta alkaa. Täten täydellinen oikeus tapahtuu eikä mitään ole menetetty, vaikkakin meistä täällä alemmassa maailmassa näyttää kuin se olisi kadottanut merkityksensä ja mennyt hukkaan.

Sielun ikkunat

Voidaksemme ymmärtää taivaselämää meidän tulee käsitellä, miten ihminen muodostaa oman taivaansa. Tuolla jumalallisen mielen tasolla, kuten olemme sanoneet, on olemassa kaikki kauneus ja loisto, mitä voidaan käsittää, mutta ihminen katselee sitä vain omien, itse tekemiensä ikkunoiden lävitse. Jokainen hänen ajatusmuodoistaan on tällainen ikkuna, jonka kautta hänelle saattaa tulla vastaus noilta ulkopuolisilta voimilta. Jos hän maaelämänsä aikana on antanut arvoa pääsiallisesti fyysisille asioille, hän on silloin tehnyt itselleen vain muutamia ikkunoita, joiden läpi tuo hienomman maailman kirkkaus voi hänelle loistaa. Jokaisella ihmisellä on ollut jokin todella puhdas ja epäitsekäs ajatus vaikka vain kerran elämässä, ja se on nyt hä-

nen ikkunansa taivasmaailmassa. Jokainen — paitsi aivan kehittymätön — ihminen kokee jonkin verran tuota autuuden elämää. Kristilliset oikeaoppineet sanovat ihmisen menevän kuoleman jälkeen joko taivaaseen tai helvettiin, mutta totuus on se, että useimmat ihmiset saavat kokea molempia (jos nyt edes astraalimaailman alinta osaa voimme kutsua tuolla hirveällä nimellä), ja ero on vain heidän sovituksensa määrässä.

Meidän on ymmärrettävä, että tavallinen ihminen on vasta kehityksensä varhaisemmassa vaiheessa. Hän on oppinut käyttämään fyysistä ruumistaan jokseenkin hyvin, ja hän pystyy myös toimimaan melko vapaasti astraaliverhossaan, vaikka hän vain harvoin kykenee muistamaan sitä fyysisistä aivoissaan. Mutta hänen mentaaliverhonsa ei ole vielä lainkaan suoranainen käyttöväline eikä hän voi käyttää sitä samalla tavalla kuin näitä alempia verhojaan. Hän ei voi esimerkiksi liikkua siinä eikä voi myöskään ottaa vastaan vaikutelmia normaalilla tavalla.

Ihmistä ei siis tule ajatella vapaasti toimivana ja liikkuvana mentaalimaailmassa, kuten hän teki astraalimaailmassa. Hän on siellä vain vastaanottaja, ja hänen yhteytensä ulkopuolisen maailman kanssa tapahtuu vain hänen omien ikkunoittensa kautta ja on siten hyvin rajoitettua. Ihminen, joka voi toimia vapaasti mentaalimaailmassa on jo noussut paljon tavallisen ihmisen yläpuolelle. Hän on silloin jo kirkastettu henki, korkealle kehittynyt olento. Ihminen, joka on siellä täysin tajuissaan, voi käyttää mentaaliverhoaan yhtä vapaasti kuin tavallinen ihminen käyttää fyysistä ruumistaan, ja hyvin laajat tiedonalat ovat hänelle avoinna tuon verhon välityksellä.

Tällä hetkellä ajatteleme kuitenkin vain vähemmän kehittyntä ihmistä, jolla on omat näköikkunansa. Ymmärtääksem-

me hänen taivaselämäänsä meidän on tarkasteltava kahta eri asiaa: hänen suhdettaan tuohon maailmaan sekä ystäviinsä.

Kysymys hänen suhteestaan ympäristöönsä tuossa maailmassa jakautuu kahteen osaan, sillä meidän on ensin tarkasteltava hänen ajatustensa muokkaamaa tuon maailman ainetta ja toiseksi sitä voimaa, joka on herännyt vastaukseksi hänen har-taisiin pyrkimyksiinsä. Tutkiessamme astraalimaailmaa näim-me, miten vainaja siellä ympäröi itsensä ajatusmuodoilla. Men-taalimaailmassa hän on ajatusten omassa maailmassa, joten aja-tusmuodot ovat nyt tietysti kaikki kaikessa molempiin tarkas-teltaviin asioihin nähden. Siellä hänen ympärillään on eläviä voimia, tuon maailman mahtavia enkeliasukkaita, joiden järjes-töistä monet ovat hyvin herkkiä ihmisen määrätyille pyrkimyksille. Näihin pyrkimyksiin ne vastaavat välittömästi. Tietysti hä-nen ajatuksensa ja kaipauksensa liikkuvat niitä uomia pitkin, jotka hän pani liikkeelle jo maaelämässään. Voisi kuvitella, että kun hänet siirretään tuollaiseen ylimaailmalliseen voiman ja eloisuuden maailmaan, se sysäisi hänet kokonaan uusille ja tä-hän asti tuntemattomille toiminnanaloille, mutta se ei ole mah-dollista. Hänen mentaaliverhonsa ei ole vielä samalla tavalla jär-jestyksessä kuin alemmat verhot eikä se ole yhtä hyvin hänen hallinnassaan. Kaikkien menneiden elämien aikana se on totu-tettu ottamaan vastaan toimintaan kiihottavia yllykkeitä alhaal-ta päin, pääasiassa fyysisestä ruumiista ja toisinaan myös astraaliverhosta. Vain hyvin vähän ja heikosti se on ottanut vastaan värähtelyitä suoraan omasta mentaalimaailmastaan, eikä se voi äkkiä ryhtyä niitä vastaanottamaan eikä niihin vastaamaan. Käytännöllisesti katsoen vainaja ei luo taivasmaailmassa uusia ajatusmuotoja, vaan vain ne, jotka hän on jo luonut, toimivat

ikkunoina, joiden lävitse hän katselee ulos tuohon uuteen maailmaan.

Musiikin ikkuna

Mainitut ikkunat erottavat toisistaan kaksi mahdollisuutta: suunta, mihin ne katsovat, ja lasin laatu, josta ne ovat muodostetut. Ylevimmillä ajatuksilla on hyvin monia eri suuntia. Sellaiset tunteet kuin rakkaus ja hartaus ovat yleensä niin persoonallisia, että meidän on ehkä syytä tarkastella niitä sitten, kun tulee kysymys vainajan suhteesta muihin ihmisiin. Ottakaamme ensiksi esimerkki, jossa tämä elementti ei esiinny, esimerkiksi ympäristön vaikutus vainajaan. Olettakaamme, että yksi hänen ikkunoistaan on musiikki. Se on hyvin mahtava voima. Tiedämme, miten suuresti musiikki voi kohottaa ihmistä. Se voi tehdä hänestä hetkeksi aivan kuin toisen maailman olennon. Jos olemme tämän kokeneet, tiedämme, että olemme silloin olleet suunnattoman voiman läheisyydessä. Vainajalla, jolla ei ole musiikkia sielussaan, ei ole myöskään ikkunaa siihen suuntaan, mutta ihminen, jolla on tuo ikkuna, voi sen kautta vastaanottaa selvästi kolmitahoisen vaikutuksen, jonka muokkaa kuitenkin hänen ikkunansa lasin laatu. Luonnollisesti lasi rajoittaa suuresti hänen näkökenttäänsä. Se saattaa olla värillinen ja laskee siksi lävitseen vain joitakin määrättyjä valonsäteitä, tai se voi olla huonoa ainesta, ja siksi se vääristää ja himmentää kaikki valonsäteet niiden saapuessa. Kyseessä oleva henkilö on esimerkiksi antanut arvoa maan päällä ollessaan vain määrätynlaiselle musiikille tai muuta vastaavaa. Mutta olettakaamme, että hänen

musiikki-ikkunansa on hyvä, mitä hän silloin saa vastaanottaa sen lävitse?

Ensiksikin hän saa musiikkia, joka on mentaalimaailman voimien järjestynyttä liikehdintää. Tuo runollinen ajatus sfääriin musiikista perustuu tiettyyn tosiasiaan, sillä kaikenlainen liikehdintä ja toiminta näissä hienommissa maailmoissa synnyttää äänen ja värin loistavia harmonioita. Kaikki ajatukset — hänen omansa yhtä lailla kuin muidenkin — ilmentävät itseään hienoilla ja loistavilla alati vaihtuvien sointujen sarjoilla; ne soivat kuin tuhannet tuuliharput. Taivasmaailman hehkuvan elävä musiikki on aina läsnä oleva ja ihastuttava tausta kaikissa ihmisen kokemuksissa.

Toiseksi tuon maailman asukkaiden joukossa on suuri olentojen ryhmä, suuri enkelten järjestö, kuten kristilliset ystävämmehitä nimittäisivät, joka on erityisesti antautunut musiikille ja se ilmentää itseään tavallisesti musiikin avulla paljon suuremmassa määrin kuin muut. Vanhoissa hindulaisissa kirjoissa heitä sanotaan Gandharvoiksi. Vainaja, jonka sielu on viritetty musiikille, herättää varmasti heidän huomionsa, ja hän saa yhteyden johonkuhun heistä. Täten hän oppii yhä enemmän nauttimaan kaikista niistä ihmeellisistä uusista yhdistelmistä, joita he musiikissaan käyttävät.

Kolmanneksi hän on myös joidenkuiden lähimmäistensä taivasmaailmassa esittämän musiikin hyvin kiinnostunut kuuntelija. Ajatelkaamme, miten monet suuret säveltäjät ovat menneet sinne ennen häntä: Bach, Beethoven, Mendelssohn, Händel, Mozart ja Rossini. Kaikki he ovat siellä, eivät suinkaan kuolleina, vaan täynnä elämää antaen paljon mahtavampien sävelien ja paljon loistavampien harmonioiden kuin mikään niistä, joita

he maan päällä loivat, virrata vuolaana. Jokainen heistä on ihmeellinen melodian lähde. Maallisten säveltäjien moni inspiraatio on todellisuudessa vain heikko ja kaukainen kaiku heidän melodioidensa suloudesta. Paljon useammin kuin luulemmekaan tämän alemman maailman nerous on vain edellä menneiden henkilöiden esteettömästi toimivien kykyjen heijastusta. Useammin kuin kuvittelemmekaan vastaanottokykyinen henkilö maan päällä voi siepata ajatuksen heiltä ja esittää sen siinä laajuudessa kuin se täällä on mahdollista. Suuret musiikin mestarit kertovat, kuinka he saattavat toisinaan kuulla kokonaisen oratorion, mahtavan marssin tai hienon kuorolaulun yhdessä ainoassa soinnussa ja kuinka he näin voivat saada inspiraation, jonka muistiin kirjoittaminen vaatii useita sivuja. Tämä osoittaa selvästi, kuinka paljon taivaallinen musiikki eroaa siitä, minkä me tunnemme täällä alhaalla. Yksi mahtava sointu siellä vaatii täällä tunteja kestävästä esityksestä, joka lisäksi on laadultaan paljon heikompi.

Hyvin samanlainen kokemus on sillä ihmisellä, jolla on kuvataiteen ikkuna. Hänelläkin on kolme suuren ilon mahdollisuutta, sillä mentaalimaailma ilmentää itseään väreinä yhtä lailla kuin ääninäkin. Teosofian tutkijat tietävät, että on olemassa deevojen värikieli, henkijärjestön, jonka jäsenten yhteydenpito tapahtuu loistavien värien leimahduksina. Myös kaikki keski-ajan suuret kuvataiteilijat työskentelevät edelleen, ei enää sivel-timen ja kankaan avulla, vaan he muokkaavat mentaalista ainetta paljon helpommalla, mutta kuitenkin äärettömän paljon tehokkaammalla tavalla. Jokainen taiteilija tietää, miten paljon huonompi hänen mielikuvaansa on jokainen hänen onnistuneinkin luomuksensa paperilla ja kankaalla. Taivasmaailmas-

sa ajattelemisen on toteuttamista ja epäonnistuminen siellä on mahdotonta. Sama koskee kaikkea ajattelua, joten siellä on rajoittomat mahdollisuudet paljon täydellisempään oppimiseen, iloon ja tyydytykseen kuin fyysisessä maailmassa.

Persoonalliset suhteet

Kääntäkäämme nyt huomiomme toiseen osaan aiheitamme, kysymykseen ihmisen suhteesta toiseen ihmiseen, jota hän rakastaa, palvoo tai kunnioittaa. Ihmiset kysyvät meiltä yhä uudelleen, voivatko he kohdata ja tuntea rakkaimpansa tuossa ihanassa elämässä, vai etsivätkö he turhaan sen loiston keskeltä tuttuja kasvoja, joita ilman kaikki tulisi näyttämään arvottomalta. Onneksi vastaus tähän on selvä ja ehdoton. Ilman pienintäkään epäilystä ystävät tulevat olemaan siellä kanssamme ja vielä paljon täydellisempinä ja todellisempina kuin koskaan ennen.

Meiltä kysytään myös, voivatko taivasmaailmassa olevat ystävämme nähdä meidät täällä alhaalla? Seuraavatko he meidän puuhiamme ja odottavatko he meitä? Sitä tuskin voidaan sanoa, sillä näissä asioissa on paljon vaikeuksia. Kuinka vainaja voisi olla onnellinen, jos hän katsoessaan taakseen näkisi rakastamiensa henkilöiden surevan ja kärsivän, ja mikä vielä pahempi, jos hän näkisi heidän elävän paheissa? Ja jos ajattelemme toista vaihtoehtoa, että hän ei näe, vaan odottaa meitä, niin tuskin asia olisi sen parempi. Silloin vainajalla olisi pitkä ja rasittava odotusaika edessään, mikä kestäisi usein hyvin monia vuosia. Kun ystävä sitten saapuisi, hän olisi siinä määrin muuttunut, ettei hän olisikaan enää miellyttävä. Luonto on kuitenkin järjestänyt asian niin viisaasti, että kaikki vaikeudet voidaan välttää.

Ne, joita vainaja eniten rakastaa, ovat aina hänen kanssaan parhaimmassa ja jaloimmassa ominaisuudessaan, eikä heidän välilleen voi tulla minkäänlaista epäsointua tai muutosta, sillä vainaja saa heiltä aina sitä mitä hän haluaa. Tämä järjestelmä on rajattomasti parempi kuin mikään, mitä ihmisen mielikuvitus on kyennyt tarjoamaan sen tilalle tai mitä olemme voineet odottaa. Ne ovat kaikki ihmisen omia käsityksiä siitä, mikä on parasta, mutta Jumalan ajatus on totuus. Koetan selittää sitä.

Rakkaus

Rakastaessamme jotakuta henkilöä hyvin syvästi me muodostamme hänestä pysyvän mentaalisen kuvan, joka on aina mielessämme. Tietysti tuo mentaalinen kuva seuraa meitä myös taivasmaailmaan, sillä se kuuluu luonnostaan juuri tuohon aineen tiiveystilaan. Rakkaus, joka muodostaa ja säilyttää sellaisen kuvan, on hyvin suurta voimaa — voimaa, joka on riittävä ulottumaan ja vaikuttamaan mainitun ystävän sieluun, todelliseen itseeseen, jota rakastamme. Sielu vastaa siihen heti innolla vuodattaen itseään ajatusmuotoon, jonka olemme hänestä tehneet, ja näin havaitsemme ystävän olevan todella kanssamme paljon elävämpänä kuin koskaan ennen. Muistakaamme, että me rakastamme hänen sieluaan emmekä hänen ruumistaan ja että juuri ystävän sielu on siellä kanssamme. Voidaan ehkä sanoa: ”Saattaa olla niin, jos ystävämmeikin olisi kuollut, mutta jos oletamme, että hän vielä elää, niin eihän hän voi olla kahdessa paikassa samanaikaisesti.” Tosiasia tässä tapauksessa on seuraava: Hän voi olla kahdessa paikassa samanaikaisesti ja usein vielä useammassakin, sillä siinä, mitä me yleensä sanomme eläväksi

tai kuolleeksi, ei hänelle ole mitään eroa. Koettakaamme syventyä siihen, mitä sielu todella on, että voisimme käsittää asian paremmin.

Sielu kuuluu korkeammalle tasolle ja on paljon suuremoinen kuin mikään sen ilmennys voi olla. Sen suhde ilmennyksiinsä on sama kuin jonkin ulottuvuuden suhde toiseen tai kuten viivan suhde neliöön ja neliön suhde kuutioon. Ei mikään neliöiden määrä voi koskaan tehdä kuutiota, koska neliö on vain kaksiulotteinen ja kuutio kolmiulotteinen. Samoin ei mikään määrä ilmentymiä alemmissa maailmoissa ilmaise täydellisesti sielua, koska hän on kokonaan korkeammassa, hienommassa maailmassa. Hän asettaa pienen osan itsestään fyysiseen ruumiiseen tarkoituksenaan hankkia sellaisia kokemuksia, joita hän voi saada vain tässä maailmassa. Ja vain yhden ruumiin hän voi kerrallaan omistaa, sillä se on laki. Vaikka hänellä olisi tuhat ruumista samanaikaisesti, ne eivät sittenkään ilmentäisi häntä sellaisena kuin hän todella on. Hänellä voi olla vain yksi fyysinen ruumis, mutta jos olemme hänen ystävänsä ja hän on herättänyt meissä sellaisen rakkauden, että kuolemamme jälkeen meillä on luja mentaalinen kuva hänestä aina ajatuksissamme, silloin hän pystyy vastaamaan rakkauteemme vuodattaen tuohon ajatusmuotoon omaa elämänsä ja elävöittäen sen todelliseksi ilmennykseksi mentaalimaailmassa, joka on kaksi maailmaa fyysisen yläpuolella ja sen tähden paljon sopivampi ilmentämään hänen ominaisuuksiaan.

Jos meidän on yhä edelleen vaikea ymmärtää, miten sielun tajunta voi olla läsnä ja toimia yhtä aikaa useassa mentaalisessa muodossa, verratkaamme sitä tavalliseen fyysiseen kokemukseen. Istuessaan tuolilla jokainen meistä on tietoinen samanai-

kaisesti useasta fyysisestä yhteydestä. Istuja koskettaa tuolin istuinta, hänen jalkansa lepäävät lattialla ja hänen kätensä tuntevat tuolin käsinojat tai hän pitää kirjaa kädessään ja kuitenkin hänen aivonsa havaitsevat helposti kaikki nämä yhteydet samanaikaisesti. Miksi sitten sielun, joka on pelkkää fyysistä tajuntaa niin paljon laajempi, olisi vaikeampi samanaikaisesti tuntea ja tajuta useammassa kuin yhdessä näistä ilmennyksistään paljon hänen todellisen olemuksensa alapuolella olevassa mentaalimaailmassa? On olemassa vain yksi sielu, joka tuntee kaikki nämä erilaiset yhteydet, vain yksi sielu täyttää kaikki erilaiset ajatuskuvat, ja hän on kaikissa niissä todellinen, elävä ja rakastava. Mentaalimaailmassa hän on aina parhaimmillaan, sillä siellä hänen ilmennyksensä on paljon täydellisempi kuin fyysisen maailman kaikkein suotuisimmissakaan olosuhteissa.

Voidaan kysyä, auttaako rakastava ajatusmuotomme ystävämme kehitystä? Varmasti auttaa, sillä se antaa hänelle uuden ilmentymisen mahdollisuuden. Jos hänellä on fyysinen ruumis, hän saa fyysistä opetusta sen kautta, mutta samanaikaisesti hänen on mahdollista kehittää rakkauden ominaisuutta paljon nopeammin mentaalimaailmassa olevan muodon kautta, jonka olemme hänelle antaneet. Näin siis rakkautemme merkitsee hänelle hyvin paljon. Kuten jo sanoimme, sielu voi ilmentyä monissa muodoissa, jos hän on niin onnellinen, että ne on muodostettu häntä varten. Henkilöllä, jota monet ihmiset rakastavat, on osuus monissa taivaissa samanaikaisesti ja hän kehittyy siten paljon suuremmalla nopeudella. Tällainen suurenmoinen tilaisuus on suoranainen seuraus ja palkinto hänen rakastettavista ominaisuuksistaan, jotka vetävät puoleensa muiden ihmisten sydämellisen arvonannon. Hän ei vain vastaanota heidän

kaikkien rakkautta, vaan myös hänessä itsessään kasvaa rakkaus riippumatta siitä, ovatko ystävät eläviä tai kuolleita.

Mainitun yhteyden tiellä on kuitenkin kaksi rajoitusta. Ensimmäkin mielikuvamme ystävästämme saattaa olla osittainen ja epätäydellinen, niin että hänen korkeammat ominaisuutensa eivät voi esiintyä eivätkä ilmaista itseään sen kautta. Toiseksi ystävämmme puolella saattaa olla vaikeuksia. Meidän mielikuvamme hänestä voi olla yliarvioitu ja jos hän ei ole hyvin kehittynyt sielu, on mahdollista, että olemme liioitelleet hänen ominaisuuksiaan johonkin suuntaan, eikä hän silloin voi kokonaan täyttää hänestä luomaamme mielikuvaa. Näin ei mahdollisesti koskaan tapahdu, ellemmme ole tyhmästi ihannoineet täysin arvotonta ihmistä. Ja silloinkaan emme huomaisi hänestä puuttuvan mitään, sillä hän vuodattaa itseään tuohon ajatuskuvaan mentaalimaailman ylemmästä osasta ja siellä hän pystyy täyttämään ihanneajatuksemme hänestä paljon täydellisemmin kuin koskaan fyysisessä maailmassa. Koska hän on kehittymätön, hän ei voi olla täydellinen, mutta hän on kuitenkin paljon suurempi kuin ennen, joten taivaassa olijan ilo ei jää mitään vaille. Ystävämmme voi täyttää satoja kuvia niillä ominaisuuksillaan, joita hän omaa, mutta jos joku ominaisuus puuttuu, hän ei voi yhtäkkiä sitä kehittää vain sen vuoksi, että me oletimme hänellä sen olevan. Ihmiset, jotka muodostavat kuvia vain sellaisista henkilöistä, jotka kykenevät kohottautumaan alemman mielen heistä muodostaman korkeimmankin käsityksen yläpuolelle hyötyvät siitä suunnattomasti. Teosofi, joka muodostaa mielessään kuvan Mestarista, tietää, että kaikki puutteellisuudet ovat hänen puolellaan, sillä hän on silloin tekemisissä rakkau-

den ja voiman syvyyksien kanssa, joita hänen pieni mentaalinen kykynsä ei pysty soinnuttamaan.

Kehittyminen taivaassa

Mutta, saatetaan kysyä, jos sielu kuluttaa niin suuren osan ajastaan taivasmaailman autuudessa, mitä mahdollisuuksia hänellä on kehittyä siellä sinä aikana? Nuo mahdollisuudet voidaan jakaa kolmeen luokkaan, vaikkakin jokaisesta niistä on useita muunnelmia. Ensinnäkin ihminen on avannut tiettyjen ominaisuuksiensa avulla määrättyjä ikkunoita taivasmaailmaan. Noiden ominaisuuksien jatkuva ja pitkäaikainen käyttö siellä tulee suuresti vahvistamaan niitä, ja hän palaa maan päälle seuraavassa jälleensyntymässä siinä suhteessa paljon runsaammilla lahjoilla varustettuna. Kaikki ajatukset vahvistuvat toistumalla, ja ihminen, joka viettää siellä tuhatkunta vuotta vuodattaen pääasiallisesti epätietoisuutta rakkauden ajatuksia, osaa lopulta varmasti rakastaa hyvin ja voimakkaasti.

Toiseksi, jos hän jonkun ikkunansa kautta on päässyt yhteyteen jonkin suuren henkiolentojen järjestön kanssa, hän varmasti hyötyy paljon tästä yhteydestä. Musiikissa nuo olennot käyttävät kaikenlaisia ylläniä ja muunnoksia, joita hän ei ole aikaisemmin tuntenut. Taiteessa he tuovat esille tuhansia eri tyyppisiä, joista hänellä ei ole ollut tietoa. Kaikki nämä vaikuttavat häneen vähitellen ja viimein hän tulee ulos tuosta loistavasta taivaselämästä rikkaampana kuin mitä hän oli sinne mennessään.

Kolmanneksi hän tulee saamaan lisää tietoa rakastamistaan henkilöistä muodostamiensa kuvien avulla, mikäli he ovat riit-

tävän kehittyneitä opettamaan häntä. Teosofi, joka on muodostanut kuvan Mestarista, tulee saamaan hyvin määrätietoista opetusta ja apua sen kautta. Myös vähemmän kehittyneet ihmiset voivat täten hyötyä.

Ihminen, joka on hartaudella antautunut palvelemaan jotakin mystistä olentoa, ehkä pyhimystä, joka ei todellisuudessa ole koskaan elänyt, saattaa kuitenkin hyötyä tästä, sillä joku auttaja tai enkeli voi elävöittää tuon hänen muodostamansa kuvan ja antaa hänelle siten onnea ja mahdollisuuden kehittyä.

Sielun todellinen elämä

Kaiken tämän takana ja yläpuolella on sielu eli ego omassa syyruumiissaan — käyttövälineessä, jota hän käyttää elämästä elämään ja joka säilyy muuttumattomana lukuun ottamatta vähitellen tapahtuvaa kehitystä. Kerran tuolle loistavalle taivaselämällekkin tulee loppu, ja silloin mentaaliverho vuorostaan putoaa pois, kuten muutkin verhot ovat tehneet, ja sitten alkaa elämä äsken mainitussa syyruumiissa. Siinä ei sielulla ole mitään ikkunoita, sillä tämä on hänen todellinen kotinsa, ja siinä kaikki seinät ovat hävinneet pois. Ihmiskunnan enemmistöllä on vasta hyvin heikko itsetietoisuus noin suuressa korkeudessa. Ihmiset lepäävät siellä uneksien, he ovat tuskin ollenkaan heillä, mutta mitä hyvänsä näkyjä he näkevät, ne ovat tosia, olkoonpa heidän kehityksensä kuinka rajoitettu tahansa. Joka kerta, kun he sinne palaavat, on heidän rajoituksensa hieman pienempi ja he itse hieman suurempia. Silloin tuo kaikkein todellisin elämä on heille vähän laajempi ja täydellisempi. Sielun edistyessä tulee elämä syyruumiissa yhä pitemmäksi ja pitemmäksi

verrattuna alempien maailmojen elämään ja hän kykenee paitsi vastaanottamaan, myös antamaan vaikutuksia. Täten hän lähestyy loistavaa voittoa ja oppii Kristuksen tehtävän. Hän oppii kasvavaa uhrauksen ihanuutta, riemukasta elämänsä vuodatamista lähimmäistensä auttamiseksi, itsen pyhittämistä kaikelle, taivaallisten, loistavien voimien jakamista ihmiskunnan hyväksi, maan kamppailevien poikien hyväksi. Tämä on osa siitä elämästä, joka on edessämme, ja nämä ovat joitakin niistä askelmista, joita me, vaikka olemmekin vasta kultaisten portaiden alkuaskelmilla, voimme nähdä kohoavan yläpuolellemme. Ja me voimme kertoa siitä niille, jotka eivät vielä ole nähneet, että hekin avaisivat silmänsä tuolle kuvaamattomalle loistolle, joka heitä ympäröi täällä ja nyt jokapäiväisen elämän harmaudessa. Tämä on osa siitä sanomasta, jonka teosofia tuo länsimaille, siitä ylhäisestä tulevaisuudesta, joka varmasti tulee kaikkien osaksi. Tämä tulevaisuus on varma siksi, että se on jo täällä, ja peräksenne sen meidän on vain tehtävä itsemme soveliaiksi astumaan siihen.